

சேல்வநாயகி இதனைக் கேட்டு நடுங்கிவிட்டாள். “ஐயா! என்ன அநியாயம்? இது என்ன அரசாங்கம்? நான் என்ன குற்றம் புரிந்தேன்? அரசனிடம் என்னை அழைத்துச் செல்லுங்கள். நான் நேரில் கேட்டு நியாயத்தைத் தேர்ந்துகொள்வேன்” என்று.

சேவகன் சிறுமியின் இனிய மொழிகளைக் கேட்டு இரக்கமுற்றான். அந்த உத்தமப் பெண்மணியை அழைத்துக் கொண்டு அரசனுக்கு முன்னே கொண்டுவரப் விடுத்தான்.

அரசன் கடுகத்தே முகமும் வெடுவேத்தே குரலும் உடையவனாய், “சேவகனே! இவளைக் கொல்லச் சொன்னேனே. என்ன இங்கே அழைத்துவந்தாய்?” என்று சினத்துடன் கேட்டான்.

சேல்வநாயகி, மன்னவன் காலமீது வீழ்ந்து, “தருமகுணமும் தயாள சிந்தையுமுடைய மன்னர் பெருமானே! வணக்கம். தங்கள் ஆளுகையின் கீழ் உள்ள நாங்கள் தங்கள் குழந்தைகள், தாங்கள் எமக்குத் தந்தை. நான் தங்கள் கையில் உள்ள தரும சக்கரத்தின்மீது ஆணையாகச் சொல்லுகின்றேன். மனவாக்குக் காயத்தாலும் அணுத்துணையும் குற்றம் புரிந்தேனில்லை. என்னைக் கொல்லுமாறு கட்டளையிட்ட காரணம் யாது?” என்று கேட்டாள்.

அவள் இனியசொல் மன்னவன் சினத்தைத் தணித்தது. “ஏ பெண்ணே! இன்று காலை துயிலிவிட்டு எழுந்ததும் உன் முகத்தில் விழித்தேன். என் தலையில் அடிபட்டு உதிரம் வந்தது. இதோபார், புண்பட்டுவிட்டது. இதுபோல் நாள்தோறும் உன் முகத்தில் விழித்தவர்க்குத் துன்பம் வருமல்லவா? ஆதலால் உன்னைக் கொல்லுமாறு கட்டளையிட்டேன்.” என்றுன் மன்னன்.

சேல்வநாயகி சிரித்தாள். “ஏன் சிரிக்கின்றாய்?” என்றுன் வேந்தன்.

“வேந்தர் வேந்தே! இன்று நான் கண் விழித்தவுடன் முதன் முதலாக இத் தெருவுக்கு வந்தேன். உம்முடைய முகத்தில் தான் விழித்தேன். அதன் பயன் தலை போகின்றது. என் முகத்தில் தாங்கள் விழித்ததால் தங்கட்குச் சிறிது அடிபட்டது. தங்கள் முகத்தில் யான் விழித்ததால் என் தலையே போகின்றது. எனவே என்னைக் கொல்ல உத்தரவளித்தீர். இனி உங்கள் முகத்தில் விழிப்பவர்க்கு இக் கதி வரக்கூடாதே என்று எண்ணிச் சிரித்தேன்” என்றுள்.

இந்த மொழிகளைக் கேட்ட மன்னன் திடுக்கிட்டுவிட்டான். குழந்தை சேல்வியைத் தழுவிக்கொண்டான். “அம்மா! அறிவின் கருவூலமே! ஆ! ஆ! உனது சொல் என்னைத் திருக்கிடச் செய்தது. பேஷ். ஆ! இத்தகைய அறிவுடைய பெண்ணைக் காண்பது அரிது. உனக்கு ஆண்டவன் எல்லா

நலன்களையுந் தருவாராக” என்று வாழ்த்தினான். அன்று தொடங்கி அரசனுடைய ஆதரவில் அவள் கல்வி பயின்றாள். அவளுக்கு உணவு உடை முதலிய அனைத்தும் அரசன் வழங்கினான்.

சேல்வநாயகி நன்கு கல்வி பயின்றாள். அரசன் அவளைத் தனது நுணுக்கங்களை யெல்லாம் அறிந்தான். அரசன் அவளைத் தனது ஆட்சிக்கு உட்பட்ட ஒரு நகரில் நீதிபதியாக நியமித்தான். சேல்வநாயகி நீதிபதியாக இருந்து வாதிப் பிரதிவாதிகள் ஊறும் வழக்குகளைக் கேட்டு நிறைகொல்போல் நிறுத்து நியாயத்தை வழங்குவான். அதனால் அவளுடைய புகழ் எங்கும் பரவியது. அவளை அனைவரும் வாயார வாழ்த்தினார்கள். அவளுடைய குண நலனும் மதி நலனும் மிகச் சிறப்புடன் விளங்கின.

அந்த ஊரில் இருமாணவர்கள். அயலூரில் சென்று கல்வி பயின்று திரும்பினார்கள். ஒருவன் சோமன்; மற்றொருவன் ஜேயராமன்.

சோமன் ஒரு தனவந்தனுடைய மகன். வைரக் கடுக்கன் அணிந்துகொண்டிருந்தான். வரும் வழியில் ஜேயராமன் சோமன் அணிந்திருந்த வைரக் கடுக்களை வாங்கிப் பார்த்தான். “சோமா! நன்றாக இருக்கின்றது. மிக்க அழகான கடுக்கன்” என்று அதனைப் பாராட்டினான். பின்னர் தன் காதில் போட்டுக் கொண்டான். சிறிது தூரம் வந்தவுடன் சோமன் ஜேயராமனைப் பார்த்து “கடுக்களைக் கழற்றிக்கொடு” என்று கேட்டான்.

ஜேயராமன்:— “சோமா! என்ன விளையாடுகின்றாய்? கடுக்கன் யாருடையது? என்னுடைய கடுக்களை நீ ஏன் கேட்கின்றாய்? தர முடியாது” என்றுன்.

சோமன்:— “ஜேயராமா! என்ன இப்படிப் பேசுகின்றாய்? நீ எனது நண்பன் அல்லவா! நாம் எத்தனை நாள் ஒன்றாகப் பழகினோம். உன் புத்தி இவ்வளவு கேவலத்தில் சென்றது பற்றி நான் வருந்துகின்றேன். வேண்டாம். வீண் தகராறு செய்யாதே; கடுக்களைக் கழற்றிக்கொடு” என்றுன்.

ஜேயராமன்:— “ஏய்! சும்மா அளக்காதே. சுத்த மோசக் காரனாக இருக்கின்றாய். வீணான விதண்டாவாதஞ் செய்யாதே. உன் கடுக்கன் என்னிடம் ஏன் வருகின்றது? இது என்ன அடா வழக்கு? அடுத்தவர்கள் உடைமைக்கு ஆசைப் படாதே. உன்னுடன் பேச என்னால் ஆகாது. வாயை மூடிக்கொண்டு மரியாதையாகப் போ” என்றுன்.

இப்படிச் சோமனும் ஜேயராமனும் வழக்கிட்டுக்கொண்டு நகரத்தையடைந்து, நீதிபதியாக இருக்கும் சேல்வநாயகியிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் கடுக்கன் தன்னுடையது என்று கூறி வாதிட்டார்கள்.



“இது என்னுடைய கடுக்கன். இவனும் நானும் அயலூரில் சென்று படித்துத் திரும்பினோம். திரும்பி வரும் வழியில் கடுக்கனைக் காணும்போருட்டுக் கேட்டான். கழற்றித் தந்தேன். இவன் காதில் அணிந்துகொண்டு இல்லை யென்று அடாவழிக்குப் பேசுகின்றான். உடைமையை உடையவனிடம் சேர்த்து உபகரியுங்கள்” என்றான் சோமன்.

“அறிவு நிறைந்த அம்மா! இவன் கூறுவது சுத்தப் போய். இவனிடமுள்ள கடுக்கனை நான் வாங்கவேண்டிய அவசியம்யாது? இது எனக்கு சிறுவயதில் என் தந்தை செய்துகொடுத்தது. நெடுங்காலமாக நான் இதனை அணிந்துகொண்டிருக்கின்றேன். இதன் மீதுள்ள ஆசை காரணமாக இவன் என்னுடையது என்று கூறி வீண் வம்பு பண்ணுகின்றான். உண்மைக்குக் காலமில்லை. ஆனால் மதிநலம் படைத்த நீங்கள் உண்மையை உணர்வீர்கள். ஆகவே கடுக்கன் என்னுடையது தான்” என்றான் ஜெயராமன்.

சேல்வநாயகிக்கு இரண்டுபேர்கள் கூறுவதில் எது போய்? எது மேய்? என்று எளிதில் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. “இப்போது நேரம் அதிகம் ஆகிவிட்டபடியால் தீர்ப்பு நாளைக்குச் செல்லுவேன். இப்போது நீங்கள் இருவரும் உங்கள் வீட்டுக்குச் செல்லுங்கள். சென்று இனிப்பாறிவிட்டு நாளை காலை 9 மணிக்கு இங்கு வாருங்கள்” என்றான்.

அதுபடியே இருவரும் தத்தம் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். மறுநாள் காலை 9 மணிக்கு நியாயஸ்தலத்தை யடைந்தார்கள். சேல்வநாயகி இருவரையும் நோக்கிப் புன்முறுவல் செய்தாள்.

ஜெயராமனை நோக்கி, “உனது கடுக்கனைக் கழற்றி இங்கே வை” என்று கட்டளையிட்டான். ஜெயராமன் காதில் உள்ள கடுக்கனைக் கழற்றி நீதிபதியாகிய சேல்வநாயகி முன் வைத்தான்.

சேல்வநாயகி அதனை எடுத்து, “அன்புள்ள சோமன் அவர்களே! இக் கடுக்கன் உங்களுடையதுதான். ஆகவே இதனைத் தாங்கள் பெற்றுக் கொள்ளவும்” என்று அவனிடம் தந்தாள். தந்தது மன்றி ஜெயராமனைப் பார்த்து, “ஜெயராமா! இந்தக் கடுக்கன் என்னுடையதன்று. ஏன் நீ வீண் போய் சோல்லி பழி பாவத்திற்கு ஆளாகின்றாய். இந்த முறை உன்னை மன்னித்தேன். இனி இப்படியான போய் களவு துதுவாதுகளைச் செய்யாதே. ஆகவே திருந்தி நல்லவழியில் நடந்து தெய்வக் கருணைக்கு ஆளாவாய்; போய்வா” என்று கூறியனுப்பினான்.

சோமனுக்கும் ஜெயராமனுக்கும் மற்றையோருக்கும் இக் கடுக்கன் விஷயத்தில் சேல்வநாயகி உண்மையை எவ்வாறு உணர்ந்தாள்? என ஐயுற்றார்கள். அவனுடைய நுட்பமான அறிவைக் கண்டு மேச்சினார்கள்.

## கடன்

கடன் என்ற சொல் ஒரு சுருங்கிய சொல்தான். ஆனால் அது மிகவும் கடினமானது. பொருட்சேறிவு நிறைந்தது. சிந்தனைக்குரிய சொல். ஒருவனிடமிருந்து ஒரு பொருளைப் பெற்றிருப்பானாயின் அவனைக் கடன்காரன் என்று கூறுவர். திருப்பித் தர வேண்டியதற்குக் “கடன்” என்று பேர். கடன் பட்டான் நல்லவனாக இருப்பானாயின் தலையிலே கல் வைத்துப் போன்ற ஒரு பேருக்கு சமையாக இருக்கும். அதனை எப்போது இறக்கிவைக்கலாம் என்ற உணர்ச்சியிருக்கும்.

ஒருநாறு இருநாறு பணம் பெற்றவனே கடன்காரன் என்று வேதனையுறுகின்றான். நமது இந்த உடம்பு விலைமதிக்கமுடியாத மாணிக்கமல்லவா? கைகால்களில் ஏதாவது கேடுதிநேருமாயின் அதனை வேட்டியெடுக்கும் மருத்துவருக்கும் ஐந்துறு ஆயிரம் சம்பாவனை தருகின்றார்கள். வேட்டியெடுப்பதற்குப்பெருந்தொகைத் தருவார்களானால் கரங்களையும் கால்களையும் நமக்கு உண்டாக்கிக் கொடுத்த இறைவனுக்கு நாம் என்ன தருவது! நம்மால் ஆண்டவனுக்கு என்ன செய்யமுடியும்? ஆண்டவனே வேண்டுகல் வேண்டாமையிலாதவன். எல்லாம் அவனுடையவை. நமக்குச் சோந்தமானது எது?

முந்தின நாள் மாலை இருவரையும் வீட்டிற்குப் போகச் சொன்னபின் சேல்வநாயகி அறிவுடைய இரு ஒற்றர்களை இருவர்களின் பின்னே அவரறியாவண்ணம் அனுப்பிவிட்டான். அங்கே நிகழ்வதை யறிந்து வந்து கூறுமாறு கட்டளையிட்டு அனுப்பினான்.

சோமன் தன் வீட்டிற்குச் சென்றபோது அவனுடைய தந்தையர் அவனை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தனர். “மகனே! உன் காதில் இருந்த கடுக்கன் எங்கே?” என்று கேட்டனர்.

ஜெயராமன் தன் வீட்டிற்குச் சென்றபோது அவனுடைய தாய் தந்தையர், “மகனே! கடுக்கன் எது? நன்றாக இருக்கின்றதே? என்ன விஷயம்?” என்று வினாவினார்கள். இவ்வாறு இருவர்களுடைய வீட்டிலும் அவர்களின் பிதா மாதாக்கள் கேட்ட கேள்வியை ஒற்றர்கள் மூலம் அறிந்த சேல்வநாயகி கடுக்கன் ஜெயராமனுடைய தன்று; சோமனுடையதே என்பதை நுட்பமாக வட்டமாக அறிந்துகொண்டான். இப்படி இவள் அறிந்தாள் என்பதை மற்றவர்கள் அறிய முடியாததுதானே.

இவ்வாறு சேல்வநாயகி நுட்பமாக வழக்குகளை அறிந்தும், திட்பமான தெளிந்த அறிவு நலனும் பெற்றும், இனிது தனது அரசியல் அலுவல்களைப் பார்த்தும் புகழ் பெற்றாள். அவளுடைய வாழ்வும் சிறந்தது. நீதி நேறி ஓங்குக.



நன்றிமறப்பது நன்றன்று நன்றல்ல  
தன்றே மறப்பது நன்று.  
எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை  
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகர்க்கு.

என்ற திருக்குறளுக்கு நாம் இலக்காகக் கூடாது.

ஆகவே உடம்பையும் உணர்வையும் உரையையும் உரை  
நிகழ்த்தும் வாக்கையும் காண்கின்ற கண்களையும் கேட்கின்ற  
சேவிகளையும் நமக்குத் தந்த தலைவனை எழுந்தவுடன் ஒருகண  
நேரமாகிலும் சிந்தித்து வந்திக்கவேண்டும். அது நமது கடன்.  
அக்கடனைத் தராதார்க்கு உய்வு கிடையாது.

இனி இக்கடனைச் செலுத்தும் நல்லடியார்களைக் கைவிடாது  
காப்பது கருணைக்கடலாகிய இறைவனது கடனுமாகும்.

ஒருவன் ஒரு சேடியை நடுவானுயின் அதற்குத் தண்ணீர்  
விடுவது அவனுடைய முதன்மையாகிய கடமையல்லவா? அது  
போல் இறைவன் படைத்த இவ்வுடம்பை அவன் காக்கக்  
கடமைப்பட்டவன். “கடவுளே! என்னைக் காத்தருள்” என்று  
நாம் ஏன் இறைவனைக் கேட்கவேண்டும்.

நீயே படைத்தவுடல் நீ காப்பை காவென்று  
நாயேன் உரைப்பதென்ன ஞாயமோ? —ஆயமறை  
சீர்கேட்டுஞ் சோணகிரிச் சீமானே வைத்தவரை  
நீர்கேட்டுமோ மரங்கள் நின்று. —சுகைநமசிவாயர்.

கருணைக்கடலே அடியேனைக் காக்கக் கடமைப்பட்ட நீ  
காவாமல் இருந்தால் வேறு யாருக்காவது அதில் அக்கரை  
யுண்டாகுமா? என்னைக் காப்பாற்றுவது உனது தலைப்பாரம்.  
தன் தலைச் சமையைத் தானே இறக்குதல் வேண்டும். அதை  
இறக்காதிருந்தால் தனக்குத்தானே இடர் என்ற பொருளில்  
ஒரு பழையபாடல்,

காக்கக் கடவியநீ காவா திருந்தக்கால்  
ஆர்க்குப் பரமாம்? அறுமுகவா—பூக்குங்  
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல  
இடங்காண் இரங்காய் இனி.

ஒரு முதலாளியின் பணிகளைப் பயன் கருதாமல் ஒரு  
ஊழியன் புரிந்துவந்தான். அந்த ஊழியனுக்கு ஒரு பேரிடர்  
நேர்ந்தது. அந்த இடலையகற்றுவது அந்த முதலாளியின்  
கடனல்லவா? அதுபோல் “முருகா அடிமையேன் உன்னை  
யோழிய ஒருவரையும் நம்புகிலேன்; நீயே கதி என்று நினைந்து  
நினைந்து துதி செய்து நின் திருவடித்தோழம்பு புரிகின்றேன்.  
அங்ஙனம் புரிகின்ற அடியேனைக் காப்பது “உன்கடன்”.



கவிஞர்

திருப்புகழ்மீர்தம்

“கலியாண சுபத்திரனாகக்  
குறமாது தனக்குவிநோதக்  
கவினாரு புயத்தில் உலாவி விளையாடிக்  
களிகூரும் உனைத் துணைதேடும்  
அடியேனை சுகப்பட வேவை  
கடனாகும் இது கனமாக முருகோனே”

ஆகவே நாம் ஒவ்வொருவரும் இறைவனைச் சிக்கெனப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும். “உள்ளேன் பிறதேய்வம் உன்னையல்லாதெங்கள் உத்தமனே” என்ற திருவாக்கின்படி அவன் திருவடியை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொள்ள வேண்டும். அதற்கு “மார்க்கடரியாயம்” என்றுபேர். குரங்குக்குட்டி தாயைப் பிடித்துக் கொள்வதுபோல் என அறிக.

பின்னர் இறைவன் தன்னைப் பிடித்துக்கொண்ட உத்தம ஆன்மாவைத் தளரவிடாது தாங்கிக் கொள்வான். அதற்கு “மார்க்கடரியாயம்” என்று பேர். தாய்ப்பூனை தன் குட்டிகளைப் பிடித்துத் தூக்கிக் கொண்டு போகும் அதுபோல்.

தன்னை நம்பிய நல்லடியாரையாவது இறைவனது கடன் என்பதையும் இதனால் உயர்த்துணர்க.

“தன்கடன் அடியேனையுந் தாங்குதல்  
என்கடன் பணி செய்து கிடப்பதே”

ஆதிவயலூர் வேண்பா அந்தாதி.

காப்பு

திங்க ளணிசடையார் சேயாந் திருவயலூர்  
துங்க முருகன் றுணைத்தாட்கே—இங்கிதமாச்  
சேந்தமிழ்வேண் பாவாற் றிகழுமந் தாதிசோலக்  
கந்தனோடு யானைமுகன் காப்பு.

தந்தையார்—துதி

கந்தன் வயலூரான் கான்மலர்க்குக் காதலோடு  
சேந்தமிழின் வேண்பாவாற் சீரியதா—முந்துறுமந்  
தாதிசோலத் தந்தை தமிழ்மீர்த நாவலன்னுள்  
ஓதிமனம் போற்று முவத்து.

நூல்.

பூமாதி னின்முகமென் போற்பார் வயலூரில்  
நாமா திசைக்கவளர் நற்றேவே!—மாமாதின்  
நன்மருகா! இன்முருகா! நாயேன் மனத்தகத்  
தின்மருகா தின்பத் திரு.

உருகா

உயிர்க் கருணை

ஒரு வீடு இன்றி நாம் வாழ முடியாது. அந்த வீடும் விசாலமானதாய், நல்ல தண்ணீர் வசதியும் சுற்றி நந்தவனமும் பழமரங்களும் காற்றோட்டமும் உடையதாய் இருந்தால் மிகுந்த நன்மையாக இருக்கும். இத்தகைய வசதியுள்ள வீட்டைக் கெட்டியான பூட்டை அமைத்துப் பூட்டி யிருக்கின்றார்கள். அப்போது அதனைத்திறந்து அதில் மகிழ்ச்சியாகக் குடியிருக்க வேண்டுமானால் திறவுகோல் வேண்டுமல்லவா?

மோட்சவீடு என்றால் அது எத்துணையருமையுடையது. அங்கே எல்லா வசதிகளும் உண்டல்லவா? அந்த மோட்சவீட்டை விரும்பாத ஆன்மாக்கள் இருக்கமுடியாதுதானே. அந்த முத்திவீட்டிற்கு ஒரு திறவுகோல் வேண்டாமா? அதனை நாம் பெற்றுக் கொண்டால்தானே, இந்த உடம்பை விட்டு அங்கு போகும்போது திறவுகோலையிட்டுப் பூட்டைத்திறந்து அந்த முத்திவீட்டிலே சித்தியுடன் வாழலாம். அதற்குத் திறவுகோல் எது?

உயிர்கள் மீது வைக்கின்ற கருணையாகிய ஜீவகாருண்யத் தான் முத்திவுலகிற்குத் திறவுகோல்.

ஆதலால் மன்னுயிர்களைத் தன்னுயிரைப் போல் பார்க்க வேணும். எல்லா உயிர்களும் நசுந் கோயில். ஆகவே எந்த உயிர்களையும் கொல்லக்கூடாது.

ஆனை அடியில் அடங்காத அடி கிடையாது. அதுபோல கொல்லாமை யென்ற அறத்தில் அடங்காத அறமும் கிடையாது.

ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன் பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று.

என்கின்றார் திருவள்ளுவர்.

ஒவ்வொருவரும் பிறவுயிரைக் கொன்று அருந்தும் கொடிய பழக்கத்தைத் தவிர்த்துவிடவேண்டும். அவ்வாறு கொல்லா வீரத்தை மேற்கொள்வாராயின் அவர்கள் வேறு தவம் புரிய வேண்டாம். தானம் புரிய வேண்டாம். தருமம் புரிய வேண்டாம். ஆண்டவன் அருள் தானே வரும்.

அதனால்தான் தாயுமானார்.

“கொல்லா விரதம் குவலயம் எல்லாம்ஓங்க  
எல்லார்க்கும் சொல்லுவது என்இச்சை பராபரமே”

என்கின்றார்.

நமது உடம்பில் ஒரு முன் குத்தினால் எத்துணை வேதனை உண்டாகின்றது. சவுளம் புரிந்து கொள்ளும்போது சிறிது



கத்தியினால் சிறுதோல் சிதைந்தால் எத்துணைத் துன்பம் உண்டாகின்றது. நன்கு கவனியுங்கள். கத்தியை வைத்து ஆடு, கோழிகளை அறுக்கும்போது அந்த வாயில்லாத உயிர்கள் துள்ளித் துடிக்கு மல்லவா? அப்படி அவைகளைக் கொன்று தின்றுப் பதிகுயிரம் ஆண்டு வாழ முடியுமா?

மனித வாழ்க்கைக்கு மரக்கறி உணவு போருந்தியது. போதிய வலிமை அந்த மரக்கறி உணவிலே கிடைக்கின்றது. புலால் உணவிலால் நிரம்ப வலிமை யுண்டாகின்றது என்று எண்ணுகின்ற எண்ணம் பிழையானது.

புல் தின்கின்ற ஆட்டுக்கும், வைக்கோல் உண்ணுகின்ற மாட்டுக்கும், தழை தின்கின்ற யானைக்கும் வலிமையிலையா? யானை சைவ ஆகாரம் அருந்துகின்றது. அதற்குள்ள வலிமையை அளக்க முடியுமா?

இனி. சைவவுணவு உண்கின்ற ஆடு, மாடு, யானை, மான் முதலியவைகள் சாதுவாகவும் கூட்டம் கூட்டமாகவும், ஒற்றுமை யாகவும் வாழ்கின்றன.

புலால் உண்ணுகின்ற நாய், நரி, புலி, சிங்கம் முதலிய உயிர்கள் கொடியவைகளாகவும் ஒற்றுமை யின்றியும் இருக்கின்றன.

மாட்டுமந்தை ஆட்டுமந்தை முதலியவைகளைக் காண்கின்றோம். புலிமந்தை நாய்மந்தை என்று ஒன்றைப் பார்க்கின்றோமா? இரு நாய்கள் ஒன்று கூடமாட்டா. ஏன்? உணவினால் வரும் கொடுமை.

இந்த உடம்பை வளர்ப்பதற்கு இன்னொரு உடம்பை வேட்டி யுண்பது கொடுமையிலும் கொடுமை. அவர்கள் கருணை எங்ஙனம் பெறுவர்? என்கின்றார் வள்ளுவர்.

தன்னுன் பெருக்கற்குத் தான்பிறிது ஊன்உண்பான்  
எங்ஙனம் ஆளும் அருள்?

புல் தின்கின்ற மாடு ஆடுகளுக்குப் பற்கள் தட்டையாக இருக்கின்றன. புலால் உண்ணுகின்ற உயிர்களாகிய புலி கரடி சிங்கம் நாய் நரி முதலிய உயிர்கட்குப் பற்கள் கூர்மையாக இருக்கின்றன. மனிதனுடைய பற்களும் மரக்கறி உண்பதற்கு ஏற்றதாகவே தட்டையாகப் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் குறிப்பினால் மனித வாழ்க்கைக்குப் புலால் உணவு ஏற்றதன்று.

இனி அதனை உண்கின்றவர்களே அந்நிய பதார்த்தம் என்கின்றார்கள். அது சொந்த பதார்த்தம் அன்று. அதனைச் சமைக்கும் ஏனங்கள், அரிவாள்மனை, கரண்டி, இரும்புச் சட்டி எல்லாம் வேருக வைத்திருப்பார்கள். கார்த்திகை, அமாவாசை

முதலிய நல்ல நாள்களில் சமைக்கும் ஏனங்கள் வேறு. வாயும் வயிறும் ஒன்றுதானே. அமாவாசை கார்த்திகைக்கு ஒரு வயிறு! அன்னிய பதார்த்தத்திற்கு ஒரு வயிறு என்று உளது? வாயும் வயிறும் ஒன்று. எனங்கள் மட்டும் வேறு வேறு என்றால் அது போருந்துமா?

ஆமுயிர் கொல்லார் மேலோர் அறிவினையறிந்த நல்லோர்  
தீமனம் அடக்கவல்லார் இவர்களே தேவராவார்  
காமராய்க் கற்புத்தோர் களவுசெய் துடல் வளர்த்தோர்  
மாமிசந் தின்போ ரெல்லாம் மாணிடப் புலையர் தாமே.

என்பது வள்ளலார் சாத்திரம்.  
கொல்லாமையை மேற் கொண்டார்க்குத் தெய்வத் திருவ ருள் என்றும் நின்று துணை புரியும். அவர்கட்கு எல்லா நலன் களும் உண்டாகும். அவர்களைப் புண்ணியவலையில் அமரர்கள் வரவேற்று உபசரிப்பார்கள்.

"கொல்லா விரதியர்நேர் நின்ற முக்கட் குருமணியே"  
என்கின்றார் தாயுமானார்.

பிறவுயிரைக் கொன்று தின்போர் கங்கை முதலிய நதிகளில் முழுகினாலும், கடவுளைப் பூசித்தாலும், மேகம் போல் நிரம்ப அள்ளிக் கொடுத்தாலும், பலப்பல ஞான சாத்திரங்களைப் படித் தாலும் நரக்கு சேர்ந்து நலிவுறுவார்.

கங்கையில் படிந்திட்டாலும் கடவுளைப் பூசித்தாலும்  
மங்குலப்போல் கோழிதானம் வள்ளலாய் வழங்கிட்டாலும்  
சங்கையில்லாத ஞான சாத்திரம் உணர்ந்திட்டாலும்  
பொங்குறு புலால் புசிப்போன் போய் நரகடைவன் அன்றே.  
—வள்ளலார்.

"நோன்பென்பது கொன்றுதின்னமை"  
—ஒளவையார்.

கொல்லாமல் கொன்றதைத் தின்னாமல் குத்திரங் கோள்களவு கல்லாமல் கைதவரோ டுணங்காமல் கனவிலும் பொய் சொல்லாமல் சொற்களைக் கேளாமல் தோகையர் மாயையிலே செல்லாமல் செல்வந் தருவாய் சிதம்பர தேசிகனே.  
—பட்டினத்து சுவாமிகள்.

ஆதலால் கடைத்தேறவேண்டும் என்ற கருத்துடையார் ஒவ்வொருவரும் புலால் உணவை ஒழித்து எத்த சைவ உணவை உண்டு சாந்த சீலர்களாக ஒழுக்குகோடாமல் பின் வருகின்ற கருக்கு அந்த உணவைக் கற்றுக்கொடாமல் செய்தி உலகிற்கு சந்ததி சைவ நலம் உடையவர்களாகச் செய்க. முத்தி விட்டிற்குத் திறவு முதற்படி கொல்லாமையே யாகும்.  
கோல் உயிர்க் கருணையே யாகும்.



## தோத்திரம்

முருகா

(கச்ச-பக்கத் தோடர்ச்சி)

அவரைப் புகழ்வதனால் எப்படி வாழ்ந்து உய்யலாம் எனின், கூறுவாம். மனிதர்களாற் செய்யப்படும் கடவுள் வழிபாடு மனம் வாக்கு காயம் என்னும் முன்றினுற் செய்யப்படும். இம்முன்றினுள் காயத்தாற் செய்யப்படும் தொண்டுகளைக் காட்டிலும் வாக்கினுற் செய்யப்படும் தொண்டும், வாக்கினுற் செய்யப்படும் தொண்டைக்காட்டிலும் மனத்தாற் செய்யப்படும் தொண்டும் அதிகபலனைத்தருவனவாம். திருவலகிடுதல் முதலியன காயத்தாற் செய்யப்படுவன. பாடற்றோண்டு வாக்கினுற் செய்யப்படுவது. ஆதலால் தோத்திரஞ் செய்தலாகிய பாடற்றோண்டு திருவலகிடுதல் முதலிய காயத் தொண்டுகளைக் காட்டிலும் அதிக பலனைத் தருவதாம். காயத்தொண்டுகள் செய்தற்கு அதிக அறிவு விளக்கம் வேண்டுவதன்று. பாடற்றோண்டு செய்தற்கு அறிவு விளக்கம் மிகவும் வேண்டும். இறைவனாகிய அளவுபடாத பேருமைகளையும், ஆன்மாக்களின் சிறுமைகளையும், அவர் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் செய்யும் பிரபாவங்களையும் உணர்ந்தவர்களே மனங்கசிந்து அவரைப் புகழ்ந்து போற்றற்குரியவார். அன்றியும், மனங்கசிந்துருகாதபோது கடவுள் வழிபாட்டினால் மிகுந்தபலன் உண்டாகாது. மனமானது இசையால் உருகும் இயற்கையுடையது. ஆதலால், இசையோடுகூடிய பாடல்களால் கடவுளைத் தோத்திரஞ்செய்வதனால் மனம் உருகி அன்பு பேருகும். மேலும், சிவபெருமானே வேதம், "ஸ்வரமயன்" என்று கூறுகின்றது. தமிழ்வேதமும் "மிக நல்ல வீணை தடவி"

(முன்பக்கத் தோடர்ச்சி)

நம்மினும் 'தாழ்ந்த உயிர்களிடம் நாம் கருணை காட்டினால், ஆண்டவன் நம்மிடம் கருணை காட்டுவான். கருணையைக் கருணையினாலேயே பெறவேண்டும்.

ஒரு தும்பியின் வாலைக் கிள்ளி முள்ளைச் சொருகிய பாவத் திற்காக மறு பிறப்பில் மாண்டவயர் கழுவில் கிடந்து துன்ப முற்றார்.

பன்னிரண்டு நாள் பசங்களியின் சிறகையறிந்து கூட்டி லடைத்த பாவத்திற்காகக் கோபன்னு பன்னிரண்டு ஆண்டு சிறையில் கிடந்து கடுத்துன்பம் அதுபவித்தார்.

ஒரு புருஷக்காக உடல் துசையை அறுத்துக் கொடுத்த பாரதநாட்டில் எல்லோரும் அகிம்சாதருமத்தை மேற்கொண்டு உயிர்களிடம் கருணை செய்து இம்மையில் புகழும் மறுமையில் புண்ணியமும் பெறுவார்களாக.

## தோத்திரம்

ககக

எனவும், "ஏழிசையாய் இசைப்பயனாய்" இருப்பவன் என்றுங் கூறுகின்றது. பின்னும், பாட்டானது பாடுவார் மனத்தை மாத் திர மன்றி கேட்பேர் மனதையும் உருக்க வல்லது. இது பற்றியே நமது சமயாசாரியர்கள் பாடற் ருண்டைக் கடைப் பிடித்து தேவாரத் திருமுறைகளைப் பாடியருள் உலகை வாழ் வித்தார்கள்.

இதுவரையிற் கூறியவற்றால் சிவபெருமான் தோத்திரப் பிரியர் என்பதின் கருத்தும், தோத்திரஞ் செய்தற் ருண்டின் சிறப்பும் விளங்கும்.

இக்காலத்தில் பலர் கோயில்களைக் கட்டுகிறார்கள்; நந்தன வனம் வைத்து புட்ப கைங்கரியங்கள் செய்கின்றார்கள்; அபிடேகாதி யுபசாரங்கள் செய்கின்றார்கள்; மகோற்சவம் செய்கிறார்கள். ஆனால், இறைவனரை வாயாரப் பாடி தோத்திரம் செய்வாரும், செயல்பாரும் அரியராயிருக்கின்றனர். இதற்குச் செய்வாரும், செயல்பாரும் தோத்திரஞ்செய்தற்கு அத்தயாவசிய காரணம் நம்மவர்களுக்குத் தோத்திரஞ்செய்தற்கு ஆலயங் கான கல்வி யறிவு இல்லாமையேயாம். ஆதலால் பலர் ஆலயங் களுக்குப் போய் தாம் இன்னது செய்வதென்று தெரியாமல் அர்ச்சகரிடத்தில் தேங்காய் பழம் முதலியன கொடுத்து ஊமரைப் போல் நிற்கிறார்கள். சிலர் யடித்துப் பாடக் கற்றிருந்து வாயாரத் தோத்திரஞ் செய்யக் கூசுகிறார்கள். சிலர் வாய்திறந்து பாடுவதைக் கௌரவக் குறைவாக எண்ணுகிறார்கள். பலர் இன்ன இன்ன தெய்வங்களிடத்தில் இன்ன இன்ன தோத்திரங் களைப் பாடல்வேண்டுமென்பதை யறியாமல் தங்கள் வாயில் வந்த பாட்டை யெல்லாம் பாடுகின்றார்கள். பல மாதரைக் கூடித் தார்த்தனயத் திரியும் ஒருவன் சிவ சன்னிதியில் நின்று கொண்டு, "வாராண்ட கொங்கையர் சேர்மனையிற் சேரோம்" என்னும் திருத்தாண்டகத்தைப் பாடுகிறான். திருநீறு பூசக் கூசிப் புனுகு ஜவ்வாது கலந்த திலதமிட்டுக் கொண்டு பாடு ஒருவன், "நிறையுங் கோலமே நிகழப்பெற்றோம்" என்று பல வழி கிறான். குடும்பச் சேற்றில் அழுந்தி இரவும் பகலும் பல பாடு யிலும் பொருளைத் தேடி பாதுகாப்பவன், "உற்றாரை யாடு வேண்டேன் ஊர் வேண்டேன் பேர் வேண்டேன்" என்று பாடு கிறான். ஒருவன் தான் உபாத்தியாயரிடத்தில் சிறுபோதில் ஓப்புவித்தது போல், "கவையாசிக் கொம்பாசிக் காட்டகத்தே நிற்கும், அவையல்ல நல்ல மரங்கள்-சவை நடுவே, நீட்டோலை வாசியா நின்றான் குறிப்பறிய, மாட்டா தவனன் மரம்" என்பன வாதியாய் நீதிநாற் பாட்டுகளைப் பாடுகின்றான். காண்பது கசிந்து கண்ணீர் மல்கி தோத்திரஞ் செய்வாரைக் காலத்திற் அரிதாயிருக்கிறது. சிவபெருமானிடத்தில் மெய்யன்பு செலுத்த விரும்புவோர் அவருடைய பிரபாவங்களை விளக்கும் நூல்களைக் கற்று அவரை வாயாரத் தோத்திரஞ் செய்தல் வேண்டும்.



அவர் பெருமைகளைக் கல்லாதபோது அவரை வாயார வாழ்த்துவதும், வாழ்த்தியவருளைப் பேறுதலும் கூடாமையாம். இது பற்றியே தமிழ்மறை "கல்லா நெஞ்சில் நில்லா னிசன்" எனவும், "கற்றவர் வீழுங்குங் கற்பகக் கனி" என்றும் அருளிச் செய்தது.

மனிதர்கள் தாம் உய்தற்குச் சிவபெருமானை வாயார தோத்திரஞ் செய்தல் அவசியமாதல் போல், உலகம் உச்சிவித்தற்குச் சனங்களுக்கு ஞான நூல்களைக் கற்பித்து இறைவனை யேத்தச் செய்தலும் அத்தியாவசியமாம். இதனை இக் காலத்துச் சைவப் பெருமக்கள் உணராமலும், உணர்ந்த விடத்துக் கவலையிலலாமலும், வாளாயிருப்பதனால், சைவர்கள் எண்ணிறந்தோர் சமயக் குழுடர்களாகவும் ஊமைகளாகவும் இருக்கின்றார்கள். ஆதலால் இனியாவது சிவபுண்ணிய பரிபாலனம் செய்யும் சைவப் பெருமக்கள் பல விடங்களிலும் பாடசாலைகள் வைத்துக் கல்வி கற்பித்து சனங்கள் சிவபெருமானை வாயாரத் தோத்திரம் செய்யுமாறு செய்தல் வேண்டும். இப்போது நடக்கும் உற்சவாதிகளில் சனங்கள் சுவாமிக்கு சாத்தும் ஆடையாபரணங்களைப் பார்த்தும் புட்பமால்களைப் பார்த்தும் தீவட்டி மந்தாப்பு முதலியவைகளைப் பார்த்துமே சந்தோஷித்துப் போகின்றனரே யன்றி இறைவருடைய பெருமையைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து நெக்கு நெக்குருகிப் பாடுகின்றாரல்லர். ஆதலால் சைவப் பெருமக்கள் சிலர் பெரும் போருளைச் செலவிட்டுச் செய்யும் கைங்கரியங்கள் பலவும் அவற்றால் சனங்கள் அடையக்கூடிய பலன்கள் அவ்வளவும் கொடுப்பனவாயில்லை. ஆதலால் உலகம் உய்யவேண்டி புதி புண்ணியம் செய்ய விரும்பும் சைவப் பெருமக்கள் எங்கும் பாடசாலை வைத்து அவைகள் மூலமாய் சனங்கள் எங்கும் தனித்தனியாகவும் கூட்டம் கூட்டமாய்க் கூடியும் சிவபெருமானை மனங்கசிந்து வாயாரத் தோத்திரம் செய்யுமாறு செய்தல் வேண்டும். இப்படிச் செய்தலே மற்றெல்லாவித கைங்கரியங்களினும் பன்மடங்கு மேலான கைங்கரியமும் தங்கள் கடமையுமாம் என்பதை மறக்கலாகாது.

ஆடுகின்றிலை கூத்து உடையான் கழற் கன்பிலை யென்புகிப் பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர் குடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலி பிணநெஞ்சே தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலிலை செய்வதொன் றறிபேனே.

—திருவாசகம்.

உ  
ஓம் குறாய நம :



## திருப்புகழ்மீர்தம்

குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் ஞள்போற்றுந் திருப்புகழைக் கேளிர் தினம் "

மலர் } துன்முகி ஆண்டு மார்கழித் திங்கள் { இதழ்  
21 } டிசம்பர்-1956 { 9

### திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர்

விதிபோலு முந்த விழியாலு மிந்து	இளைஞோர்தம்
நுதலாலு மொன்றி	
விரிவான சிந்தை உருவாகி நொந்து	வினையாலே
விறல் வேறு சிந்தை	
இதமாகி யின்ப மதுபோத வுண்டு	மொழிமாதர்
இனிதானு மென்று	
இருளாய துன்ப மருள்மாயை வந்து	ஒழியாதோ
எனையீர்வ தென்றும்	
மதிசூடி யண்டர் பதிவாழ மண்டி	விடையேறி
வருமால முண்டு	
மறவாத சிந்தை அடியார்கள் பங்கில்	தருபாலா
வருதேவ சம்பு	
அதிமாய மொன்றி வருகூரர் பொன்ற	பொரும்வீரா
அயில்வேல் கொடன்று	
அழகான செம்பொன் மயில்மே லமர்ந்து	பெருமானே.
அலைவாயு கந்த	



-உருவமாகித் தோன்றி நின்று, மனம் நொந்து, தமது சாகசத் திற  
லால் மனம் வேறு செயல் வேறுக இருந்து, இனிமையான  
இன்பத்தேனை மிகவும் அருந்தி என்னையாகும் என்று கூறுகின்ற  
விலைமகளிருடைய இருள் மயமான துன்பமும், மதியை மயக்கும்  
மாயையும் வந்து எளியேனை ஈர்க்கின்ற தன்மை எக்காலத்தும்  
நீங்கமாட்டாதோ?

### விரிவுரை

விதி போலு முந்த வழியாலும்:—

விதி போலும் உந்து அவிழியாலும் எனப் பதப் பிரிவு  
செய்து கொள்க. முன் செய்த ஊழ் வினை எவ்வாறு தவிராது  
தோழில்புரியுமோ அவ்வாறு விலைமகளிரது கண்களும் முற்பட்டு  
மாயவினைகளைப் புரியும்.

இந்து நுதலாலும்:—

இந்து—சந்திரன். நுதல்—நெற்றி. எட்டாந் திதியன்று  
தோன்றும் பாதிமதியைப் போல் நெற்றி வட்டமாகவும் வடி  
வாகவும் இருக்கும். அதனால் மகளிருடைய நெற்றியை மதிநுதல்  
என்று புலவர் புகழ்ந்து புகலுவார்.

இளைஞோர் தும் விரிவான சிந்தை உருவாகி:—

தம்மை விரும்பி வருகின்ற இளைஞர்களுடைய உள்ளத்தில்  
மனோசக்தியால் உருவமாகி நின்று விலைமகளிர் காட்சி தருவர்.

அவா மிகுதியினால் தாம் விரும்பிய உருவத்தை மிகுதியாக  
அழுந்திய நினைவுடன் எண்ணுவதனால் அவ்வுருவம் அவர்  
களுடைய மனத்தில் தோன்றுவதுடன், சிலசமயம் புறக்கண்ணுக்  
கும் தோன்றும்.

இராவணன் சிந்தையை மிகுதியாக நினைந்து நின்றனன்.  
அதனால் அவன் கண்முன் சிந்தையின் உருவம் வந்து நின்றது.

தூர்ப்பணகை இராமர்மீது காதல் கொண்டு இராமரையே  
நினைந்து நின்றான். அவன் முன் இராமர் திருவுருவம் வந்து  
நின்றது.

இராவணன் தூர்ப்பணகையை அழைத்து, “தங்காய்!  
இதோ பார். வாள்போன்ற கண்களும் மயில்போன்ற மேனியும்  
உடையவளாக வந்து நிற்கின்ற இவள்தானே சிதை? என்று  
வினாவினான்.

பொய்நின்ற நெஞ்சிற் கொடியாள் புகுந்தானே நோக்கி  
நெய்நின்ற கூர்வாளவன் நேருற நோக்கு நங்காய்  
பைநின்ற வாட்கண் மயிலின்றென வந்தென்முன்னர்  
இந்நின்றவளங்கொல் இயம்பிய சிதை என்றான்.



முடியாது பேரும்வேதனையுறுவர். அதுபோல் ஆசையால் வரும் மயக்க இருளும் நல்வினை தீவினை என்ற விளக்கத்தைமறைக்கும். நல்லவை செய்ய விடாது அல்லவை செய்விக்கும். புண்ணியச் செயல் கசக்குமாறும், பாவச் செயல் இனிக்குமாறுஞ் செய்யும். அதனால் பேருந்துன்பம் நேரும்.

மருள் மாயை வந்து:—

மயக்கத்தைப்பிரியும் மாயையும் வந்து துழும்; மாயையில் நின்று மயங்குவோர் பரகதி காணார்.

எனை யீர்வதென்றும் ஒழியாதோ:—

நர்வது—நர்த்தல்—இழுத்தல்.

“நர்த் தென்னையாட் கொண்ட எந்தை பெருமானே” —திருவாசகம்.

“மகளிரது மாய மயக்கம் வந்து அடியேனை நர்த்துத் தன் வசமாக்கித் துன்பம் புரியும். இந்த இடர்ப்பாடு என்னைவிட்டு என்று நீங்குமோ? இறைவனே! இந்த இடரின்னும் சிறியேன் வீடுபட்டு உய்ய அருள்புரிவீர்” என்று அடிகளார் மகமாயை களைந்திட வல்ல பிராகுதிய முருகனை வேண்டுகின்றனர்.

நர்வது என்ற சொல்லுக்குப் பிளத்தல் என்றும் பொருள் கோள்ளலாம்.

மதிதடி:—

தட்சனுடைய சாபத்தினால் தேய்ந்த சந்திரன் எங்கும் அடைக்கலம் இன்றி அரனாபால் வந்து அடைக்கலம் புருந்தனன்; கருகினை நிறைந்த கண்ணுதற் கடவுள் தேய்ந்த மதியை எடுத்துத் தமது சென்னியிற் சூடியருள்பாலித்தனர்.

அண்டர் பதிவாழ மண்டி வருமால் முண்டு:—

பாற்கடலில் பிறந்து அமரலோகத்தை யழிக்கவந்த ஆலா கலவிடத்தை இறைவன் உண்டு அமரர்கட்கு அமீர்தம் வழங்கி அருள்பாலித்தனர். இல்லையேல் அமரர் அனைவர்களும் அன்றே போன்றி அந்நாடு அழிந்திருக்கும்.

மறவாத சிந்தை அடியார்கள்:—

அடியவர்கள் எப்போதும் இறைவன் திருவடியை மறவா திருக்கும் பேற்றியுடையவர்கள். இந்த நிலையை அவர்கள் ஆண்டவனிடமும் வேண்டிப் பேறுவார்கள். “மீண்டும் பிறப்புண்டேல் உன்னை என்றும் மறவாமை வேண்டும்” என்று வேண்டுகின்றார் காரைக்காலம்மையார். “புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி என்மனத்தே வழுவாதிருக்க வரந்தரல் வேண்டும்” என்கின்றார் அப்பர்.

“பெருமானே! தேவர், மனிதர், விலங்கு, பறவை, உள்வன, நீர் வாழ்வன, தாவரம் என்ற இந்த ஏழுவகைப் பிறவிகளில் எந்தப்



நாரதர் “பேருமானே! இன்னொரு வரத்தைக் கேட்கின்ற கேட்ட புத்தி வராமல் இருக்கவேண்டும்” என்று கேட்டனர்.

**அடியார்கள் பங்கில்வரும் தேவ சம்பு:—**

அடியார்களுடைய அருகில் இறைவன் வந்து அவர்கள் சிந்தையில் நினைந்த திறங்களையெல்லாம் வழங்கி ஆட்கொள்ளு வான்.

தேவன்—ஒளியருளினன்.

சம்பு—சுக்காரணன்.

**அதிமாய் மோன்றி வருதார்:—**

சூராதியவுணர்கள் பலப்பல மாயவடிவங்களைக் கொண்டு போர் புரிந்தார்கள். மலையாகவும் கடலாகவும் இருளாகவும் கனலர்களவும் இன்னும் பல்வேறு வடிவங்களைத் தாங்கிப் போர் புரிந்த அவர்களைக் கந்தவேள் வேற்படையால் அழித்தருளினார்.

**அழகான சேம்போன் மயில் மீது:—**

பறவைகளில் மயில் மிகுந்த அழகியது. போன் வண்ண மான நிறத்துடன் விளங்குவது.

“செம்பொன்மயில் மீதிலே எப்போது

வருவாயே”  
—திருப்புகழ்.

**அலைவாய்:—**

கடல் அலைவீசும் இடத்தில் விளங்குவதனால் திருச்சேந் தூருக்கு “அலைவாய்” என்றபேர் அமைந்தது. அது இரண்டாவது படை வீடு. சுனாதிஷ்டானத் தலம்.

**கருத்துரை**

சிவகுமாரரே! சூரசங்காரரே! செந்திலாண்டவரே! மாதர் மயக்கிலிருந்து ஒருபட்டு உய்யுமாறு அருள்புரிவீர்.





க ற் டு

“ மாதூரசி ”

திருத்தணி என்பது முருகுனாக்குகந்த திருத்தலம். தந்தாலது படைவடாகிய குன்றுதோறாடலில் தலைசிறந்த தலம். "புலிகுமீராகிய தணிமலை" என்பார் அருணகிரிநாதர். அடியார்களது வினைகளைத் தணிக்க வல்ல தலம் ஆதலின் தணிகை என்று போர் பேற்றது. மிகுந்த மகிமை வாய்ந்த திவ்யத்தலம்.

இத்திருத்தலத்தில் அந்தணர் மரபில் வந்தவர் “சீவராஜ குருக்கள்”. அவர் சிறந்த முருகபக்தர். நல்லறங்கள் பல புரிவார். இன்னுரையே பகர்வார். கருணை நிறைந்த மனம் படைத்தவர். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேம்பட்டதாக என்னும் உத்தம சீலர். வேதாசுவாஸிகளில் வல்லவர். கூர்ந்த மதிநலம் படைத்தவர். சிறப்பாக ஜோதிட நூலில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றவர். பலருக்குப் பேருள் விரும்பாமல் ஜாதகங்களைப் பார்த்தும் பலாபலன்களைச் சொல்லியும் ஆளுங்கள் சொல்லியும் உபகரிப்பர். மலரை நாடி வண்டுகள் செல்லவதுபோல் பலர் அவரை விரும்பி வந்து பல சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தேளிவு பெறுவார்கள். நடு ஊரில் பழுத்த கனிமரம் போல் அவருடைய அறிவு பலருக்கும் பயன் தருவதாயிற்று. அவருடைய புகழ் கதிரவன் ஒளிபோல் எங்கும் பரவியது.

அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியார் மங்களாம்பிகை உத்தமமான குணங்களை உடையவள். பொறுமையின் கருவுலம்; அன்பின் சிகரம்; கற்பின் களஞ்சியம்; கணவனார் கருத்தறிந்து தினர் மனம் மகிழாமல் உணவளித்து கனியமுதம்ன இனிய மொழிகளைக் கூறி உபசரிப்பதில் வல்லவள்.

உன் முகம் வாழ இருப்பதற்குக் காரணம் யாது? உனக்கு என்ன வேண்டும்" என்று வினவினார்.

நங்கனாம்பிகை:— சுவாமி! அழகிய ஒருமாம், எத்துனை நன்மைகள் வளர்ந்தும், கிளைகள் கிளைத்தும், பூக்கள் பூத்தும் பழங்கள் பழுத்த விலையாகியும் அம்மாததால் யாதுபயன்? அது போல, நம் வாழ்வில் எல்லா நலன்களும் அமைந்திருந்தும், குழந்தைகளும் அமையவில்லையே; மகப்பேறு இல்லாத வாழ்வு, மயான பூமிபோல மரணப் பிறந்ததற்கும், போன்றும் வாழ்வு, என் மாரும் வீடும் நிரம்பி இருந்தும் மனத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லை, என் சேவியில் எத்தனையோ இன்னிசை விழுந்தும் அம்மா என்று அழைக்கின்ற மழைமொழி விழவில்லை.



## கற்பு

உருகா

“மாதரசி”

திருத்தணி என்பது முருகனுக்குகந்த திருத்தலம். ஐந்தாவது படைவீடாகிய குன்றுதோட்டில் தலைசிறந்த தலம். “புவிக்குயிராகிய தணிமலை” என்பார் அருணகிரிநாதர். அடியார்களது வினைகளைத் தணிக்க வல்ல தலம் ஆதலின் தணிகை என்று பேர் பெற்றது. மிகுந்த மகிமை வாய்ந்த திவ்யத்தலம்.

இத்திருத்தலத்தில் அந்தணர் மரபில் வந்தவர் “சிவராஜ குருக்கள்”. அவர் சிறந்த முருகபக்தர். நல்லறங்கள் பல புரிவார். இன்னுரையே பகர்வார். கருணை நிறைந்த மனம் படைத்தவர். ஒழுக்கத்தை உயிரினும் மேம்பட்டதாக மதிநலம் படைத்தவர். சிறப்பாக ஜோதிட நூலில் மிக்க தேர்ச்சி பெற்றவர். பலருக்குப் போருள் விரும்பாமல் ஜாதகங்களைப் பார்த்தும் பலாபலன்களைச் சொல்லியும் ஆருடங்கள் சொல்லி யும் உபசரிப்பர். மலரை நாடி வண்டுகள் செல்வதுபோல் பலர் அவரை விரும்பி வந்து பல சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிவு பெறுவார்கள். நடு ஊருள் பழுத்த கனிமரம் போல் அவருடைய அறிவு பலருக்கும் பயன் தருவதாயிற்று. அவருடைய புகழ் கதிரவன் ஒளிபோல் எங்கும் பரவியது.

அவருடைய வாழ்க்கைத் துணைவியார் மங்களாம்பிகை உத்தமமான குணங்களை உடையவள். பொறுமையின் கருவூலம்; அன்பின் சிகரம்; கற்பின் களஞ்சியம்; கணவனார் கருத்தறிந்து இல்லறமாகிய நல்லறத்தில் இனிது ஒழுகிவந்தார். வந்த விருந் தினர் மனம் மகிழுமாறு உணவளித்து கனியமுதமன்ன இனிய மொழிகளைக் கூறி உபசரிப்பதில் வல்லவள்.

ஒருநாள் சிவராஜர் மனைவியாரை நோக்கி, “பேண்ணே! உன் முகம் வாடி இருப்பதற்குக் காரணம் யாது? உனக்கு என்ன வேண்டும்” என்று வினாவினார்.

மங்களாம்பிகை:— சுவாமி! அழகிய ஒருமரம், எத்துணை நன்மக வளர்ந்தும், கிளைகள் கிளைத்தும், பூக்கள் பூத்தும் பழம் பழுக்க வில்லையானால் அம்மரத்தால் யாதுபயன்? அது குழந்தைநலம் அமையவில்லையே; மகப்பேறு இல்லாத வாழ்வு, மயான பூமிபோல் மாண்பு இழந்ததாகும். போன்னும் போரு ளும் மாடும் வீடும் நிரம்பி இருந்தும் மனத்தில் மகிழ்ச்சி இல்லை, என் செவியில் எத்தனையோ இன்னிசை விழுந்தும் அம்மா என்று அழைக்கின்ற மழலைமொழி விழவில்லை.

கற்பு

உருக

“கல்லா-மழலைக் கனியூறல் கலந்து கொஞ்சம் சொல்லா லுருக்கி அருதோடித் தொடர்ந்து பற்றி மல்லார் புயத்தில் விளையாடும் மகிழ்ச்சி மைந்தர் இல்லாதவர்க்கு மனைவாழ்வின் மாண்பு என்னும்”

என்றபடி நம்முடைய வாழ்வு, மணமில்லாத மலர் போலும், குணமில்லாத மனிதன்போலும், அன்பில்லாத பூ ஜெ போலும், கற்பில்லாத பேன்போலும், ஆன்றோரில்லாத அவை போலும், இனிமையில்லாத பாடல் போலும், குழந்தையிலாத வாழ்வு சிறப்படைவதில்லை. அதனால் என் மனம் மகிழ்ச்சியின்றி வருந்துகின்றது” என்று கூறினார்.

சிவராஜர்:— ‘பேண்மணியே! பேதைமை என்பது மாதர்க் கணிகலம்’ என்ற வாக்கு உன் விஷயத்தில் போய்யாகவில்லை. குழந்தையினால் சுகம் என்று கருதி வருந்துகின்றனையே; முற் பிறப்பிலே வாங்கிய கடனைத் திருமபக் கொடுக்கவில்லையானால் கடன் தந்தவர்களை குழந்தைகளாக வருகின்றார்கள்” என்பது

ஆன்றோர் வாக்கு.

மாதவத்தால் மார்க்கண்டேயரைப் போலவும் துருவரைப் போலவும், நன்மக்கள் பிறந்தால் அம் மக்களால் நன்மை உண்டாகும். பெரும்பாலும் மக்களால் துன்பமே விளையக் காண்கின்றோம்.

“மதலையைப் பெறுநாள் துன்பம் வளர்த்திடும் நாளும் துன்பம் விதலையோ அடையில் துன்பம் வியன் பருவத்தும் துன்பம் கதமுறு காலர் வந்து கைப்பற்றில் கணக்கில் துன்பம் இதமுறு பாலர் தம்மால் எந்நாளும் துன்பமாமே”

கானல் நீரைத் தண்ணீரென்று கருதி ஓடிய மான்போலே துன்பத்தை இன்பமென்று கருதுகின்றன. உண்மையான இன்பத்தேன் இறைவன் திருவடியில் ஊறுகின்றது. அவன் திருவடியைத் தியானித்தால் அன்றி அளவியுள் அதிகம் எனதிடர் பிறவியைத் தியானித்தால் மண்ணை அருணகிரிநாதர். ஆகவே எண்ணில் மரட்டா. “எழுகடல் மண்ணை அருணகிரிநாதர் வந்த மக்களால் அவதாரம்” என்கின்றார் அருளிகள் தோறும் வந்த மக்களால் லாத பிறவிகளெடுத்த நாம் பிறத்தியமே! பந்தபாசங்களை விடு என்ன பயனடைந்தோம்? வீடுபேற்றை விரும்பி சாந்தியுடன் வாழ வதுவே வீடுபேறுகும். வீடுபேற்றை விரும்பி சாந்தியுடன் வாழ வேண்டும். சாந்திக்கு வழி இறைவன் திருவடித்தியானமாகும். உடைந்த பாணியை எடுத்து எறிவதுபோல், மைந்தரில்லையே என்ற கவலையை உதறித் தள்ளிவிட்டு அமைதியுடன் இருப்பாயாக” என்றார்.

மங்களாம்பிகை:— “சுவாமி! கற்புடைய மகளிருக்கு கணவன் வாக்கே வேதவாக்காகும். “அபுதரஸ்ய கதிர் நாஸ்தி”



என்று வேதம் கூறுகின்றது. குழந்தையில்லாதவர்களுக்கு மோகும் இல்லை என்பதுதானே அதன் பொருள்; வேதவசனம் பொய்யாகாதல்லவா? அந்த வேதவசனப்படி மகப்பேறு இல்லாத நமக்கு நற்கதி கிடைக்காதே” இம்மையிலும் குழந்தையுடன் கூடி மகிழும் இன்பம் இல்லை; மறுமையிலும் பரகதியில்லை. எனவே குழந்தையில்லாத நமக்கு இருமையும் இல்லை. பெருமையுமில்லை. அதனால்தான் என் உள்ளத்தில் நிம்மதியில்லை” என்றான்.

சிவராஜர்:- பேண்மணியே! நான் உன் வசனத்திற்குத் தக்க விடை கூறுவேன். கவனமாகக் கேள். “குழந்தையில்லாதவர்கட்கு முத்தியில்லை” என்று வேதம் விளம்புகின்றது. ஆனால் அதற்கு குழந்தையில்லாதவர்க்கெல்லாம் முத்தியில்லையென்று நேரே பொருள் செய்யக்கூடாது. குழந்தை பெற்றார்க்கெல்லாம் சுவர்க்கம்; பெருதார்க்கெல்லாம் நரகம் என்பது பொருந்தாது. திருவள்ளுவர் குழந்தை பெற்றவிலை; திருநீலகண்டர் குழந்தை பெற்றவிலை; இளையாண்குடிமாற நாயனருக்கு மகப்பேறில்லை. இன்னும் திருஞானசம்பந்தர் திருநாவுக்கரசு நாயனார் முதலிய சமய குரவர்கட்கும் குழந்தையில்லை. ஆகவே அவர்கட்கெல்லாம் முத்தியில்லை. தெருவில் அலைகின்ற நாய்க்கும் நரிக்கும் பன்றிக்கும் நிரம்பவும் குழந்தைகள் உண்டு. அதனால் அவைகளுக்கெல்லாம் முத்தியுண்டு என்று எண்ணலாமா?

இனி அதன் உட்கருத்துயாதுளவில், கருணையில்லாதவர்க்கு முத்தியில்லை; குழந்தை பெற்றார்க்குக் கருணை வளர வழியுண்டு. திருவள்ளுவர் முதலிய ஆன்றோர்கள் எல்லாவுயிர்களையும் தமது குழந்தைகளாக எண்ணி இரங்கினார்கள். ஆகவே எல்லாவுயிர்களும் அவர்களது குழந்தைகள்தான். “மைந்தர்பல்லியிரும்” என்கின்ற மாணிக்கவாசகர். ஆகவே கருணையை வளர்த்து பரந்த நோக்கமுடையவர்களாய் வாழ்ந்து எல்லாவுயிர்களையும் நமது குழந்தைகளாகக் கருதிவந்தால் நமக்கு நிச்சயமாக முத்தியுண்டு. குழந்தையில்லாத மலடியாகிய வந்தியம்மைக்குச் சிவபெருமான் முத்தி தந்தார் என்ற அரிய வரலாற்றையும் உன்னிப்பார்” என்று இனிய அரிய உண்மைகளை மனைவிக்கு உபதேசித்தனர்.

கணவனுடைய உபதேச மொழிகளைக் கேட்ட மங்களாம் பிகை சிறிது மனந் தேறினாள். எனினும் அடித்தட்டில் மக்கள் இல்லையே என்ற வருத்தம் மட்டும் நிறலாடிக் கொண்டிருந்தது. இறைவனை நெஞ்சார நினைத்து வேண்டுவாள். சோமவார விரதம், ஷஷ்டி விரதம், கார்த்திகை விரதம் முதலிய விரதங்களை மேற்கொண்டு பக்தி சிரத்தையுடன் அநுஷ்டித்து வந்தாள்.

“வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான்கண்டாய்”

“கருத்தானைக் கருத்தறிந்து முடிப்பான் தன்னை”

என்ற திருவாக்கின்படி அம்மையார் முறைக்கு அறுமுகப் பேருமான் சேவிசாய்த்து அருள்புரிந்தனன்; மங்களாம்பிகை மணியாய் வாய்த்தது. கருவும் திருவும் வளர்ந்தன. கோள்கள் நன்னிலையில் நிற்கும் வேளையில் ஆண்மகவைப் பெற்றனள். சுற்றமும் நண்பரும் சூழ்ந்து மகிழ்ந்து கொண்டாடினார்கள்.

தங்கச்சிலை போன்ற தனயனுக்கு சதானந்தம் என்று பேர் சூட்டினார்கள். குழந்தை அருமையினும் அருமையாக வளர்ந்தது. உற்றாரும் பெற்றாரும் மைந்தனுடைய எழில் நலத்தைக் கண்டு பேரிதும் இன்புற்றார்கள். உரிய காலத்தில் பள்ளிக்கு அனுப்பினார்கள்.

ஒருமைக்கண் தான்கற்ற கல்வி ஒருவர்க்கு  
எழுமையும் ஏமாப்புடைத்து.

என்ற திருவள்ளுவரது திருவாக்கின் படி, முற்பிறப்பின் வாசனையால் சதானந்தம் மிகுந்த கூர்ந்த மதிநலம் உடையவனாய் கல்வி பயின்றுவந்தான். வட மொழியிலும் தென் மொழியிலும் வல்லவன் ஆனான். அவனுடைய அறிவாற்றலைக் கண்டு அனைவரும் அதிசயித்தார்கள். சதானந்தம் வளர்பிறைமதிபோல் வளர்ந்தான்.

ஒருநாள் சிவராஜ குருக்கள் வேளியே சென்றிருந்தார். திருத்தணிகையை யடுத்துள்ள கார்வேட் நகரை யாளுகின்ற மன்னர்பிரான் தனது தேரில் வந்தனர். சிவராஜ குருக்களது வீட்டில் நுழைந்து, சதானந்தனைப் பார்த்து, “ஐயா! தந்தையார் எங்கே?” என்று வினவினார்.

சதானந்தன் “மன்னர்பெருமானே! வணக்கம். என் தந்தை அயலூர் சென்றிருக்கின்றார். இப்போது தாங்கள் பகைவரால் சூழப்பட்டிருக்கின்றீர். உமது ஜாதகத்தின்படி சத்ருஸ்தானமாகிய ஆரூரீடத்தில் பாவுக்கிரங்கன் சேர்ந்திருப்பதனால் இப்போது நீங்கள் பகைவருடன் போரிட்டால் வெற்றி வராது. வீணே ஏழை மக்களாகிய போர் வீரர்கள் மாண்டு ஒழிவார்கள். காலத்தை அநுசரித்துச் செய்வதே கடமை. பகலில் காகம் கூகையை வெல்லும்; இரவில் கூகை காகத்தை வெல்லும்; தண்ணீரில் யானையை முதலை வெல்லும்; நிலத்தில் முதலையை யானை வெல்லும். ஆதலால் காலமறிந்து இடமறிந்து முதலங்களைச் செய்யவேண்டும். அதனால்தான் திருவள்ளுவர் கருமங்களைச் செய்யவேண்டும். “இடமறிதல்” என்ற இரு அதிகாரங்களைத் தனித் தனியே அமைத்துள்ளார்.

ஞாலங் கருதினுங் கைகூடும் காலம்  
கருதி இடத்தாற் செயின்.

—திருக்குறள்

ஆகவே அரசரே! இப்போது காலஞ் சுகமாக இல்லை. கால பலமில்லாத போது போர் தொடங்கக்கூடாது. ஆதலினால்



தாங்கள் பகைவருடன் சமாதானஞ் செய்துகொள்ளவும்” என்று இனிதாக ஆலோசனை கூறினான்.

மன்னர்பிரான், “ஐயனே! வணக்கம். தாங்கள் கூறிய படியே செய்வேன். ஒரு சந்தேகம்; நான் பொதுவாக அப்பா எங்கே என்றுதானே கேட்டேன். தாங்கள் நான் என்ன கருமத்துக்காக வந்தேன் என்பதையும், என்ன கேட்கவந்தேன் என்பதையும் அறிந்து என் சந்தேகத்தைத் தீர்த்து அருளினீர். எவ்வாறு அறிந்தீர்?” என்று கேட்டார்.

சதானந்தன், “அரசரே! தாங்கள் வந்த நேரத்தை யளந்தும் உமது கேள்வியைக் குறித்தும் கணிதம் புரிந்து அறிந்து கூறினேன்; எல்லாம் பேரியவர்களது ஆசீர்வாத பலன் தான்” என்றான். மன்னர் மனமகிழ்ந்து தனது கழுத்திலிருந்த நவரத்த மாலைகளைக் கழற்றி நினைவுச் சின்னமாக அவன் கழுத்தில் அணிந்துவிட்டுத் தேரேறிச் சென்றார்.

பின்னர் சிவராஜர் வந்தார். தமது இல்லத்திற்கு முன் தேர் வந்த அடிச் சுவட்டைக் கண்டனர். “மகனே! இங்கு இதோ தேர் வந்த சுவடு காணப் படுகின்றதே? யார் வந்தது?” என்று கேட்டார்.

“அப்பா! கார்வேட் நகர வேந்தர் வந்தார். ‘அப்பா எங்கே?’ என்று கேட்டனர். அடியேன் அவரை அலைவிக்க வேண்டாம் எனக் கருதியும், அவருக்கு உபசரிப்பது அவசியம் என்று எண்ணியும் அவர் வந்து கேட்ட நேரத்தைக் கணிதம் புரிந்து ‘பகை மன்னர் வந்து குழந்திருப்பதையும், பகைவருடைய வீடாகிய ஆரூமிடம் பழுதுபட்டிருப்பதையும் அறிந்து சண்டை செய்யவேண்டாம்; சமாதானம் செய்துகொள்ளுங்கள்’ என்று சொல்லியனுப்பினேன்” என்றான்.

இந்த சொற்களைக் கேட்ட சிவராஜர் விம்மி விம்மியழைத் தொடங்கினார். ஒருவேளை தான் சொல்லியது பிழையோ? அது ‘ருதி தந்தையழகின்றார் போலும்’ என்று கருதி மைந்தனும் கண்ணீர் சீந்தினான். தந்தையும் மைந்தனும் கண் கலங்குவதைக் கண்ட மங்களாம்பிகை யாருக்கு என்ன இடரோ? என்று எண்ணி அவளும் அழுதாள். அங்கு வந்த உறவினரும் அழகைக்குக் காரணம் அறியாது உடன் சேர்ந்து அழுதார்கள். ஆனால் ஒருவருக்கும் அழகையின் உட்பொருள் தெரியாது. முடிவில் எல்லோரும் ஓய்ந்தார்கள். சிவராஜர் மட்டும் அழுத வண்ணமாகவே இருந்தார்.

மங்களாம்பிகை மணவாளனை நோக்கி, “சுவாமி! ஏன் இப்படி விம்மி விம்மி யழுகின்றீர்? யாருக்கு என்ன ஆபத்து? விவரமாகக் கூறுங்கள்” என்று கேட்டாள்.

“பெண்ணே! வந்த மன்னர் அப்பா எங்கே என்று கேட்டால் இல்லை என்று விடை கூறினால் போதும். வேந்தன் வந்த வேளையைக் கணிதம் புரிந்து பகைவர் வந்து வளைந்திருப்பதையும் சத்ருஸ்தானம் பழுது பட்டிருப்பதையும் அறிந்து அரசனுக்குச் சமாதான முறையைப் போதித்து அனுப்பிய நமது அருமந்த மகனுக்கு ஆண்டவன் பூரண ஆயுளைத் தரக் கூடாதா? இந்த உத்தமமான பிள்ளைக்கு ஆயுள் பதினாறு தான். இவன் ஜாதகத்தைக் கணித்துப் பார்த்ததில் ஆயுள் பல மில்லை. இதனை இதுவரை நான் வேளிப்படுத்தவில்லை. இன்று எனக்கு அதனை நினைத்தவுடன் துக்கம் தாங்கமுடியவில்லை” என்று கூறி மீளவும் விம்மி யழுதார்.

இதனைக் கேட்ட சதானந்தன் தனக்குள் என்னுவான். “தந்தையார் ஜோதிடத்தில் சாலவும் வல்லுநர். நமது ஜாதகத்தில் ஆயுள் பாவம் நன்கு இல்லை போலும்? ஆனால் தந்தையார் மனக்கவலையை மாற்ற வேண்டும்” என்று கருதினான். “அப்பா! எனது ஜாதகக் குறிப்பைக் காட்டுங்கள்” என்று கேட்டான். தந்தை மைந்தனிடம் அவனுடைய ஜாதகக் குறிப்பை நீட்டினார்.

சந்திரன்	சூரியன்	சுக்	கேது
அங்	இராசி		லக்
			குரு
சனி			
ராகு			

இந்தக் குறிப்பை சதானந்தன் சிறிதுநேரம் உற்று நோக்கினான். “அப்பா! தாங்கள் பேரிய அறிவின் கருவூலம். தங்களுக்குத் தெரியாதது யாதோன்று மில்லை. எனினும் யான் இதனைச் சற்று நுட்பமாக ஆராய்கின்றேன். தாங்கள் இந்த ஜாதகருக்கு ஆயுள் இல்லை என்பதற்கு எந்த ஆதாரம் கொண்டு அறிகின்றீர்?” என்று வினாவினான்.

மகனே! சற்று உற்றுப்பார்.

ஷஷ்டாஷ்டமே பாபயுதே  
ஸௌம்ய த்ருஷ்டி விவ்ருஜிதே!  
ஆபோக்லிமே விலக்நேந  
ஷோடஸே நிதனம் வ்ரஜேத்!



மேலும் களத்திரகாரகன் சுக்கிரபகவான்; லாபஸ்தானத்தில் ஆட்சிபெற்றிருப்பதனால் மனைவியுள் சுகமும் அரசசேல்வமும் உடையவனாக ஆவான்.

மோகூலகாரகனாகிய வாயஸ்தானமாகிய 12ம் இடத்தில் இருப்பதனால் இப்பிறப்பிலேயே சத்தியடைபக் கூடிய பேருவாய்ப்பும் இச்சாதகனுக்குண்டு.

ஆகவே என் அருமைப்பிதாவே! என்னுடைய எதிர்காலம் மிகவும் சிறப்புடையதாக இருக்கும். அதுபற்றித் தாங்கள் கவலையுற வேண்டாம். நமது தலதேயவமாகிய குமாரக்கடவுள் இருந்தம்போது நமக்கு ஒரு குறையும் வராது" என்று கூறித் தேற்றினான்.

மகனுடைய சொற்களைக் கேட்டு, தந்தை மனக்கவலையை மாற்றிக்கொண்டார். தன்னுள் பார்க்கிலும் தனது மகன் ஜோதிடக் கலையிலும் மற்றைய கலைகளிலும் அளவற்ற அறிவாற்றல் பெற்றிருப்பதைக் கண்டு கற்பிே நுவகையெய்தினார்.

'தம்மில் தம்மக்கள் அறிவுடைமை மானிலத்து

மன்னுமிரிக் கெல்லாம் இனிது'

என்ற பொய்யாமொழி அவருக்கு அநுபவப்பயனாயிற்று.

சதானந்தனுக்கு வயது பதினைந்து முடிவுபெற்றது. பதினாறு வது ஆண்டு தொடங்கியது. கட்டழகும் கல்வியழகும் ஒருங்கே பெற்ற அததிருவாளன் தனக்குள் சிந்திப்பான்.

நமது ஜாதகப்படி பதினாறுவது ஆண்டில் ஆயுள் முடியும் அதில் ஐயமேயில்லை. தந்தை தாய்க்கு அருகில் நமக்கு மரணம் வருமாயின் தாய் தந்தையர் தாங்க முடியாத துக்கத்தை யடைந்து அவர்களும் மாள்வார்கள். நம்மைத் தவம்பிரிந்து பெற்ற தாய் தந்தையர் வந்தவது சட்டாது. அவர்கள் வருந்தாமல் இருக்க என்ன வழி. வித்யையும் நம்மால் மாற்ற முடியாது.

முதிர் தரு தவமுடை முனிவ ராயினும்  
பொதுவது திருவொடு பொலிவ ராயினும்  
மதியின ராயினும் வலிய ராயினும்  
விதியினை யாவரே வெல்லும் நீர்மையார்.

என்று கந்தபுராணங் கூறுகின்றது. ஆகவே விதியை யார வெல்லமுடியும்? மற்றொன்று குழிநிலம் தான் முந்துறுவது ஊ அதனிலும் பேருவலியுள்ளது மாதும் இல்லை.

பரமதருமகுணசீலராகிய இராமரையே விதி யாட்கொண்டான். எனால் நான் எம்மாத்திரம்? பதிவிரதா சீரோன்மணியா சீதாதேவி மானை விரும்பினாள். விரும்பியதோடல்லா "பிடித்துக் கொடு" என்று கணவனரை வற்புறுத்திக் கேட்டாள்.

னால் மனைவி  
முதலியவை  
ள்.



வனைச் சகல தேவர்களும் வணங்குவார்கள்; எனக்கு நெடுங்  
காலமாக ஒரு அவா. வடக்கே காசி முதலிய திருத்தலங்களைச்  
சேவிக்கவேண்டும்; கங்கையில் முழுக வேண்டும் என்பது;  
பல்லாயிரமாண்டுகள் தவம்புரிந்து பகீரதன் கங்கையைக்  
கோணர்ந்தான். பாரத தேயத்தில் இமயமலையும் கங்கையாலும்  
ஒப்பற்ற உயர்ந்த சேல்வங்களாக விளங்குகின்றன. ஆகவே  
அடியேன் கங்கையில் முழுகி காசி விஸ்வநாதரை வணங்கிவரு  
வேன். கருணைகூர்ந்து விடை கொடுங்கள்" என்று வேண்டினான்.

சிவராசரும் மந்தளாம்பிகையும் மகனுடைய சோற்களைக்  
கேட்டுத் திடுக்கிட்டார்கள். "மகனே இந்த இளம்பருவத்தில்  
உனக்கு யாத்திரை வேண்டாம். வயது முதிர்ந்த நாங்களே  
இன்னும் காசிபோகவில்லை. கண்ணே! உன்னைப் பிரிந்து  
நாங்கள் எவ்வாறு இருப்போம்? திருமணம் ஆனபிறகு சேல்வது  
உத்தமம். ஆகவே இப்போது வேண்டாம்" என்றார்கள்.

"சதானந்தம் அம்மா! அப்பா! தங்கள் சொல்லே எனக்கு  
வேதவாக்கு. திருமணம் ஆனபிறகு பந்தபாசம் அதிகமாகும்.  
திருமணத்திற்கு முன் தோவதுவே உத்தமம். சென்று விரை  
வில் திரும்புவேன். சிறியேனுடைய இந்த விருப்பத்தை நிறை  
வேற்றிக் கொடுப்பது தங்கள் கடமை. எனக்கு வேறு ஒன்றிலும்  
விருப்பமில்லை. தங்கள் ஆசீர்வாதம் இருக்கும்போது எனக்கு  
ஒரு குறையும் நேராது. திருத்தணி முருகன் வழித்துணை  
வருவான். நாளை நாள் நன்றாக இருக்கின்றது. ஆசீர்வா  
தினுப்பங்கள்" என்று மன்றட்டமாக வேண்டினான்.

மைந்தனுடைய வேண்டுகோளுக்கு இணங்கினார்கள். மறுநாள்  
காலை சதானந்தன் மலைமீதுள்ள தணிகேசனையும், தாய் தந்தைய  
ரையும் வலஞ் செய்து வணங்கினான். தாய் கட்டமுது  
கொடுத்து என் அருமை மகனே! மாதவத்தால் உதித்த  
மாணிக்கமே! கட்டிக் கொடுத்த கட்டுச்சோறும் சொல்லிக்  
கொடுத்த புத்தியும் நெடுநாட்களுக்கு உதவமாட்டா; ஆதலால்  
உனது நல்லறிவைக் கொண்டு செந்நெறி நின்று கங்கையில்  
முழுகிக் காசிநாதரை வணங்கி விரைந்து மங்களமாக வரக்  
கடவாய். ஆறுமுகப் பெருமானுடைய அருளாகிய கவசம்  
உனக்கு எப்போதும் அரண் புரிவதாக; பசி தாகத்  
தாலும், பகைவர்களாலும், புலி, கரடி, பாம்பு, தேள் முதலிய  
கொடிய உயிர்களாலும், உனக்குத் தீங்கு நேராவண்ணம் கந்த  
வேளை எந்த வேளையும் பொற்றுவேன். போய்வா" என்று கண்  
கலங்கி ஆசிமொழிகூறி விடை தந்தான். தந்தையும் உள்ளங்  
குழைந்து வாழ்த்தியனுப்பினார்.

இவ்வாறு மாதா பிதாக்களிடம் பிரியாவிடை பெற்றுக்  
கொண்டு சதானந்தன் தாசியாத்திரைக்குப் புறப்பட்டான்.  
(தொடரும்)



## கூவத்து நாரணன்

நமது நாட்டில் பல புலவர்கள் பலஞானிகள் பல வீரர்கள் பல பதிவீரதைகள் பல பக்தர்கள் வாழ்ந்தார்கள். ஆனால் வள்ளல்கள் சிலரே வாழ்ந்தார்கள். ஞானிகளையும் பக்தர்களையும் வீரர்களையும் புலவர்களையும் உத்தமிகளையும் எண்ணிக்கையில் அடக்கிக் கூறுவதில்லை. ஏன்? அவர்கள் எண்ணில் அடங்கமாட்டார்கள். அநேகர்கள் இருந்தார்கள்.

வள்ளல்களை எண்ணிக்கையில் அடக்கி முதலேழு வள்ளல், இடையேழு வள்ளல், கடையேழு வள்ளல் என்று கூறுவர். அவர்கட்குப் பின்னர் ஒரு சில வள்ளல்கள் இந்த நாட்டை அலங்கரித்தார்கள். ஆ! ஆ! அவர்களுடைய கோடைத்திறனை என்னும்போது மயிர்க் கூச்சல் உண்டாகின்றது.

ஆர்த்தசபை நூற்றொருவர் ஆயிரத்தொன்றும் புலவர் வார்த்தைபதி னாயிரத்தில் வாய்க்குமே—பூத்தகுழல் தண்டா மரைத்திருவே தாதாகோடிக்கொருவர் உண்டாயின் உண்டென்றது.

என்று ஒளவையார் கூறுகின்றனர். இதனால் வள்ளல்கள் கோடிக்கொருவர் என அறிகின்றோம். அந்த வள்ளல்கள் மாய்ந்தும் மாயாதவராக இன்றும் புகழுடம்பு பெற்றுத் திகழ்கின்றார்கள். ஈயாத லோபிகள் இருந்தும் இறந்தவர்களே யாவார்கள்.

மாய்ந்தவர் மாய்ந்தவர் அல்லர்கள் மாயாதேந்திய கைகொடிந்தவர் எந்தாய் வியந்தவர் என்பவர் வியந்தவர் ரேனும் ஈயந்தவர் ரல்லதிருந்தவர் யாரே.

என்கின்றார் கம்பநாடன்.

அள்ளி வழங்கிய வள்ளல்களின் வரிசையில் பிற்காலத்தில் வாழ்ந்தவர் கூவத்து நாரணன் என்பவர்.

சென்னைக்கு மேற்கே உள்ள கூவம் என்பது பாடல்பெற்ற திருத்தலம். திரிபுரமேரித்த சிவபெருமான் இங்கு வீற்றிருக்கின்றார். அரியபேரிய அற்புதப் புண்ணியப் பதி. இத்தலத்தில் வாழ்ந்தவர் நாரணன்; வரையாது வழங்கும் வள்ளல். வறியவர்கள் வந்தால் இன்முகங் காட்டி இன்னுரை கூறி அள்ளி அள்ளி ஈந்து அவர்களை வறுமைப் பேயை ஒட்டி மகிழ்வித்து அனுப்புவார். அதனால் அவர் புகழ் எங்கும் பரவியது. அக்காலத்தில் அவரைப் பாராட்டாத பாவலரேயில்லை. மதிக்காதமனிதனுமில்லை.

ஊர் நடுவே யழுந்த இளிய கனிமரம் போல் நின்று எல்லோருக்கும் உதவி வந்தனர். செல்வத்தின் புயலாகிய தான குருமங்களைப் புரிந்து தயா சாகரமாக விளங்கினார்.

ஒரு அடியவர் அந்த ஊரில் ஆண்டுதோறும் குருபூஜையை மிக்க அன்புடனும் ஊக்கத்துடன் புரிந்து வந்தார். அந்தக் குரு பூஜையில் ஆயிரக்கணக்கான வறியவர்கட்கு அன்ன தானம் புரிவார். அரிசி பருப்பு முதலியவைகளைப் பலரிடம் கேட்டுப் பெறுவார்.

நாரணரிடம் வந்து விறகு வேண்டும் என்றார். அவரும் தருவதாக வாக்களித்தார். அடியவர், “அண்ணலே! குருபூஜையன்று வந்து விறகை வாங்கிக்கொள்வேன். இன்றே பெற்றுக் கொண்டு போனால் விறகை வைக்க இடம் இல்லை. ஆகவே தேவையன்று வாங்கிக்கொள்வேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சென்றார்.

திருவருட் செயலால் 15 நாட்களாக விடாது அடை மழை பெய்யத் தொடங்கியது. எங்கும் ஒரே வேளம்; அதனால் தொடர்ந்திலும் கடைகளிலும் உள்ள விறகுகள் யாவும் நன்கு நனைந்து ஈரமாகி விட்டன.

அடியார் குருபூஜை செய்யும் தினத்தன்று வந்து வள்ளல் நாரணனை வணங்கி “ஐயனே! இன்று தான் குருபூஜை. ஆயிரக் கணக்கில் அடியார்கட்கு அன்னம் இட ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றேன். அரிசி, பருப்பு, காய்கறிகள் எல்லாம் ஆயத்தமாகி யிருக்கின்றன. அன்று விறகு தருவதாக வாக்களித்தீர்களே; அதனை இத்தருணத்தில் தந்து உதவிபுரியும்” என்று வேண்டினார்.

நாரணன், “நல்லது தருகின்றேன்” என்றார். விறகு அத்தனையும் நனைந்திருப்பதனைக் கண்டார். நனைந்த விறகைத் தந்து என்ன பயன்? அடுப்பு எரியாதல்லவா? பல்லாயிரம் பேர் உண்ணுகின்ற அன்னதானம் ஒழுங்காக நடைபெறுபேர். உண்ணுகின்ற அன்னதானம் உதவுவது முறையன்று” தல்லவா? ஆக உதவாத போருளை உதவுவது முறையன்று. என்று எண்ணினார். வீட்டில் உள்ள ஏவலர்களை அழைத்தார். “என்று எண்ணினார். வீட்டில் உள்ள ஏவலர்களை அழைத்தார். வீட்டிலே ஒரு பகுதியை பிரிக்கச் செய்தார். ஒருகளை இறக்கு வித்தார்; உத்தரம்; கழிகள்; தூண்கள் முதலிய மரங்களை வண்டியில் ஏற்றினார். “ஐயா! கொண்டு போங்கள். குரு பூஜையை நடத்துங்கள். ஏழைகட்கு அன்னதானத்தைத் தாராளமாகச் செய்யுங்கள்” என்றார்.

அடியார் இந்த அருஞ்செயலைக் கண்டார். அதிசயங் கொண்டார். “ஐயனே! இது என்ன செயல்? குடியிருக்கின்ற வீட்டைப் பிரிப்பது முறையா? புண்ணிய முர்த்தியாகிய தங்கள் வீட்டை இடியச் செய்தா நான் குருபூஜை நடத்துவது? இது எனக்குப் பாவ மல்லவா?” என்றார்.

நாரணன், “ஐயா! வருந்தற்க. இது போல் ஆயிரம் வீடு கட்டிக் கொள்ளலாம். குருபூஜை நமது விருப்பம் போல் வராது. அதிலும் குருபூஜையில் அடியார்கட்கு அன்னமளிப்பது மிக உயர்ந்த புண்ணியம்.



# திருவிளையாடல் (புராண) வசனம்

(சிவக்கிழார் : திருநாவுக்கரசு)

பெருங்கருணைக் கடல் சிவபரபஞ்சுடர் தன்னடைந்  
தார்க்கு இன்பங்கள் தரவல்ல தனிமுதல். தீவினை செய்தார்  
செய்வனைப் பயனை எய்தி நோந்து, வருந்தி. அழுது அடிசேர்ந்  
தால், அவர் வினை கெடுமாறு அருளவல்ல அருளமுது. அவனி  
யிற் புதுந்து அடியரை ஆட்கொள்ள வல்ல அண்ணல். இத்தகு  
கருணை யரசாகிய சிவம், திருவாலவாயாம் மதுரையம்பதியில்  
உயிர்கள் உய்யும் வண்ணம் செய்தருளிய அருளடல்கள்  
பலப்பல. அவற்றுள் அறிஞர்கள் அறிந்து பாராட்டிப் பயன்  
எய்துவன, அறுபத்து நான்கு ஆடல்கள். இவற்றை ஒன்பது  
சுவைகளும் ஒப்ப விளங்கவும், படிப்பார் உள்ளப் பாறை  
நெக்குருகவும் பாக்களாகச் சமைத்தருளிய பாவாணர்  
பரஞ்சோதி முனிவராவார். இப்பாக்களைப் பண்டிதரல்லா  
மற்றையர் படித்து உகத்தல் சிறிது கடினம். எனவே, இதன்  
சுவையெல்லாம் மிளிர் வசன வடிவில், திருப்புகழ்மிர்தம்  
தோடார்ந்து வாசகர்களுக்கு விருந்தாய் உதவும்.

திருவிளையாடல் என்றால், தேய்வத் தன்மை பொருந்தி  
ஆடல் என்று பொருள். தேய்வம் அருளிய எளிவந்த வா  
கருணை. விளையாட்டாகவே ஐந்தொழில் இயற்றவல்லவ  
பெருமான். விளையாட்டு என்பது சிறிதும் சிரமமின்றி எளிதாக  
செயல் புரிவது என்பதாகும். எனவே, இறைவனுக்கு எக்காரி  
மும் எளிதே யாதலால் இறைவன் செயலெல்லாம் விளையாட்  
என்றே பேசப்படுகின்றது. சிவனார் செயலெல்லாம் திரு  
செயல்; சிவனார் விளையாடல் திருவிளையாடல்.

அறுபத்து நான்கு ஆடல்களில் முதலாவதாக அமைந்தி  
பது "இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்" ஆகும்; அதனைப் பரஞ்சோ  
யார் பா முலம் பார்ப்போமாக.

## 1. இந்திரன் பழிதீர்த்த படலம்

கிரேதாயுகத்தில் அமரர்க்கரசனாகிய இந்திரன் தேவலோ  
தில் தனது சபையில் ஒருநாள் தேவமாதர்கள் ஆடலை விரு  
னான். அவ்வாறே, ரம்பை, ஊர்வசி, திலோத்தமை முதல  
தேவ மகளிர் ஆட அவ்வாடலில் தினைத்திருந்தான். அந்த  
யில், அவனது குருவாகிய வியாழபகவான் இந்திரன் சபை  
வந்தார். தையலார் மையலில் தினைத்து மதிமயங்கிய  
இந்திரன் தனது குருநாதரை வணங்காது வாளா இருந்த  
வியாழபகவானும் சபையை விட்டு அகன்று பே  
குருவானவர் நோந்து சபையை விட்டகலவே இந்தி  
திருவின் ஆக்கமாகிய வளங்கள் எல்லாம் குறைந்தன.



வஜ்ஜிராயுதத்தை எவின். அது பயனில்லாது போயிற்று  
விருத்திரன் தனது இருப்புலக்கையால் அடிக்கவே இந்திரன்  
முர்ச்சையாயினான். பின் தெளிந்து விருத்திரனை வேல் வழி  
யில்லாது பிரம்மன் உலகிற்கு ஒடிப் பிரம்மனைத் தொழுது தன்  
குறையைக் கூறினான். பிரம்மா இந்திரனை அழைத்துக்  
கொண்டு திருமால் உலகிற்குச் சென்று அவரை வணங்கி  
நடந்தவை கூறி விருத்திரனைக் கொல்லும் வகை கூறுமாறு  
குறையிரந்தனர்.

திருமகள். கேள்வனும், இந்திரனை நோக்கிக் கூறுவான்;  
உனது வஜ்ஜிராயுதம் மிகப் பழையதாகிவிட்டது. எனவே அது  
விருத்திரனை வேல் லாது. முன்னர் தேவர்களும் அசுரர்களும்  
பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் தங்கள் ஆயுதங்களை யேல்லாம்  
ததீசி என்ற மகா முனிவரால் கொடுத்து வைத்தனர். பின்  
னர் இருசாராருமே அதனைக் கேட்கவில்லை. ததீசி முனிவரும்,  
அவற்றைத் தமது தவ வலியையால் விழுங்கினார். அவை யாவும்  
வஜ்ஜிரம் போன்ற அவரது முதுகேலும்புடன் ஒன்றி  
விட்டன. அம்முனிவர் கருணையுடையவர்; நீ சென்று அவரது  
முதுகேலும்பை யாசித்தால் அவர் உதவுவார். அதனை வஜ்ஜி  
ராயுதமாகச் செய்து நீ போரிட்டால் விருத்திரனை வேல்லாம்  
என்றார்.

இந்திரனும், பிரம்மாவும், திருமால் வணங்கி மீண்டனர்.  
பின்னர் இந்திரன் ததீசி முனிவர்பாற் சென்று வணங்கி "முனிவர்  
ஏதே! தேவர்கள் உய்யும் வண்ணம் விருத்திரனை வேல் லத்  
தங்கள் வஜ்ஜிரம் போன்ற முதுகேலும்பைத் தந்தருள்க!" என்று  
பிரார்த்தித்துக் குரையிட அம் முனிவர்பிரானும் மனங்  
கனிந்து,

"நாய் நமதென நரி நமதெனப் பிதா  
தாய் நமதென நமன்றன தெனப்பிணி  
பேய் நம தென மதிக்கும் பெற்றிபோ  
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.

விடம் பயில் எயிற்றரவுரியம் விநுழை  
குடம்பையுந் தானெனுங் கொள்கைத்தே கொலாம்  
நடம்பயில் கூத்தரி னடிக்கும் ஐவர் வாழ்  
உடம் பையுந் யானென உரைக் கற்பாலதோ"

என உடம்பின் நிலையா மையைநீனைந்து இந்திரன் வேண்டுகோளுக்  
கிணங்கி யோரக நிலையில் அமர்ந்து பிரமரந்திர சம்பந்தமான  
சுமுமுனை நாடியின் வழியாய்க் கபாலம் திறந்து வெளிப்பட்டு  
சிவபிரான் உலகு சேர்ந்தனர்.

பின்னர், இந்திரன் அம் முனிவர்பிரானிந்த முதுகந்  
தண்டைத் தேய்வக் தம்மியனால், சிறந்த குலிசப் படையாகத்



சமைக்கப்பெற்று, அதனைக் கொண்டு விருத்திரனோடு போர் செய்யப் புகுந்தனன். விருத்திரன் கடும்போர் விளைத்து வானவர் படையெல்லாம் சிதற அடித்து வதைத்தான். இந்திரனும் இது கண்டு வேகண்டு விருத்திரனுடன் நேர் நின்று போர் விளைத்துக் குலிசப் படையாகிய வஜ்ஜிராயுதத்தை எவனான். அது கண்ட அவுணன் கடலில் விழுந்து மறைந்தான். இந்திரனும் கூடவே விழுந்து தேடியும் அவுணன் அகப்படவில்லை. பின்னர் இந்திரன் பிரம்மாவிடம் வந்து நடந்தது கூறினான். பிரம்மாவும் நீண்டநேரம் சிந்தித்து இந்திரனுக்கு ஒரு சூழ்ச்சி சொன்னான். நீ அகஸ்தியமாமுனிவர் பால் சென்று அவரிடம் நடந்தது கூறி இக் கடலை வற்றடித்து விருத்திரனை வெல்லத் தங்கள் உதவியைத் தந்தருள்க என்று குறையீர்த்து கேள். அவர் அவ்வாறே செய்தருள்வார். பின்னர் நீ விருத்திரனை வெல்லலாம் என்று கூறினார்.

இந்திரனும் பிரம்மனை வணங்கி விடை பெற்று அகஸ்திய முனிவர்பால் வந்து வணங்கி நடந்தது கூறி உதவி வேண்டினான். முனிவர் பிரானும் உளங்கனிந்து அவனி சூழ் கடல் நீரெல்லாம் அங்கையில் உழுந்தளவாக அமைத்து வடவைத் தீயை நனைத்து ஆசமனம் (உட்கொள்ளுதல்) செய்துவிடக் கடல் நீர் "அறத்தை மறந்து ஈட்டுவாருடைய செல்வம் மறைந்தது" போல மறைந்தது.

பின்னர் இந்திரன் விருத்திரனை நீர் வற்றிய கடலில் தேடினான். விருத்திரன் அங்கொரு மலையின் நடுவில் இருந்து தவஞ் செய்திருந்தான். அது கண்ட இந்திரன் வேகண்டு வஜ்ஜிராயுதத்தால் அவன் தலையைக் கொய்தான். விருத்திரன் இறந்தான். தவநிலையில் இருந்த விருத்திரனைக் கொன்றதால் இந்திரனுக்கும் பிரமகத்தி என்ற பாவம் பிடித்தது. அது காரணமாக, பைத்தியம் பிடித்த நிலையில் இந்திரன் இருந்தான். மார்பைத் தட்டுவான். கண்ணை உருத்துப் பார்ப்பான். வம்மென்று வாய் மடிப்பான். புல்லைக் கடிப்பான். ஒருவான். மீளுவான். கொதித்து எழுவான். சிரிப்பான். சிறுவான். இப்படிப் பலவாறு துன்பப்பட்டான். ஒருநாள் ஒரு குளத்தில் விழுந்து அங்குள்ள தாமரை நாளத்தில் நுழைந்து மறைந்து விட்டான். இந்திரன் உலகு இந்திரனில்லாது சந்திரனில்லா வானம்போல் வறண்டது. தேவர்கள் யாவரும் வருந்தினர்.

(தொடரும்)



## திருப்புகழ்மீர்தம்

குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் றுள்போற்றுந்  
திருப்புகழைக் கேளிர் தினம்

மலர் } துன்முகி ஆண்டு தைத் திங்கள் } இதழ்  
21 } ஜனவரி-1957 } 10

### திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர்

அருணமணி மேவு பூவித ம்ருகமத பமர லேபன

அபிரவ விசால பூரண

அம்பொற் கும்பத்

தனமோதி

அளிகுலவு மாதர்லீலையின் முழுகியபி ஷேக மீதென

அறவுமுற வாடி நீடிய

அங்கைக் கொங்கைக்

கிதமாகி

இருணிறைய மோதிமாலிகை சருவியுறவா னவேளையி

விழைகலைய மாத ரார்வழி

யின்புற் றன்புற்

றழியாரிள்

இரவுபகல் மோக னுகியெ படியில்மடி னாமல்

[யானுமுன்

இணையடிகள் பாடி வாழள்

னெஞ்சிற் செஞ்சொற்

றருவாயே

தருணமணி யாட ராவணி குடலசடி லாதியோதிய

சதுர்மறையி னுதி யாகிய

சங்கத் துங்கக்

குழையாளர்

தருமுருக மேக சாயலர் தமரமக ராழி சூழ்புவி

தனைமுழுதும் வாரி யேயமு

துண்டிட் டண்டர்க்

கருள்கூரும்



செருமுதலி மேவு மாவலி யதிமதக போல மாமலை

தெளிவினுடன் மூல மேயென

முந்தச் சிந்தித்

தருள்மாயன்

திருமருக சூரன்மார்பொடு சிலையுருவவேலையேவிய

ஜெயசரவ னும னேகர

செந்திற் கந்தப்

பெருமானே.

பதவுரை

தருண = இளமையையும், மணி = இரத்தினமணிகளையும், ஆடு = ஆடையும் உடைய, அராஅணி = பாம்பையணிந்துள்ள, குடில சடில ஆதி = வளைந்த சடையையுடைய ஆதிப் பொருளும், ஓதிய சதுர் மறை யின் ஆதியாகிய = ஓதியுள்ள நான்கு வேதங்களின் முதற்பொருளும், சங்க துங்க குழையாளர் = தூய சங்கினாலாகிய குழையையணிந்தவரு மாகிய சிவபெருமான், தரு முருக = தந்த முருகக்கடவுளே! மேக சாயலர் = நீலமேக நிறத்தினரும், தமர = ஒலியுடன் கூடிய, மகர ஆழி குழ் புவிதனை முழுதும் = மகரமீன்கள் வாழ்கின்ற கடல் குழந்த மண்ணு லகமெல்லாம், வாரியே அமுது உண்டிட்டு = எடுத்து அமுதம் போல் உண்டவரும், அண்டர்க்கு அருள்கூரும் = தேவர்க்கு அருள்மிகுதியாகப் புரிபவரும், செருமுதலி = போருக்குத் தலைவரும், மேவு = விரும்பிய, மாவலி = பெரியவலிமையையும், அதிமத கபோல = அதிக மதத்தைக் கொண்ட கன்னத்தையும் கொண்ட, மாமலை = பெரிய மலைபோன்ற ஆதிமூலப் பொருளே! என்று அழைக்க, முந்த சிந்தித்து அருள்மாயன் = முற்பட்டு கருணையுடன் நினைத்து அருள் புரிந்த திருமாலின், திருமருக = திருமருகரே! சூரன் மார்பொடு = சூரனுடைய மார்பும், சிலை உருவ = கிரவுஞ்ச மலையும் உருவமாறு, வேலை ஏவிய = வேற்படையை ஏவிய, ஜெயசரவண! வெற்றியுடைய சரவணக்கடவுளே! மனேகர = மனத்திற்கு இன்பந்தருபவரே! செந்தில் கந்த = திருச்செந்தூரில் வாழும் கந்தவேளே! பெருமானே = பெருமையின் மிகுந்தவரே! அருணமணி மேவுபூஷித = சிவந்த இரத்தினமணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதாய், மருகமத = கஸ் தூரியும், பர = சந்தனமும் சேர்ந்த, லேபன = கலவையணிந்ததாய், அபிநவ = புதுமை வாய்ந்ததாய், விசால = அகன்றதும், பூரண = நிறைந்த தும், அம்பொன் கும்ப = அழகிய பொற்குடம் போன்றதுமாகிய, தனம் மோதி = தனங்களில் மோதப்பட்டு, அளிகுலவு மாதர் லீலையின் = ஆசையுடன் குலாவுகின்ற பொதுமாதர்களின் விளையாட்டில், அபிஷேகம் ஈது என முழுகி = திருமஞ்சனம் இதுவே என்று முழுகி, அறவும் உறவு ஆடி = மிகவும் அவர்களுடன் உறவு கொண்டு, நீடிய அங்கை கொங்கைக்கு = நீண்ட அழகிய கைக்கும் தனத்துக்கும், இதம் ஆகி = இன்பம் பூண்டவனாய், இருள் நிறை அம் ஒதி = இருள்

நிறைந்த அழகிய கூந்தலின், மாலிகை = பூமாலை, சருவி உறவாடும் வேளையில், தொஞ்சி உறவு கொள்ளும் வேளையில், இழை கலைய = ஆபரணங்களுடன் கலைய, மாதரார்வழி = பெண்களிடத்தே, இன்புற்று அன்புற்று அழியா = இன்பத்தை யடைந்தும் அன்புகொண்டும் அழிகின்ற வனாகி, நீள் இரவு பகல் மோகன் ஆகியே = நீண்ட இரவு பகலும் மோகங் கொண்டவனாகி, படியில் மடியாமல் = இந்த உலகில் வீணே மாண்டு போகாமல், யானும் உன் இணையடிகள் பாடி வாழ = அடியேனும் உமது இரு திருவடிகளைப் பாடி வாழமாறு, என் நெஞ்சில் செஞ்சொல் = எனது உள்ளத்தில் செவ்விய சொற்களை, தருவாயே = தந்தருள்வீர்.

பொழிப்புரை

இளமையையும் இரத்தினத்தையும் ஆடுகின்ற தன்மையையும் உடைய பாம்பையணிந்த வளைந்த சடையையுடைய முதல் வரும், ஓதிய நான்கு வேதங்களின் முதற்பொருளானவரும், சங்க வேண்குழை யணிந்தவருமாகிய சிவபெருமான் பேற்ற முருகக் கடவுளே! நீலமேக வண்ணரும் மகர மீன்கள் வாழ்கின்ற ஒலிக் கடவுளே! நீலமேக வண்ணரும் முழுவதும் வாரியுண்டவரும், கின்ற கடல் துழந்த உலக முழுவதும் வாரியுண்டவரும், அமரர்க்கு அருள்புரிகின்றவரும், போருக்கு முதல்வரும், வீரும் பிய பேருவலிமையும் நிறைந்த மதம் பொழியும் கன்னமும் பிய பேருவலிமையும் நிறைந்த யானையாகிய கஜேந்திரன், தேளிந்த உடைய மலை போன்ற என்றழைத்தவுடன், முற்பட்டு கருணை அறிவுடன் ஆதிமூலமே என்றழைத்தவுடன், முற்பட்டு கருணை யுடன் நினைத்து வந்து அருள்புரிந்தவருமாகிய திருமாலின் திருமருகரே! சூரனுடைய மார்பும் கிரவுஞ்சமலையும் தொலைபடு மாறு வேலை விடுத்தருளிய வெற்றிக்கடவுளே! சரவணபவரே! மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத் தருபவரே! திருச்செந்தூரில் எழுந் தருளிய கந்தவேளே! பெருமீதம் உடையவரே! சிவந்த இரத்தின மணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், கஸ்தூரி சந்தனம் இவை மணிதளால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், புதுமை வாய்ந்ததும், அகன்றதும், களின் கலவை பூசினதும், புதுமை வாய்ந்ததும், அகன்றதும், நிறைந்ததுமான அழகிய போற் குடம் போன்ற தனங்களின் மீது மோதி, ஆசையோடு குலாவுகின்ற அம்மாதர்களது விளையாட்டில் இதுவே திருமஞ்சனம் என்று முழுகி, அவர்க ளுடன் மிகவும் கலந்து உறவாடி, அவர்களுடைய அங்கைக்கும் கொங்கைக்கும் இன்பம் பூண்டவனாய், இருள் நிறைந்த அழகிய கூந்தலில் உள்ள மாலை, கொஞ்சிக் குலவி உறவுகொள்ளும் வேளையில் ஆபரணங்களுடன் கலைய, மாதர்களின் வசப்பட்டு இன்புற்றும் துன்புற்றும் நீண்ட இரவும் பகலும் மோகங்கொண்ட வனாய் இப்பூமியில் வீணே இறந்து போகாமல், அடியேனும் தேவர்களுடைய இரண்டு திருவடிகளைப் பாடி வாழமாறு எனியே கொள்ளுவீர்.



விரிவுரை

அருணமணி மேவு பூஷித:—

விடைமகளிர் தம்மை நாடிவரும் ஆடவரை மயக்கும் பொருட்டு சிவந்த இரத்தினமணிகள் பதித்த ஆபரணங்களை மார்பில் அணிந்திருப்பார்கள்.

மருகமத பர லேபன:—

கஸ்தூரி, சந்தனம் முதலியவை கலந்துள்ள கலவைச் சாந்தினைப் பூசிக் கொண்டிருப்பர்.

அபிநவ விசால பூரண அம்போற்கும்பத்தனம்:—

அப் பொதுமகளிரது தனங்கள் புதுமையும் விசாலமும் நிறைவும் உடையதாய் தங்கக் குடம் போன்று இலகி இளைஞரை மயக்கும்.

அனிகுலவு மாதர் வீலையின்.....அறவு முறவாடி:—

ஆசையுடன் குலாவுகின்ற அப் பொதுமாதர்களின் சரச விளையாட்டில், இதுவே பெரிய அபிஷேகம் என்று கருதி அதிலேயே வீடர்கள் முழுகி, இரவு பகலாக உறவாடி யுழலுவர்.

இருணிறைய மோதி:—

இருள் நிறை அம் ஒதி.

ஒதி—பெண்களின் கூந்தல். இருண்ட கரிய குழல்.

மோகனாகியே படியில் மடியாமல்:—

மகளிர் மோகமேற்கொண்டு சதா அந்த இருள்வழி யுழன்று அடியேன் இவ்வுலகில் இறந்து வினாக்கூடாது.

இணையடிகள் பாடி வாழ:—

முருகா! உனது திருவடிகளைப் புகழ்ந்துபாடி இன்புற்று வாழவேணும். 'பாடும்பணியே பணியா வருள்வாய்' நீ. பாடு உன்னையே பாடி உய்வு பெறுவேன்.

என்னெஞ்சிற் செஞ்சோல் தருவாயே:—

சோல் என்பது சிறந்த செல்வம். ஏனைய செல்வங்கள் எல்லாவற்றினும் தலையாய செல்வம். அதனைச் சிலரே பெற்றனர். போற் செல்வம் அழியும்; சொற் செல்வம் அழியாது. அநுமனைக் கண்டு இராமர் "யார்கோல் இச்சோல்வின் செல்வன்" என்று வியந்து கூறுகின்றார். அதனைக் கூறிய கம்பரும் செல்வன், செல்வன்; செக்கிழார் பெருமான் பெரிய சொற்

சோல்லில் இனிமையும் தனிமையும் மிகுதியாய் பொழுது அது செஞ்சோலாகின்றது. தமிழுக்கே உரிய தனிப் பேருமை செஞ்சோல். அருணகிரியார் செந்தில் திருப்புகழில் நான்கு திசைகளைப் பற்றிக் கூற வருகின்றார். ஏனைய திசைகளை மேல் திசை கீழ்திசை வடதிசை என்று கூறினார். தென்திசையை மட்டும் பொதுவாகத் தென்திசை என்று கூறாமல் "செஞ்சோல் மாதிரை" என்று கூறினார். பேருமை மிகுந்த திசை என்றும் குறிப்பிடுவான் வேண்டி மா திசை என்றார்.

செஞ்சோல் என்றால் தமிழ் என்றே பொருளாகும். "செஞ்சோல் புனைமாலை சிறந்திட" என்கின்றார் கந்தர் அநுபூதியில்.

இத்தகைய சிறந்த செஞ்சோற்றமிழை அடியேனுக்கு அருள்புரிவீர் என்று இப்பாடலில் சுவாமிகள் வேண்டுகின்றார். எல்லோரும் வேஞ்சோலில் விடுத்து செஞ்சோலில் யடுத்து நலம் பெறுதல் வேண்டும்.

தருண மணி யாடாவணி:—

சிவபெருமான் தலைமீதுள்ள நாகம் இளமையானது; இரத்தின மணியை உடையது; அழகியது. அது பெருமான் முடியில் இனிது பட்டமேத்து ஆடுகின்றது. அவரும் ஆட, சடைமீது அரவமும் ஆடுகின்றது.

குடிலசடையாதி:—

இறைவன் ஆடுவதனால் சடையும் வளைவாக அசைந்து ஆடுகின்றது. அப்பரமபதியே எப்போருட்குத் தலைவர் ஆதலால் ஆதி என்றனர். திருவள்ளுவரும் "ஆதிபகவன்" என்பார்.

ஒதிய சதர்மறையின் ஆதி:—

அவரே வேத முதல்வருமாவார். வேதங்கள் நான்கும் அவரே வேத முதல்வருமாய் என்று வழக்குகின்றனர். அப்பரமனையே பரம் பொருள் என்று வழக்குகின்றனர்.

உமாபதியே பசுபதியே மோ நம: ருதம் பரம்பதமும் புருஷம் கருணைபிங்களம் ஊர்தவ ரேதம் விருபாக்ஷம் விசுவரூபாயை நம: ஸர்வோவை ருத்ரஸ் தஸ்மை ருத்ராய நமோ அஸ்து. —தைத்திரியாருண சாகை நாராயணம்.

"உமாபதிக்கு, பசுபதிக்கு வணக்கம்; சத்தியவசனத்திற் சத்தியமாயுள்ள பரப்பிரம்மமும், கிருஷ்ணபிங்கல நிறமுடைய புருடனும், மேல் நோக்கிய ரேதசையுடையவனும், விசுவரூப இயம் ஆகிய நெற்றிக் கண்ணனுக்கு வணக்கம்" என்பது இதன் பொருள்.

சங்கத்தங்கக் குழையாள்:—

சிவபெருமான் தமது திருச் செவியில் பரிசுத்தமான சங்கி லுலாய குழையையணிந்திருக்கின்றார். "சங்கவேண் குழை



யோர் காதிற் கோமாற்கே" என்று திருநாவுக்கரசு நாயனார் கூறுகின்றார்.  
மேகசாயலர்:-

திருமால் மேகநிறமுடையவர். இது தட்பத்தின் சொருபம் என்பதை உணர்த்துகின்றது. "மஞ்சு நிறம்புனைபவன்" என்று திருப்பரங்குன்றத் திருப்புகழிலும் கூறுகின்றனர். "மஞ்சேனத் திரண்ட கோலமேனிய" என்கின்றார் கம்பநாடரும்.

தமரமகராழி சூழ்புவிதனை முழுதும் வாரியேயமுதுண்டு:-  
ஒலியையும் மகரமீனையும் தன்னகத்தே கொண்டது கடல். அக்கடலால் சூழப்பட்டது உலகம். இவ்வுலகமுழுவதும் ஒரு கவளமாக எடுத்துத் திருமால் உண்டார். உலகமேல்லாம் பிரளய காலத்தில் அவர் திருவுதரத்துள் ஒடுங்குகின்றன.

அண்டர்க் கருள்கூடும்:-  
நற்குணசீலர்களாகிய தேவர்கட்குத் திருமால் மிகுந்த அருள்புரிந்து ஆட்கொள்கின்றனர்; தேவசகாயர். இனி அண்டர் என்பதற்கு யாதவர் எனப் பொருள் கொண்டு யாதவர்க்கு அருள் புரிந்தார் எனினும் பொருந்தும்.

மூலமே என...அருள்மாயன்:-  
நெடிய மடுவில் தனது காலை முதலை பற்றி இழுத்தபோது கஜேந்திரம் என்ற மதயானை தேளின்த அறிவுடன் "ஆதிமூலம்" என்று அழைத்தது. அக் குரலைக் கேட்ட அரவணைச் செல்வராம் அரிகேசன் ஓடிவந்து முதலையைக் கொன்று யானைக்கு அருள் புரிந்தனர்.

"மதசிகரி சுதறிமுது முதலைகவர் தர நெடிய  
மடு நடுவில் வெருவி ஒரு விசையாதி மூலமென  
வருகருணை வரதன்"

மனோகர:-  
மனதிற்கு இன்பத்தைத் தருபவர்.

"என்று முளானே மனோகர வயனாரா"

கந்தப் பெருமானே:-  
"பார்வதி! நின் மைந்தன் மூவுலகினும் பராக்கிரமத்துடன் நிகரின்றி சஞ்சரிக்கின்றமையால் கந்தன் எனப்படுகின்றனன்" என்று உமாநாயகன் உமாதேவியிடம் உரைத்தருளினார் எனக் சுலோகம் கூறுகிறது.

35ம் அத்தியாயத்தில் 11வது  
"சேயவன் வடிவமாரும் திரட்டி நீ ஒன்றாய்ச் செய்தாய்  
ஆயதனாலே கந்த மூலமும் நாமம் பெற்றான்"

என்பது தேன்மொழிக் கந்தபுராணம்.

"மாதரசி"

(20கம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

சதானந்தன் வடதிசை நோக்கிச் செல்லுவானாயினான். வழிநடையில் மனதைப் பிறவியங்களில் செலுத்தாமல் வள்ளி மணவாளன் திருவடியைச் சிந்தித்த வண்ணமாகச் சென்றான். அவன் நாவில் முருகனுடைய திருவாறெழுத்து நீங்கா துறைந்தது.

கதிகாட்டும் ஓரெழுத் தோரெழுத் தேவஜ்ஜ காயந்தரும்  
நிதிகாட்டும் ஓரெழுத் தோரெழுத் தேன்னுள் வைத்தபொற்றான்  
மதிகாட்டும் ஓரெழுத் தோரெழுத் தேன்னுள் சூத்திரமே.  
துதிகாட்டு மேகுக! நின்னா றெழுத்துள்ள சூத்திரமே.

என்ற திருவாக்கின்படி சடக்கரமந்திரமே எல்லா நலன்களையும் தரவல்லது. கோடிப் பிறப்புக்களில் செய்த புண்ணியப் பயன் ஒருங்கு திரண்டு நின்ற உத்தமர்க்கே அந்த ஆறெழுத்தை உன்னும் பெருவாய்ப்பு கிடைக்கும்.

மாதவத்தால் மங்களாம்பிகை பெற்ற மைந்தன் நமது சதானந்தன். நல்வினைப் பயனால் மந்திர நாயகமாகிய சடக் கரத்தை மறவாது உச்சரித்த வண்ணம் வழிநடந்தான். அதனால் வழியில் யாதோரு இடரும் இன்றி நன்மையே விளைந்தது. அவன் செல்லும் பாலைவன மெல்லாம் சோலைவனமாகியது. கொடிய விலங்குகளும் விலகிச் சென்றன. அங்கங்கே அவனைக் கண்டார் பரிந்து உபசரித்தார்கள். பசி தாகம் முதலிய இடர் இன்றிச் சென்றான்.

"முருகையா! பன்னிருகையா. ஓயாத பிறவிச் சுழல் காற் றில் சிறியேன் துரும்பாய்க் கிடந்து அலைந்து உலைந்து இளைத்து விட்டேன்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

ஸ்கந்தம் என்னும் வடசோல் தோள் எனப் பொருள்படும். தோள் வரையிலும் உமாதேவியாரால் ஒருங்குறச் சேர்க்கப் பட்ட திருவுருவம் உடையான் கந்தன் என அறிக.

கருத்துரை

சிவகுமாரரே! மால்மருகரே! செந்திற் கடவுளே!  
ஆசையிற்பட்டு அழியாமல் அடியேன் செந்தமிழால் பாடி உய்ய அருளுவீர்.



விதிகாணும் உடம்பை விடா வினையேன்  
கதிகாண மலர்க்கழல் என்றருள்வாய்  
மதிவாணுதல் வள்ளியை யல்லது பின்  
துதியாவிரதா சுரூபதியே!

கருணைக்கடலே! பிறவிப் பெருங்கடலினின்றும் அடியேன்  
உயர்ந்து கரையேறுமாறு அருள்புரிவாய் ஞானபண்டிதா என்று  
துதி செய்து கொண்டே சென்றனன்.

செல்லும்போது ஒரு பேரிய முள் காலில் தைத்தது. முருகா  
என்று கீழே வீழ்ந்தான். மெல்ல முள்னைப்பிடுங்கினான். அப்  
போது உயிர் துடித்தது. "தேவாதிதேவா! இந்த முள்னைப்பிடுங்கும்  
போதே இந்த வேதனை விளக்கின்றதே. நானா இயமன் வந்து  
என் உடம்பில் உள்ள உயிரைப் பிடுங்கும்போது எத்துணை  
வேதனை விளையுமோ? ஐயனே! அடியேன் அந்தவேதனையை  
எவ்வாறு தாங்குவேன்!

"மைவருங் கண்டத்தர் மைந்த சுந்தா என்று வாழ்த்தும் இந்தக்  
கைவருந் தொண்டன்றி மற்றறியேன் கற்ற கல்வியும் போய்  
பைவருங் கேளும் பதியுங்கதற்ப் பழகிநிற்கும்  
ஐவருங் கைவிட்டு மெய் விடும் போதுன் அடைக்கலமே"

சுவாமி! அடியேன் உன் அடைக்கலம். என்னைக் கை நடுவ  
விடாதே. காத்தருள்வது நின் கடன்" என்று தோழதான். அமு  
தான். மீளவும் நடந்தான்.

இங்ஙனம் சதானந்தன் பல நாட்கள் நடந்து, பல காதங்கள்  
கடந்து வங்கநாட்டையடைந்து. வங்கநாட்டின் தலைநகரமாகிய  
வங்கபுரியை நண்ணினான். மிகப்பேரிய நகரம்; ஆவண மறுகும்  
அந்தணர் மறுகும் அரசர் மறுகும் அணி புரிந்திருந்தன. சாலை  
களும் சோலைகளும் நிறைந்திருந்தன.

வழிநடந்து அயர்ந்த சதானந்தன் அந்நகரத்தில் வாழும்  
முதலமைச்சலுடைய மாளிகையின் முன் ஒரு மேடையில்  
அமர்ந்து இளைப்பாறினான்.

வங்க நாட்டையாரும் மன்னன் வீரசேகரன் வாள்வலியும்  
தோள்வலியும் மிக்கவன். வேந்தர்பலர் பணிந்து கப்பஞ்  
செலுத்த தண்மதியக்குடை நிறற்கீழ் வையம் புரக்கும் மாசிலா  
மன்னன். அவன் செங்கோல் கோணாது மக்களை அறநெறி  
நிறுத்தி அருளுடையோனாய் அரசுபுரிந்து வந்தனன். அம்மன்ன  
வனுக்கு ஆண்மகவு பிறக்கவில்லை. அரிய தவத்தால் தாமரை  
யிருந்த தையலே வந்து அவதரித்தது போன்ற ஒரு தனிமகள்  
பிறந்தாள்.

அம் மங்கை நல்லாளுக்கு மாதரசி என்று பேர் துட்டினான்.  
உலகம்புரக்கும் உத்தமவேந்தன் மகள் பேண்ணுலகிற்கே ஒரு  
திலகம் போன்று வளர்ந்தாள். அவள்பால் ஒரு தேய்விக சக்தி  
மிளிர்ந்தது. அவளைக் கண்ட தாய் தந்தையர் மனங் குளிர்ந்தது.  
அவள் தளர்நடையிட்டபோது கற்புத் தேய்வம் உருவேடுத்து  
நடப்பது போல் இருந்தது. கரும்புங் கசக்கும் அளவில் அவ  
ருடைய குரல் அமைந்திருந்தது. கனியமுதமன்ன இனிய  
குரல் கொண்டு அவள் மழலை மோழியால் பேசும்போது கல்லும்  
மண்ணும் உருகும்.

மாணிக்கமணியைக் கடைந்து ஒரு சிலையாகச் செய்தது  
ஆசிரியர் போன்ற திருவுருவுடன் விளங்கினான். தனித்தனியே ஆசிரியர்  
கள் வந்து, இலக்கணம், இலக்கியம், சங்கீதம், வீணை, நடனம்,  
தையல், முதலிய கலைகளைப் பயிற்றுவித்தார்கள். அவளுக்குக்  
கல்வி கற்பூரமலையில் தீப்பிடிப்பது போல் எளிதாக நிறைவ  
தாயிற்று; கூர்மையுடைய அறிவும், நேர்மையுடைய நடையும்  
உடைய மாதரசி எல்லோரும் மனங்களிலும் முறையில் பல  
கலைகளிலும் தேர்ச்சி பெற்றாள்.

மாதரசிக்குப் பதின்மூன்றுவது ஆண்டு எய்தியது. மங்கைப்  
பருவம் அடைந்தாள். அப்போது அவள் லட்சுமியின் பிரதிபிம்பம்  
போல் காட்சியளித்தாள். அடக்கமும் பொறுமையும் அன்பும்  
அறிவும் அழகும் பண்பும் அவளுக்கு அணிகலன்களாக  
விளங்கின.

அவளை மாதவத்தால் மகளாகப் பெற்ற வங்கதேய மன்னவ  
னாகிய வீரசேகரன், வேறு குழந்தைகள் இன்மையாலும், அளவு  
குணக்குன்றமாக மகள் விளங்கியபடியாலும் அவள்மீது அறிவு  
கடந்த பட்சம் வைத்திருந்தான். தனது புதல்வியின் அறிவு  
அழகு முதலிய குணநலன்களுக்கு ஏற்றவன் எங்கே என்று  
நாடிக்கொண்டிருந்தான். பெண் பெற்ற அனைவர்கட்குமே  
இப்படி ஒரு கவலையுண்டு. நமது மகளுக்கு உத்தமமான  
கணவன் அமைய வேண்டுமே என்று எண்ணுவதும், அப்படி  
அமையாமையால் வருந்துவதும் இயல்பு.

ஒருநாள் மந்திரி மகரசேனை நோக்கி "அன்புள்ள அமைச்ச  
சரே! நமது செல்வப்புதல்வி மாதரசிக்குத் தக்க மணமகனைத்  
தேடி அவள் திருமணத்தைச் செவ்வையாக முடித்துத் தருவது  
உமது கடமை. எனக்கோ மகன் இல்லை. மகளும் மகளும்  
அவள்தானே, அவள் திருமணத்தைச் சிறப்பாக நடத்த வேணும்.  
அன்றியும் உத்தமமான அறிவு நிறைந்த ஒருவனுக்கு நமது  
மாதரசியைத் தந்து மருகனுக்கு மகுடாபிஷேகமும் செயலிக்க  
வேணும். தாங்கள் இது விஷயத்தில் சற்று அக்கரை எடுத்துக்  
கொள்ளும்" என்றான்.



அவள் “ஆமாம் நமது மகனுக்கு ஒன்று விட்டு ஒருநாள் காக்காவலி வருவது வழக்கமாயிற்றே. இவன் அறிவிலும் அசடன். இராஜாவுடைய குழந்தையின் அறிவு எங்கே? இந்த மண்டு எங்கே? சிறிதும் பொருந்தாதே. காக்காவலி வருகின்ற இவனுக்கு கல்யாணம் புரிந்து என்ன செய்வது? வேண்டாம் இந்த யோசனை. யார் பெண்ணை இருந்தால் என்ன? வீணே ஒரு பெண்ணைக் கெடுக்கக் கூடாது” என்றாள்.

“அடி பயித்தியமே! வாயை முடிக்கொண்டிரு. காக்காவலி வந்தால் என்ன? கல்யாணம் முடிந்தபின் மன்னர் தன் மருமகனுடைய வியாதியைப் போக்கத் தக்க முயற்சி யெடுப்பார். இந்த வியாதி திருமணத்திற்குப் பிறகு ஏற்பட்டது என்று கூறி விடுவோம். எப்படியும் கல்யாணம் நடந்துவிட்டும். இந்த வாய்ப்பை விட்டுவிடக் கூடாது. நான் உன்னிடத்திலே சோனனதே பிழையாகி விட்டது. நல்ல காரியம் நடக்கட்டும்; நமது மகன் அரசனாகும் பாக்கியத்தை யடையட்டும்” என்று மந்திரி கூறினான்.

இவ்வாறு படங்களை ஆயத்தம் புரிந்து கொண்டு சில தினங்களுக்கு முன் அரசன்மனையிலே அரசனை அமைச்சன் சந்தித்தான்.

“வாரும்; மந்திரியாரே! என்ன வரன் ஏதாவது தக்கமுறையில் அமைந்ததா? முயற்சி செய்தீரா?”

“மன்னர் பேருமானே! தாங்கள் அடியேனுக்குக் கட்டளை யிட்டபின் அந்த விஷயத்தில் நான் ஊக்க மில்லாமல் இருப்பேனா? பற்பல தூதர்களை யனுப்பி பல அரசகுமாரர்களுடைய படங்களை வாங்கி வந்துள்ளேன். அவைகளைப் பார்த்து, தாங்களும் மகாராணியாரும் எந்த அரசகுமாரனைத் தேர்ந்து எடுக்கின்றீர்களோ? அந்த குமாரனுக்குத் திருமணம் புரிந்து விடலாம்” என்று அமைச்சன் கூறி, தான் தயார் செய்த படங்களை ஒவ்வொன்றாகக் காட்டினான்.

மன்னனுக்கு அந்தப்படங்களில் உள்ள ஒருவனையாவது பிடிக்கவில்லை. ஏன்? மந்திரி ஒவ்வொரு குற்றங் குறை காட்டி எழுதியுள்ளான் அல்லவா? இறுதியில் மந்திரி தன் மகனுடைய படத்தை எடுத்துக் காட்டினான். மன்னவன் கண்டு, “மந்திரி! இது உன் மகன் படமா? நன்றாக இருக்கின்றதே. பேஷ், பேஷ்; இதில் வேண்ணெயை ஸவத்துக்கொண்டு நாம் நெய்க்கு என் அலையவேண்டும்? உனது மகன் சிறந்தவனாக இருப்பானாயின் அவனுக்கே முடித்துவிடலாம். நாளைக்கு உன் மகனை யழைத்து வா. நானும் ராணியும் பார்த்து முடிவு செய்வோம்” என்று அரசன் உரைத்தான். மந்திரிக்கு மட்டற்ற மகிழ்ச்சி. “தனது தந்திரம் பலித்துவிட்டது. இனி மன்னன் மகன் நமது மகனுக்குத் தான். நமது மகனே மன்னனுசிவிட்டால் - நாம் வைத்தது



சட்டந்தானே. சகல போக பாக்கியங்களும் நம்முடையதுதான்” என்று கருதி கழிபேருவகை யுற்றான்.

மறுநாள் தன்மகனை ஆடையணிகலன்களால் நன்கு அலங் கரித்தான். “மகனே! மன்னர் மகனை உனக்குத் தர இசைந் திருக்கின்றார். உன்னைக் காண விரும்புகின்றார். அங்கே நீ ஒன்றும் அசட்டுத் தனமாக நடந்து கொள்ளாதே. ‘பே, பே’ என்று வீழிக்காதே. அவர் ஏதாவது கேட்டால் கேட்டதற்கு மட்டும் பதில் சொல். ஒன்று கிடக்க ஒன்றைச் சொல்லாதே. சமர்த்தாக நடந்துகொள்” என்று நன்மதி நவீன்று அரண் மனைக்கு அழைத்துச் சென்றான்.

மன்னன், மந்திரி மகனை நோக்கி, இரண்டொரு வினாக்களை வினாவினார். அவன் குருட்டுப் பூனை விட்டத்தில் ஏறியதுபோல் தக்கவிடை கூறினான். அரசர் மகிழ்ச்சியுற்றார். அரசமாதேவி யும் “மாப்பிள்ளை நன்றாகத்தான் இருக்கின்றார். அடக்கமாக இருக்கின்றார். இவருக்கே நமது புதல்வியைத் திருமணம் புரிந்து வைப்போம்” என்றான்.

மந்திரிமகனுக்கு மாதரசியைத் திருமணம் செய்து தருவதாக முடிவு செய்தபின் ஜோதிடரை அழைத்து மணமக்களுடைய நாம நட்சத்திரம் முதலியவைகளுக்குரிய தாராபலன் சந்திர பலன் இவைகளைப் பார்த்துத் திருமணம் புரிய ஒரு நாள் குறிப்பிடப்பட்டது. மந்திரி தனக்குள் அந்த நாளை விரல் விட்டுப்பார்த்தான். அன்று தன் மகனுக்குக் காக்காவலி வருகின்ற நாள். என்ன செய்வான்? மெல்ல அந்த நாளை அந்த நாள்தான் எல்லாப் பொருத்தங்களும் அமைந்திருக் கின்றன; அதனை மாற்றக் கூடாது என்று கூறிவிட்டார்கள். மந்திரிக்கு மறுக்கமுடியவில்லை. இஞ்சி தின்ற மந்தி போல் விழித்தான். மகனுடன் மாளிகை சென்றான். ஒருபுறம் தன் மகனுக்கு மன்னன் மகளும் அரச பதவியும் வருகின்றனவே என்று மகிழ்ச்சி. மற்றொருபுறம் திருமணத்தன்று காக்காவலி வருமே; இவன் எப்படித் தாலிகட்டப் போகின்றான். பெரிய சங்கடமாக இருக்குமே” என்று கவலை. மகிழ்ச்சிக்கும் கவலைக் கும் இடையே நின்று அவன் இடர்ப்பட்டான். முடிவில் தெய்வம் விட்டதுபோல் ஆகட்டும் என்று எண்ணினான்.

மன்னன் திருமணத்திற்குரிய திட்டங்களை இட்டான். அதற் குரிய கருமங்களைத் துரிதமாகப் புரியலானான். திருமண ஓலை பல தேச மன்னர்கட்கும், பல பிரபுக்களுக்கும், பற்பல புலவர் மிகவுயர்ந்த முறையில் இட்டு அணங்கரித்தனர். திருமணப்பந்தர் குரிய சாதனங்களை யெல்லாம் ஆயத்தம் புரிந்தார்கள். அந்த நகரம் அமராவதிபோல் விளங்கியது. ஊரெங்கும் ஒரே மகிழ்ச்சி.

மந்திரிமகன். பிரதாபசீலனை காக்காவலி நோய் வழக்கம் போல் கல்யாண மாப்பிள்ளையாயிற்றே என்று தயவு தாட் சண்யம் பார்க்காமல் ஒன்று விட்டு ஒரு நாள் வந்து வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. அது கண்டு மந்திரி மனம் வருந்தியது. எப்படி யுந் திருமணத்தைத் தடையிலிட்டு முடித்துவிட வேண்டும். பிரகு யுந் திருமணத்தையே கவலையிலிட்டு முகூர்த்தத்தன்று இந்தவலி காக்காவலி வந்தாலும் கவலையிலிட்டு முகூர்த்தத்தன்று இந்தவலி வந்துவிடுமே. என்ன செய்வது? அதற்கு ஏதாவது ஒரு தகுந்த வழி செய்ய வேணும்” என்று இடையருது அது பற்றிச் சிந்தித்த வண்ணமாகவே இருந்தான்.

திருமண நாள் நெருங்கிக்கொண்டே வந்தது. அரசர்களும் புலவர்களும் பெரிய பெரிய அறிஞர்களும் வந்து குவிந்தார்கள். நகரில் எங்கும் இடமின்றி ஒரே நெருக்கம். நாலாபக்கங்களிலும் மேளதாளங்கள் முழங்கிய வண்ணம் இருந்தன. எங்கும் கான மழையும், தான மழையும் பொழிந்தன.

நாளை திருமணம். இரவு 12 மணி. மந்திரி மகரேனனுக்கு உறக்கம்வரவில்லை. மனம் பதறியது. “விடிந்தால் நமதுமகனுக்குக் காக்காவலி வந்துவிடுமே; கல்யாணப் பந்தரில் வந்துவிட்டால் என்ன விபரீதம் விளையுமோ? மன்னர் கோபம் வடவாமுகாக்கினி யைக் காட்டிலும் கொடியது ஆயிற்றே. நேரம் செல்லச் செல்ல என்மனம் குமுறுகின்றதே. நான் ஏன் இந்தக் கருமத்தில் இறங்கினேன். துன்பத்தை நானே தேடிக்கொண்டேனே. என் செய்வேன்? ஈசன்தான் ஏதாவது வழிவிட வேணும்” என்று எண்ணி உள்ளம் உலைந்து மெல்லத் தனது மாளிகையின் முன்புறம் வந்தான்.

முன்புறம் உள்ள மண்டபத்தில் விண்ணுலகிலிருந்து வந்த இந்திர குமாரனைப் போலும், கந்தவேளைப் போலவும் சதானந்தன் அமர்ந்திருந்தான். அவன் காசி போவதற்காகத் தாய் தந்தையர்பால் விடை பெற்றுக் கொண்டு சடக்கர மந்திரம் உச்சரித்த வண்ணம், வேத கானத்துடன் வழிநடந்து, இளைப் புற்று அங்கே வந்து தங்கினான். அவன் முகாரவிந்தத்தில் அறிவு ஒளி வீசிக் கொண்டிருந்தது. அழகு வெள்ளம் வழிந்து கொண்டிருந்தது. சொல்ல முடியாத ஒரு கவர்ச்சியுடன் திகழ்ந்தான். அவனுடைய தோற்றம், தோற்றத்தில் திகழும் ஏற்றம் ஆகிய இவைகளை மந்திரி கண்டான்.

“ஐயா! வணக்கம். தாங்கள் எந்தவூர்? தங்கள் பேர் யாது? இங்கு எங்கு வந்தீர்? எங்கு போகின்றீர்?”

“வணக்கம். நான் இருப்பது திருத்தணிகை. அது முருக இடைய ஐந்தாவது படைவீடு. என் பேர் சதானந்தன். அந்தணர் குலத்தில் வந்தவன். இடையில் இன்று இங்கு தங்கி காசி யாத்திரை போகின்றேன். இடையில் ஏதாவது திருவிழாவா? நாளை போக நினைவு ஐயா! இந்தவூரில் ஏதாவது திருவிழாவா?”



ஊரெங்கும் ஒரே குதுகலமாக இருக்கின்றதே. அலங்காரமும் மேளமும் சங்கீதமும் ஆடலும் பாடலுமாக இருக்கின்றனவே! இங்கு என்ன விசேடம்?"

"ஐயா! இந்த நகரையாளுகின்ற மன்னர் வீரசேகரர், அவருக்கு ஒரே புதல்வி. அப் பேண்மணியின் பேர் மாதரசி. எல்லா நலன்களும் அமையப் பெற்ற நங்கையரசி. நான் இந்த மன்னரின் முதலமைச்சன்; என் பேர் மகரசேனன். எனக்கும் ஒரேமகன். அவன்பேர் பிரதாபசீலன். நல்ல அழகும் குணமும் படைத்தவன். எனது புதல்வனுக்கு மன்னருடைய மகளை மணஞ் செய்ய எல்லா ஏற்பாடுகளும் நடந்துவிட்டன. அதிகாலையில் முகூர்த்தம்.

ஐயா! இதுபரமரகசியமாக இருக்கவேண்டும். என்மகனுக்கு உடல் நலமில்லை. நாளை காக்காவலி வந்துவிடும். திருமாங்கல்ய தாரணம் புரிய இயலாது. நீர் எனக்காக ஒரு பேரிய உதவி புரிய வேண்டும். உமக்கு முதல் மந்திரியாகிய நான் எல்லா உதவிகளும் புரிகேன். இன்னும் உமக்கு என்ன வேண்டுகோளும் செய்யத் தயார். நீர் செய்யும் உதவியை வேளியார் அறியக்கூடாது. மெத்த மறைமுகமாக இருக்கவேண்டும்.

"காலத்தினுற் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்  
நூலத்தின் மாண்பு பெரிது"

என்று வள்ளுவப் பெருந்தகையார் கூறுகின்றார். நீர் எனக்கு உதவி செய்வதாக வாக்களித்தால் போதும். ஐயா! என்மனம் பேயாய் அலைகின்றது. அலைகடல் துரும்பாகக் கிடந்து உலகின் கடைத்தது போல், நீர் இந்த வேளை இங்கு வந்தீர். எல்லாம் நான் செயல்."

"ஐயா! நான் என்ன உதவி செய்ய வேண்டும்? அதனைச் சொல்லும். என்னால் முடிந்த உதவியை நிச்சயமாகச் செய்வேன்" "பரோபகாரார்த்தம் இதம் சரி" என்பதனை நான் அறிவேன். கவலைப்பட வேண்டாம். வளவன் என்று விஷயத்தை வளர்த்திச் சொல்ல வேண்டாம். நான் என்ன உதவி செய்ய வேண்டும் என்பதனைக்கூறும். அரசரிடம் முகூர்த்த நாளை மாற்றிவைக்கச் சொல்லட்டுமா? அல்லது தக்க மருத்துவர்களை அழைத்து வந்து காக்காவலி தீர ஏதாவது முயற்சி செய்ய வேண்டுகிறீர்? ஆனால் அந்தவலி தீராத நோய் என்று குறிப்பினால் அறிகின்றேன்."

"ஐயா! முகூர்த்த நாளை மாற்றக்கூடாது. ராஜ ராஜாக்கள் யாவரும் வந்து குழுவியாயிற்று. எனக்குச் சொல்லவே வாய் கூசுகின்றது. எனாலும் சொல்லியே தீரவேண்டியதாக இருக்க

கின்றது. விடியற்காலை முகூர்த்தம் என் மகனுக்கு என்று மன்னவர் அனுப்பியுள்ள ஆடை அணிகலன்களைத் தாங்கள் அணிந்து கொண்டு, என் மகன் போல் நடித்து, யானை மீது சென்று அரசகுமாரிக்குத் தாங்கள் திருமாங்கல்யத்தைத் தரித்து விடுங்கள். மாலை தங்களைக் காசிக்குப் பதினாயிரம் ரூபாய் வழிச் செலவுக்குத் தந்து அனுப்பிவிடுவேன். பின்னர் என் மகனை வைத்து மற்றச் சடங்குகளை நடத்திக்கொள்வேன்"

சதானந்தன் இதனைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டான். தனது ஜாதகத்தை நினைத்தான். களத்திர ஸ்தானம் தனக்கு வலிமை யாக இருப்பதையும் அரசகுமாரி மனைவியாக வருகின்றதையும், ஒருவன் தாலி கட்டுவது மற்றொருவன் மனைவியாக வைத்து ஆள்வது என்பதையும் எண்ணி உள்ளுக்குள் சிரித்துக்கொண்டான். தனது உள்ளக் குறிப்பை வெளியே காட்டாது கூறுவானாயினான்.

"ஐயா! தாங்கள் பேரியதொரு சிக்கலில் சிக்கியிருக்கின்றீர் என்பதனை அறிகின்றேன். உமது ஜாதகப்படி இப்போது உமக்கு மிகுந்த சிரமமான நேரம். தங்கள் கருத்தின்படியே நான் அரசகுமாரிக்குத் திருநாண்டுகூடுவது சரியா? நான் தாலி கட்டிய பின் அவளுடன் உன் மகன் வாழ்வது தரும் விரோதம் அல்லவா? பிறன் மனைவியை நயந்த பாவம் ஆகுமே? நானோ யாத்திரை பிறன் மனைவியை நயந்த பாவம் உள்ள நான் தாலி கட்டு புரியும் தவசிலன். தவவொழுக்கத்தில் உள்ள நான் தாலி கட்டிய வதும் அத்தனைப் பொருத்தமாக இராது. நான் தாலி கட்டிய பெண்மணியுடன் உன்மகன் வாழ்வதும் மாதர் கற்பு நெறியைக் குலைத்ததாக முடியும். ஆகவே எப்படியாவது மகனுடைய நோயை மன்னருக்கு அறிவித்து, திருமண நாளைத் தள்ளி வைப்பதே நல்லது. அதனால் ஒன்றும் பிழையுமில்லை. தசரத ராஜ குமாரருடைய மகுடாபிஷேகம் குறிப்பிட்ட நாளில் நடைபெற்ற தா? ஒன்றை நினைக்க அது ஒழிந்திட்டு ஒன்றாகும். எல்லாம் எனையாளும் நான் செயல்"

"ஓய்! வீணை என் பகையைத் தேடிக்கொள்ளாதீர். பேசுவது முதல் மந்திரி என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளும். நான் ஆலோசனை செய்யாமலா பேசுகின்றேன். மிகுந்த சிந்தனை செய்துதான் இந்த முடிவுக்கு வந்தேன். ஆகவே நீர் ஒன்றும் மறுத்துப் பேசக்கூடாது. என் சொற்படி கேட்டு திருமாங்கல்யம் தரித்து விட்டுப் போனாலும் மணியும் பெற்றுக்கொண்டு நீர் செல்லும். மற்றவைகளை நான் பார்த்துக் கொள்வேன்"

சதானந்தன் இதுவுந் திருவருளின் செயலே. நாம் காசியில் சென்று பிதிர்க் கருமம் புரிவதாக நினைத்துள்ளோம். அதற் குரிய செம்பொன்னும் கிடைக்கின்றது. நான் செயலை நம்மால் அறிய முடியுமா? நாம் மறுக்காமல் இசைவதுவே நலம்" என்று எண்ணினான். "அமைச்சரே! நீர் வருந்த வேண்டாம். உமது



யனுக்கினான். அரசமாதேவி பூரணதம்பம் எந்தி வரவேற்றாள். மண மண்டபத்தில் மணமகன் அமர்ந்தான். மணமகனை நன்கு அலங்கரித்து சகல மோதாசங்களுடன் அழைத்து வந்து அவன் அருகில் அமர்த்தினார். தேய்வயானை யம்மையுடன் முருகன் திருப்பரங்குன்றத்தில் எழுந்தருளி யிருந்தபோல் அத் தோற்றம் விளங்கியது.

திருமணம் புரிந்து ழைக்கும் விசிரியர் “ஓம் கம் கண பதயே நம:” என்று திருமணச் சடங்கைத் தொடங்கினார். சதானந்தன் அவருக்கு முன் அம்மந்திரங்களைத் தானே கூறினான். இனி அவருக்குத் தேரியாத மந்திரங்களையும் உரத்த குரலில் ஒதினான்.

தனக்குக் கணவனாக வந்த மணமகனுடைய அழகு, அறிவு, சேயல், அடக்கம், மந்திரங்களைக் கூறும் மாட்சி முதலிய நலன்களைக் கண்ட மணமகன் மாதரசி மட்டற்ற மகிழ்ச்சியடைந்தான். மதுகடைக்கண்ணால் கணவனைக் கண்டு கண்டு களிக்கிற திரு உண்ட வண்ணப்போல் மயங்கினான். அவருடைய அழகிய திருமேனி மகிழ்ச்சியால் பூரித்தது. மணியநரம் துடித்தது. மகிழ்ச்சிக் கண்ணீர் துளித்தது.

கணகண என்று மங்கல ஒலி முழங்கத் திருமாங்கல்யத்தை மாதரசியின் கழுத்தில் பூட்டினான். லாஜ ஒமம் நடந்தது. அம்மியிதித்து அருந்ததியை வணங்குவதில்தான். மணமக்கள் பால் பழம் உண்டார்கள். வந்தவர்க்கு மிகவுயர்ந்த முறையில் அறு சுவையுண்டி வழங்கப்பெற்றது. மாலை இன்னிசை அரங்கு நிகழ்ந்தது. வீரசேகர மன்னன் மாப்பிள்ளையைக் கண்தலர்கள் வற்ற ஆனந்தங் கொண்டார். கல்யாணத்திற்கு புகழ்ந்தார்கள். யாவரும் மாப்பிள்ளையைப்பற்றியே வாயாரப் புரிக்னர். இராம மணமகள் நிரம்பக் கொடுத்தி வைத்தவன் என்றார்கள். ரைக் கணவனாகக் கொண்ட சுவையைப் போலவும், துஷ்யந்தனைக் கொண்ட சுகந்தலையைப் போலவும் மாதரசி விளங்கினாள்.

சடங்குகள் தொடர்ந்து நடந்துகொண்டே யிருந்தன. அன்று இரவு சாந்தி முகூர்த்தத்திற்கும் மன்னன் ஏற்பாடு செய்து விட்டான். இப்படிச் செய்வான் என்று மந்திரி எதிர் பார்க்கவில்லை. மந்திரி தடுக்க முடியாதல்லவா? அனைவான்? அவனால் அதனைத் தடுக்க முடியுமா? மதுகடந்த வேள்ளத்தை உப்பு முட்டையால் தடுக்க முடியுமா? வடப்போக யானையைச் சிலந்தி நாலால் தடுக்க முடியுமா? “நான் ஒன்று எண்ணினால் தேய்வம் ஒன்று எண்ணுகின்றதே”. வடப்போக கன் தோட்டு அருபவித்த அச்சகுமாரியை நமது மகன் நாளைக்கு அடைவதா? என்றேல்லாம் எண்ணினான்.



போற்றாதவர்களே இல்லை. இந்திரபோகமே தங்கள் பால் அமைந்துள்ளது. ஆனால் குறைபாடு. அதுவும் நீங்கி விட்டால் தாங்கள் பூலோக இந்திரனைப் போல இருக்கலாம்" என்றான்.

அரசன், "அப்பா! எனக்கு என்ன குறை? அதனைச் சொல்" என்றான்.

குலாலன், "அரசே! வேறு ஒன்றுமில்லை. நாடு நகரம் செல்வம் படை எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன. வேளையாளை ஒன்றுதான் இல்லை. இந்திரனுக்கு வேளையாளை உண்டல்லவா! உங்களால் கருமையானதான இடுக்கின்றது. நமது அரண்மனை ஏகாலயிடம் கூறி அந்த யானையை மெல்ல வேளுத்துத் தருமாறு கட்டளையிடுங்கள். வேளுத்துத் தந்துவிடுவான். பின்னர் வேளையானையோடு கூடிய தாங்கள் பூலோக இந்திரன் என்ற புகழ் பெற்று விளங்குவீர்" என்றான்.

மன்னன் சிறிது மதிநலம் குறைந்தவன். யானையை வேளுக்க வைக்க முடியுமா? என்ற அறிவு இல்லை. உடனே தனது அரண்மனை ஏகாலயை அழைத்து, "அப்பா! ஏகாலி! நமது அரண்மனையில் உள்ள யானையைக் கொண்டு போய் எட்டுநாட்களுக்குள் வேளுத்துக் கொண்டு வா. வேளையானை யாக விளங்கவேண்டும். நீர்ப் பணக்குப் பணக்குவேன். காரியத்தை மட்டும் கருத்துடன் செய்து முடிக்கவேண்டும். இல்லை யெல் சிர்ச்சேதஞ் செய்வேன். போய்வா" என்றான்.

ஏகாலி இந்த உத்தரவைக் கேட்டு நடுங்கிவிட்டான் தனது வாழ்வு முடிந்தது என்று எண்ணினான். மறுத்துப் பேசுவதற்குத் தைரியமில்லை. தலை குனிந்தவண்ணம் "நல்லது" என்று கூறிவிட்டுப் புறப்பட்டான். அரண்மனையை விட்டுப் போகும்போது ஒருபுறம் குலாலன் நின்று அவனைக் கண்டு சிரித்தான். அதனை ஏகாலி கண்டான். அவன்தான் இந்த வினையை முட்டிலுன் என்று ஊகத்தால் உணர்ந்தான். கடவுளை நினைந்து, "தேய்வமே! நீதான் எனக்குத் துணை. உன்னை யொழிய ஒருவரையும் நம்புகிறேன்" என்று துதி செய்து கொண்டு சென்றான்.

ஏகாலி வீட்டின் பின்புறம் யானை நிற்குகொண்டிருந்தது. எட்டுநாள் கடந்தது. இன்று ஏகாலியின் தலைபோதும் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தான் குலாலன். மெல்ல அரசனிடம் போனான். "அரசே! தங்கள் கட்டளையை ஏகாலி நிறைவேற்றினான். சத்த சோம்பேறி அவன். தங்கள் கட்டளையில் கவனஞ் செலுத்தியதாகத் தெரியவில்லை" என்று கூறினான்.

உடனே அரசன் ஏகாலயை அழைத்து, "ஏகாலி! என்ன யானையை வேளுத்து விட்டாயா? இன்றுதானே எட்டாவது நாள்" என்று கோபத்துடன் கேட்டான்.



ஏகாலி வணக்கமாக நின்று, "மன்னர் பேருமானே! கருணை நியே! தங்கள் கட்டளையை நிறைவேற்ற நான் பின்னடைவேனோ? தங்கள் வாக்கு வேதத்திலும் மேலாவதல்லவா? இது என்ன, யானையை வேருப்பது ஒரு பேரிய காரியமா? சுலபமாகச் செய்து முடிப்பேன் ஆனால் ஒரு சிறு தடையுள்ளது. துணிவேருப்பது வழக்கம். அதுபோல் யானையையும் பாணியில் வைத்து அடுப்பில் ஏற்றி அவித்துத்தான் வேளுக்கவேணும். நமது குயவனரை யானையை வைத்து அவிப்பதற்கு ஏற்றவாறு ஒரு பாணியைச் செய்து கொடுக்குமாறு ஏற்பாடு செய்யுங்கள். அன்றியும் பாணியில் யானை ஏறினால் அப்பாணை உடையாமல் கெட்டியாகவும் இருக்குமாறு செய்யச் சொல்லுங்கள். பாணை வந்து விட்டால் ஒரே நாளில் வேருத்து வேளனை யானையைக் கொணர்ந்து அரண்மனையில் கட்டுவேன்" என்றான்.

உடனே அரசன் குலாலனை நோக்கி, "அப்பா! ஏகாலி, சொல்வது நியாயந்தான். ஆடைகளைப் பாணியில் இட்டுத்தானே அவிக்கின்றார்கள். ஆகவே யானைக்கு ஏற்ற பாணியை உடனே செய்து கொடு. இல்லையேல் உன்னைச் சிரச்சேதம் செய்வேன்" என்று கட்டளையிட்டான்.

இதனைக் கேட்ட குலாலன் நடுநடுங்கினான். வேலிக்கு இட்ட முள் காலுக்கு வந்தது போல ஆயிற்று. ஏகாலிக்கு இடர்ப்புரிய நினைத்தான். அந்த இடர் அவனுக்கே வந்து சேர்ந்தது. என்ன செய்வான்? நரியைப்போல் விழித்துக் கொண்டு சென்றான். நேரே ஏகாலியின் விட்டுக்குப் போய், "தம்பி! இது என்னப்பா; பேரிய ஆபத்தில் என்னைச் சிக்கவைத்து விட்டனியே! யானைக் குப்பானை செய்ய முடியுமா? அரசனோ அறிவில்லாதவன். என் தலையை வேட்டி உருட்டி விடுவானே" என்றான்.

"அண்ணே! நீ தானே முதலில் என் தலையை உருட்ட ஏற்பாடு செய்தாய். வினையை விதைத்தவன் வினையைத்தானே அறுப்பான். வேட்டியை வேருத்துக் கொடுத்துச் சிவனே என்று இருக்கின்ற என்னை யானையை வேருத்துத் தருமாறு அரசனிடம் கோள் முட்டினாயல்லவா? நானும் ஒரு தொழிலாளி. அனுசூலம் புரிவதா? பிரதிகூலம் புரிவதா? அண்ணே! நாமே நலமுறுமா? ஒருவருக்கு ஒருவர் வினைவித்துக் கொண்டால் நாடு தீமையாவது செய்யாமல் இருக்க வேண்டாமா? நீ என் வாழ்வில் கொள்ளி வைத்தாய்; காற்று வேகத்தால் உன் வாழ்வுக்கே அக் கொள்ளி வந்து சேர்ந்தது. இப்போது என்னிடம் வந்து யோறிக்கொண்டால் நான் என்ன செய்வேன்" என்றான்.

தம்பி! உனக்கு ஒரு கோடி கும்பிடு போடுகின்றேன். அப்பா நான் பிள்ளைகுட்டிக்காரன். என் தலையைக் காப்பாற்று. என்று கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டான்.

மறுநாள் ஏகாலி குலாலனாரையழைத்துக் கொண்டு அரசனிடம் சென்றான். வணங்கி நின்று, "அரசே! குலாலனார் ஆனைக்கு ஏற்ற பாணை செய்ய முயலும்போது இந்தத் தகவல் எப்படியோ இந்திரனிடம் எட்டிவிட்டது. பூலோகத்தில் தனக்குப் போட்டியாக இன்னொரு வேளனை யானை இருப்பது முறையல்ல. அப்படி இருக்குமானால் அந்த அரசனை உடனே கொன்று போடு என்று காலதூதனுக்குக் கட்டளையிட்டாராம். அந்நேயறிந்து தங்க ளிடம் கூறவந்தேன்" என்றான்.

மன்னன் கேட்டு அஞ்சினான். "ஓ! அப்படியா? ஆனால் யானையை வேளுக்க வைக்கும் முயற்சி வேண்டாம். உங்களுக்கு வீண் துன்பம் தந்து விட்டேன். இந்தா அதற்காக ஆளுக்கு ஆயிரம் வராகன். கொண்டு போய் சுகமாக இருங்கள்" என்று பொருள் தந்தான். இருவரும் அப்பொருளைப் பெற்றுக் கொண்டு திரும்பினார்கள்.

ஏகாலி குயவனரை நோக்கி, "இப்போதாவது புத்தி வந்ததா? எப்போதும் ஒருவன் மற்றொருவனுக்கு உபகாரம் புரிந்து ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும். "நாடெங்கும் வாழக் கேடொன்றுமில்லை" என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

"பிறர்க்கின்னா முற்பகல் செய்யில் தமக்கின்னா பிற்பகல் தாமே வரும்"

என்று திருவள்ளுவனார் கூறுகின்றார். பொருமையால் பிறருக்குக் கேடு செய்தால், கேடு செய்கின்றவன்தான் கேடு வான். நம்மில் ஒற்றுமை வேண்டும். உலகிலே வாழ்வது சில காலந்தானே. ஒருவரையொருவர் பகைப்படும், நீதப்படும், பிறர் பொருளை அபகரிப்பதும் பெரும் பிழை. அதனால் இம்மையிலும், மறுமையிலும் அளவற்ற வேதனையடைகின்றான்.

தொழில் முறையில் நாம் வேறு வேறு பிரிவுபட்டிருப்பினும் மனித சமூகம் ஒன்றுதான் என்று கருத்து வேற்றுமை யின்றி ஒருமைப் பாட்டுடன் வாழ வேண்டும். ஒருவனுக்கு ஒருவனை உபகரித்து அதனால் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டும். அது தான் மனிதப் பொருவன் புகழ்ந்து மகிழ்தல் வேண்டும். அது கேட்டு பண்பாடு" என்ற அறவுரைகளைக் கூறினான். ஒற்றுமையாக குலாலனருந் திருந்தினார். பின்னர் அவர்கள் ஒற்றுமையாக வாழ்ந்தார்கள்.



## திருவிளையாடற் புராணம்

(சிவக்கிழார் : திருநாவுக்கரசு)  
(உகை-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இந்தச் சமயத்தில் மண்ணிலில் 100 அசுவமேதயாகங்கள் செய்து முடித்து இந்திரானுக்கும் பெற்றியை நகுஷன் என்ற அரகோண்டு முடி சூட்டினர். அவன் இந்திரன் ஆனதும் இந்திரானியை அடைய விரும்பி அவருக்குச் சொல்லியனுப்பினான். அந்நங்கையும் வியாழ பகவானாகிய தங்கள் குருவின் பால் சென்று வணங்கிப் பெருமானே! என்னுயிர்த் துணைவனான இந்திரன் ஒருவன் இருக்க, நான் இன்னொருவர்க்கு மனைவியாவது தரும் நேறியன்றே என் செய்வேன்" என்று வருந்தினான்.

பிருகல்பதி பகவான் (வியாழ பகவான்) அவனைத் தேற்றி இந்திரனாக வந்தான். சப்தரிஷிகள் சுமக்கும் பல்லக்கில் தான் என்கிறேன் என்று தூதுவர் மூலம் நகுஷனுக்குச் சொல்லியனுப்பியும் அவ்வாறே தன்னிருப்பிடம் வந்து நகுஷனுக்குச் சொல்லியனுப்பினான். நகுஷன் மாதவர் எழுவர் பல்லக்குச் சுமக்க இந்திரானி வீடு நாடி வந்தான். விரைந்து காமந் துய்க்கும் ஆசையால் புனிதமாகிய மாதவரை எண்ணுது சீக்கிரம் என்ற பொருள் தரும் சர்ப்ப, சர்ப்ப என்ற சொல்லால் வேகமாகப்போகுமாறு கூறினான். அம் முனிவருள் முதலில் சென்ற குறு முனிவர் (அகத்தியர்) அவன் சிறு தன்மை கண்டு வேகுண்டு சர்ப்பமாகும் படி சபீத்தார். அவனும் பாம்பாய் ஒழிந்தான்.

பின்னர் தேவர்கள், வியாழ பகவானை யடைந்து குறை யிரப்ப, வியாழ பகவானும் அவ்வாறிக் கரை சேர்ந்து இந்திரனைக் கூவியழைத்தார். அவனும் வந்தான். குரவனை வணங்கினான். பழி நீங்கும் மார்க்கம் கூற வேண்டினான். குரவனும் இப்பழி மண்மேல் அன்றித் தீராது. மண்ணிலுக்கு வா என அழைத்துக் கொண்டு வந்தார். இருவரும் மண்ணிலுக்குச் சார்ந்து, கயிலை வேற்பைத் தாழ்ந்து, தேன் திசை நோக்கிச் சென்றார்கள். கங்கை முதல் புனித தீர்த்தமேல்லாம் ஆடினார்கள். காசி முதல் பல புண்ணிய ஸ்தலங்களை யெல்லாம் வணங்கினார்கள். தேற்கே, தமிழகத்தின் கண்ணுள்ள கடம்ப வனத்தை யடையவே இந்திரனது பழிச் சுமை குறைந்து, அகன்றது கண்டான். அளவிலாத் சந்தோஷத்துடன் தன் ஆசான் அடி

1. மாதவர் எழுவர், அகத்தியர், ஆங்கீரசர், கோதமர், காசிபர், புலத்தியர், மார்க்கண்டர், வசிட்டர்.

திருவிளையாடற் புராணம்

உகை

பணிந்து நடந்தது கூற வியாழ பகவானும் இவ்விடத்தில் ஏதோ ஒரு புனித ஸ்தலமும், தீர்த்தமும் உள எனக்கூறி இதனை ஆராய்க! என, இந்திரன் தன் பணியாளர்கள் பலரால் தேடினான். அவ்வனத்தில் அறிவில்லாதல் பேண் குரங்கு அருவி நீர் தோய்ந்து அருவியில் உள்ள மணியெடுத்து பூச்சுட்டி வழி படுகின்றது. ஒரு துறையில் யாளியும், யானை இவைகள் ஐக்கியமாக ஒன்றற்கொன்று நீர் முகந்து ஊட்டுகின்றன. புலியானது தன் பாலை மானுக்கு ஊட்டுகின்றது. பாம்புக் குட்டி வேயிலில் கிடந்து நெளிப்ப கருடன் தன் சிறகை விரித்து அதன்பால் நிழல் செய்கின்றது. புறவை யொன்று நோயுற ஐயோ என்று மந்தி சென்று தண்ணீர் கொண்டு ஊற்றுகிறது. மயில் தன் பேடையைத் தழுவி மணஞ் செய்யும் மணவறைக்கு விளக்காக விளங்க அரவு மணியீன்று தருகின்றது. குயில் பாடுகின்றது. கிளி ஐந்தெழுத்தை உச்சரிக்கின்றது. பூவை அம்மொழி கேட்டு உவக்சின்றது. இத்தகு செயற்கரிய செயல்களைக் கண்டு களித்து இந்திரனும் குரவனும் மகிழ்ந்து நிற்ப, அச்சமயத்தில் தூதுவர் ஓடி வந்து இனிய பாலை யருந்துகின்ற ஒருவனுக்குத் தேனும் சோரிந்தது போலக் கூறினார்கள்.

மிக்க அதிசயமானதொரு காட்சி, இவ்வனத்திடை ஒரு போய்கையின் சார்பாய் கடம்பமரத்தின் நீழலிலே "ஒப்பில் ஒளியாய் முளைத்த சிவலிங்க மொன்று கண்டோம்" என்று கூறச் செவியில் அமுதம் பெற்றோர் போல மகிழ்ந்து இருவரும் தூதுவருடன் தொடர்ந்து, உச்சிமேற் கரங்குவித்து உள்ளம், மெய், மொழி, கரணம், குணமும் ஒருமைப்பட்டத் தொழுது கொண்டே சென்று, வானியில் மூழ்கிக் கடம்பவனத்திடை நுழைந்து கடம்பவனத்தடிவாழும் கண்ணுதலைக் கண்ணுற்றார்கள்.

"அருவாகி யுருவாகி யருவுருவங் கடந்துண்மையறி வானந்த உருவாகி யளவிறந்த உயிராகி யவ்வுயிர்க் கோருணர் வாய்ப்பூவின் மருவாகிச் சராசரங்கள் அகிலமுந்நன்னிடை யுதித்தும் அடங்கநின்ற கருவாகி முளைத்த சிவக்கொழுந்தை யாயிரங் கண்ணும் களிப்பக் கண்டான்"

இந்திரன் கண்டு விழுந்து தொழுதான். களிப்புக் கடலில் ஆழ்ந்தான். இறைவனுக்கு அர்ச்சிக்க உபகரணம் கொண்டு வர அகன்றான். அங்கே இறைவனருளால் பக்கத்திருந்த வா வியில் தூரியன் உதித்தாற் போன்று போனதாமரை மலர் பூக்க வியில் தூரியன் உதித்தாற் போன்று அவ்வாறிக் குப் போற்றாமரை என்று கண்டு மகிழ்ந்து கொய்து நீர்க்கோணர்ந்து இறைவனை வழிபட்டு நாமம் சூட்டி நீர்முழுகி, நீர்க்கோணர்ந்து இறைவன் வழிபட்ட இறைவன் ஏற்றிப் போற்றினான். விதிப்படி வழிபட்ட இந்திரன் இறைவன் முன்னின்று கண்ணீர் சோர சிரமேற் கைகூப்பி,



"அங்கு போற்றி வாய்மை யாரணு போற்றி நாக  
கங்கு போற்றி மூல காரணு போற்றி நெற்றிச்  
செங்கு போற்றி யாதி சிவபரஞ் சுடரே போற்றி  
எங்கு யகனே போற்றி யீறிலா முதலே போற்றி.

யாவையும் படைப்பாய் போற்றி யாவையும் துடைப்பாய் போற்றி  
யாவையும் ஆனாய் போற்றி யாவையும் அல்லாய் போற்றி  
யாவையும் அறிந்தாய் போற்றி யாவையும் மறந்தாய் போற்றி  
யாவையும் புணர்ந்தாய் போற்றி யாவையும் பிரிந்தாய் போற்றி"

என்று இன்னவாறு பலபடத் துதித்தான். 'பெருமானே! துன்பத்  
தில் ஆழத்திய பீனியினின்று விடுவித்த சுந்தர விடங்கனே!  
கடம்பவனத்தரசே! போற்றி' என்று வணங்கினான். "பெருமானே!  
பழியும் நீங்கிப் புண்ணியனாகிய நான் பொன்னடி பூசை செய்யும்  
பேறும் பெற்றேன்; இதனிலும் யான் பெறும் பேறு உளதோ?  
இவ்வாறே என்றும் பூசித்திருக்க அருள வேண்டும் என்று  
பிரார்த்திப்பே. இறைவன், "இந்திரா! இருதுவீற் சிறந்த வேனிற்  
காலத்தில் மாதத்திற் சிறந்த சித்திரையில் பெளர்ணமியோடு  
கூடிய சித்திரை நகைத்திரத்தில் வந்து ஆண்டு தோறும் நீ  
அர்ச்சிப்பாயானால் அதுவே, ஓராண்டுமுழுதும் நீ பூசித்த  
பயனைத்தரும். எனவே, சுவர்க்கம் சென்று தேவர்கள் ஏற்ற  
நம்மைச் சிந்தித்து வாழுக; பின்னர், யாம் அப்போகங்கள் நின்னை  
விட்டு நீங்க, வீடு என்னும் மோகநிலையருளுவோம்" என்று  
அருளி விடைகொடுத்தார் விடையவர்.

இந்திரனும் கடம்பவனத்தீசர்க்கு தேய்வக்கம்மியனால்  
சிறந்த வீமானம் புதுக்கி இறைவனை வழிபட்டு தேவருலகு  
சென்று இந்திராணி வாழ்த்த வாழ்ந்து கடம்பவனத்தீசனை மற  
வாது இன்புற்று வாழ்ந்தான். (தொடரும்)

### ஆதிவயலூர் வெண்பா அந்தாதி (அசும்பக்கத் தொடர்ச்சி)

இன்பத் திருவயலூர் எண்ணுதிருக் கோயிலின்கண்  
மன்பத் தருக்கென்றே வாய்ந்தமரும்—முன்பித்தர்  
நன்ற முருகா! எளியேன் றுயரகற்ற  
ஆன்றவுனக் கேனாகா தா?

ஆன வயலூரில் ஆர்ந்தமரும் ஆறுமுகா!  
தீனனேனைக் காத்தருந் தேசிகனே!—கானவொரு  
நற்குறத்தி காதலனே! நான்களிக்க மாமயின்மேல்  
உற்றேனக்கு முன்வா உவந்து.

2.

3.



## திருப்புகழ்மீர்தம்

"குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் றுள்போற்றுந்  
திருப்புகழைக் கேளிர் தினம்"

மலர்  
21துன்முகி ஆண்டு மாசித் திங்கள்  
பிப்ரவரி-1957{ இதழ்  
11

### திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர்

அனைவரு மருண்ட ருண்டு கடிதென வெகுண்ட யம்ப  
அமர அடி பின்ப்தொடர்ந்து பிணநாறு  
அழகுபிணி கொண்டுவிண்டு புழுவுடனெலும்பலம்பு  
மவலவுட லஞ்சு மந்து தடுமாறி

மனைதொறு மிதம்ப கர்ந்து வரவர விருந்த ருந்தி  
மனவழி திரிந்து மங்கும் வசைதீர  
மறைசதுர் விதந்தெரிந்து வகைசிறு சதங்கை  
[கொஞ்சு  
பெறுவேனோ

மலரடி வணங்க என்று  
தினைமிசை சுகங்க டிந்த புனமயி லிளங்கு ரும்பை  
திகழி ருதனம்பு ணர்ந்த திருமார்பா  
ஜெகமுழுது முன்பு தும்பி முகவனெடு தந்தை முன்பு  
திகிரிவலம் வந்த செம்பொன் மயில்வீரா

இனியகனி மந்தி சிந்து மலைகிழவ செந்தில் வந்த  
இறைவருக கந்த என்று மினாயோனே  
எழுகடலு மெண்சிலம்பு நிசிராரும் அஞ்ச அஞ்ச  
மிமையவரை யஞ்ச லென்ற பெருமானே,

21-31



## பதவுரை

தினையிசை சுகம் கடிந்த=தினையிசை மீது இருந்த கிளிகளை  
ஓட்டிய, புனமயில் இளங்குரும்பை திகழ்=புனத்தின்கண் மயில் போல்  
விளங்கிய வள்ளியும்மையாரது குரும்பைபோல் திகழ்கின்ற, இருதனம்  
புணர்ந்த=இரண்டு தனங்களுடன் புணர்கின்ற, திருமார்பா=அழகிய  
மார்பையுடையவரே! ஜெகமுழுதும்=உலகமுழுதும், முன்பு=முன்  
னளில், தும்பி முகவனெடு=யானைமுகமுடைய விநாயகருடன் போட்டி  
யிட்டு, தந்தை முன்பு=சிவபெருமானுடைய முன்னிலையில், திகிரி  
வலம் வந்த=வட்டமாக வலம் வந்த, செம்பொன் மயில் வீரா=செம்  
பொன் நிறமுடைய மயிலையுடைய வீரரே! மந்தி இனிய கனி சிந்து=  
குரங்குகள் இனிமையான பழங்களை உதிர்க்கின்ற, மலைகிழவ=மலைநில  
மாகிய குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரியவரே! செந்தில் வந்த=திருச்செந்தூரில்  
எழுந்தருளியுள்ள, இறைவ=இறைவரே! குக=குகப்பெருமானே,  
கந்த=கந்தக்கடவுளே! என்றும் இளையோனே=அகலாத இளமைப்  
பருவமுடையவரே! எழுகடலும்=ஏழுசமுத்திரங்களும், எண் சிலம்பும்=  
எட்டு குலமலர்களும், நிசிசரரும்=அஞ்சு=இராக்கதர்களும் அஞ்சுமாறு,  
அஞ்சு இமைப்பை அஞ்சல் என்ற=பயந்து நின்ற தேவர்களை அஞ்சா  
தீர்கள் என்று அபயங் கொடுத்த, பெருமானே=பெருமை மிகுந்தவரே!  
அனைவரும் மருண்டு அருண்டு= (எனக்கு உற்ற நோயைக் கண்டு) எல்  
லோரும் அச்சங்கொண்டு மனங் கலங்கியும், கடிது என வெகுண்டு  
இயம்ப=சீக்கிரம் விலகிப்போ என்று கோபித்துக் கூறவும், அமர அடி  
பின் தொடர்ந்து=நெருங்கி அவர்களை அடிப்பின்னே தொடர்ந்து  
சென்று, பிணாநாறும் அழகு பிணி கொண்டு=பிணம் போல் நாறு  
கின்ற அழகிய தசையுடன் கூடிய நோயைக் கொண்டு, விண்டு புழு  
வுடன் எலும்பு அலம்பும்=புழு வெளிப்பட்டு எலும்புகள் நிலை குலைந்  
துள்ள, அவல உடலம் சுமந்து=துன்பத்தையுடைய உடம்பைச் சுமந்து  
கொண்டு, தடுமாறி=தடுமாற்றமுற்று, மனதொறும் இதம் பகர்ந்து=  
வீடுகள்தோறும் சென்று இனிய வசனங்களைக்கூறி, வர வர விரிந்து  
அருந்தி=நாள் போகப் போகப் புதிய புதிய வீடுகளில் உணவு வுண்டு,  
மன வழி திரிந்து மங்கும் வசை தீர=மனம் போன வழியில் சென்று  
திரிந்து கெடுகின்ற பழிப்பு நீங்குமாறு, மறை சதுர் விதம் தெரிந்து=  
நான்கு வேதங்களின் வகைகளை யறிந்து, வகை சிறு சதங்கை கொஞ்சு=  
முறைப்படி சிறிய சதங்கைகள் கொஞ்சி ஒலிக்கின்ற, மலரடி வணங்கு=  
மலர் போன்ற தேவர்களுடைய திருவடியை வணங்குகின்ற பேற்றினை,  
என்று பெறுவேனோ=அடியேன் எந்நாள் பெறுவேனோ?

## பொழிப்புரை

தினையிசை மீது அமர்ந்த கிளிகளையோட்டி புனத்தில்  
வாழ்ந்த மயில் போன்ற வள்ளியும்மையாருடைய தென்னங்  
குரும்பையுடைய இருதனபாரங்களுடன் கலந்த திருமார்பினே

யுடையவரே! சிவபெருமான் முன்னிலையில் யானைமுகப் பெரு  
மானுடன் போட்டியிட்டு, உலகமுழுதும் வட்டாகாரமாக வலம்  
வந்த செம்பொன் நிறமுடைய மயில்வாகனத்தையுடைய வீர  
மூர்த்தியே! குரங்குகள் இனிய கனிகளை உதிர்க்கின்ற மலை  
நிலத்திற்கு உரியவரே! திருச்செந்தூரில் எழுந்தருளியுள்ள இறை  
வரே! குகப்பெருமானே! கந்தநாயகனே! என்றும் அகலாத  
இளமையுடையவரே! ஏழு சமுத்திரங்களும், எட்டு குலமலர்களும்  
அசுரர்களும் அஞ்சுமாறு, அஞ்சிநின்ற அமரர்களை அஞ்சேல்  
என்று உரைத்தருளிய பெருமீதம் உடையவரே! எனக்கு உற்ற  
பெருநோயைக் கண்டு யாவரும் அச்சமும் கலக்கமும் அடைந்து  
“வீராவில் விலகிப்போ” என்று கோபித்துக் கூறியும், நான்  
அவரை வீடாது அவர் அடிப்பின் தொடர்ந்து சென்று, பிணம்  
போல் நாறுகின்ற அழகிய சதையுடன் கூடிய நோயுடன், புழுகு  
கள் வெளிப்படவும் எலும்புகள் நிலை தலையாயும் துன்பத்துடன்  
கூடிய உடம்பைக் கொண்டு தடுமாற்றமுற்று, வீடுகள் தோறும்  
சென்று இனிய சொற்களைக் கூறி, நான் செல்லச் செல்ல  
புதிய புதிய இடங்கட்குச் சென்று உணவு வுண்டு, மனம் போன  
வழியில் திரிந்து அழிகின்ற பழிப்பு நீங்குமாறு, நான்கு வேதங்களின்  
வகைகளை யறிந்து இனிமையாகக் கொஞ்சியோலிக்கின்ற சதங்  
கையுடன் கூடிய தேவர்களுடைய திருவடிகளை வணங்கும் பேரும்  
பேற்றினை அடியேன் எந்நாள் பெறுவேனோ?

## விருவரை

அனைவரும்ருண்டு அருண்டு:—

பெருநோய் என்பது ஒரு கோடிய நோய்; அதற்குத்  
தொழு நோய் என்று ஒரு பேரும் உண்டு; ஏனைய நோய்கள்  
இந்த அரசநோயைக் கண்டால் தொழும். அதனால் தொழு  
நோய் எனப்பட்டது. இந்த நோயினால் பிடிக்கப்பட்ட ஒருவனைக்  
கண்ட எல்லோரும் அருவருப்புவர். ஆ இந்த நோய் நமக்கு  
ஓட்டிவரக்கூடாதே என்று அகலுவர்; அஞ்சுவர். அதன்  
கொடுமையைக் கண்டு மனம் மயங்குவர். இந்த நோயின்  
கொடுமையை அடிகளார் இந்தப் பாடலில் இரண்டு அடிகளில்  
கூறுகின்றனர்.

இந்த நோய் மூன்று காரணங்களால் வரும்;

(1) ஒன்று சிவஞானிகளாகிய உத்தம பக்தர்கள் மனங்  
கலங்குமாறு அபாண்டமான பழிச் சொல் கூறி எவன் பழிப்  
பானோ அவனுக்கு இந்நோய் அனுகூலம்.

“அடியார்மனஞ் சலிக்க எவராகிலும் பழிக்க

அபராதம் வந்து கெட்ட

பிணிமுடி

அனைவோரும் வந்து சிச்சி எனநால் வரும் பழிக்க

அனலோடமுன்று செத்து

விடுமாபோல்” —திருப்புகழ்



(2) உத்தமமான பதிவிரதைகளின் மனம் கோதிக்குமாறு எவன் நடப்பானோ அவனுக்கு இக் கோடிய நோய் சாரும்.

(3) இந்த இரண்டுபாவங்கள் இப் பிறப்பிலேயே வந்து சாரும். முற்பிறப்பில் பத்துக்கால்களை யுடைய நன்னட்ப் பிடித்து பத்துக்கால்களையும் ஒடித்து உண்டவனுக்கு கைகால்களில் உள்ள விரல்கள் அழுகி சங்குபோல் மழுமழு என்று இருக்கத் துக்கத்தைத் தரும் இத் தோழநோய் வந்து துன்புறுத்தும்.

அக்கேபோல் அங்கை யொழிய விரலழுகித்  
துக்கத் தொழுநோய் எழுபவே—அக்கால்  
அலவளைக் காதுவித்துக் கால்முறித்துத் தின்ற  
பழவினை வந்தடைந்தக் கால்.

—நாலடியார்.

கடிதேன வெகுண்டியம்பு:—

பெருநோயாளன் அருகில் வந்தபோது, அருவருத்து, “அடேய்! சிட்டவராதே! சீக்கிரம் அப்பால் எட்டிப்போ” என்று வேகுண்டு உரைப்பார்கள்.

இயம்—மேளம். மேளம்போல் உரத்தகுரலில் உரைப்பார் அதனால் “இயம்ப” என்றனர்.

அமர அடி பின் தோடர்ந்து:—

கண்டவர்கள் கடிந்துரைத்தும் நோயாளன் குறிப்பறிந்து விலகிப் போகாமல் அவர்கள் பின்னர் சென்று விண் தோந்தரவு தருவான்.

பிணநாறும் அழகு பிணி கொண்டு:—

தோழநோயினால் நணங்கள் மிகுந்து, சதைகள் அழுகி உதிரவும் சீழும் வடிந்து, அதனால் பிணநாற்றம் வீசும், அந்த நாற்றத்தைக் கண்டு எல்லோரும் மிகவும் பழித்து, விலகிப் போவார்கள். அது கண்டு பிணியாளன் பெரும் வேதனையுறுவான்.

விண்முழுவூன் எலும்பலம்பு:—

தோழநோயினால் ஏற்பட்ட புண்களில் புழுக்கள் பல நெளிந்து வெளிப்படவும், ஆழமான குழிகள் விழுந்து எலும்பு கள் தெரிந்து, அந்த எலும்புகள் நிலை குலைந்தும் நோயாளன் துன்பமுறுவன்.

அவல வுடலஞ் சுமந்து தமோறி:—

அவலம் - துன்பம்.

நோயால் துன்பமுற்ற இந்த உடம்பை மேலும் மேலும் சுமந்து நோயாளன் திரிவான். நோயுற்று, புண்பட்டுப் புழு நெளியப் பெருந்துன்பமுற்றாலும் “இந்த உடம்பு இனிவேண்டாம் ழாள்வது நலம்” என்று துணியுமாட்டான். இன்னும் சிலகாலம்

வாழவேண்டும் என்றே இப்பாரமான உடம்பைச் சுமந்து கொண்டு தமோறித் திரிவான்.

மனைதோறுமிதம் பகர்ந்து வரவர விருந்தருந்தி:—

வீடுகள் தோறும் சென்று, அவரவர்கட்கு ஏற்றவாறு இன்னுரை கூறி, பின்னர் வேறு வேறு புதிய புதிய வீடுகட்குச் சென்று உணவு அருந்தி அலைவர்.

“அசனமிடுவார்கள் தங்கள் மனைகள் தலைவாசல் நின்று

அநுதினமு நாணமின்றி அழிவேனோ”

—திருப்புகழ்.

மனவழி திரிந்துமங்கும் வகைதீர்:—

மனம்போன போக்கெல்லாம் போய் இங்கும் அங்குமாகத் திரிந்து அழிசின்றதனால் வரும் பழிப்பு நீங்கவேனுமாயின் முருகன் பாதபங்கயங்களைப் பரவுதல்வேண்டும்.

மறை சதுர் விதந் தெரிந்து வகை சிறுசதங்கை கோஞ்சு:—

முருகப்பெருமானுடைய திருவடியில் விளங்கும் போற் சதங்கைகள் நான்கு வேதங்களின் மந்திரங்களை ஒலித்துக் கோஞ்சுகின்றன.

மலராடி வணங்க என்று பேறுவேனோ?

பேறுகின்ற பேற்றினுக்கெல்லாம் பேரும் பேறு முருகன் பேறுகின்ற பேற்றினுக்கெல்லாம் அதுவே மானிடப் படியைப் பணியப் பேறுதலேயாம். அது பிறவாத் பேற்றியை பிறப்பைப் பேற்றதன் பயனும். இனிப் பிறவாத் பேற்றியை அது தரும்.

பெறுதற் கரிய பிறவியைப் பெற்றுநின் சிற்றடியைக் குறுகிப் பணிந்து பெறக்கற்றிலேன் மதகும்ப கம்பத்

தறுகட் சிறுகட் சங்க்ராமசயில சரசவல்லி

இறுகத் தழுவும் கடகாசல பன்னிருபுயனே. —அலங்காரம்.

தினமிசை சுகம் கடிந்த புனமயில்:—

மெய்ஞ்ஞானமாகிய பயிரில் முத்திக் கதிரைப் பாழ்படுத்த வந்த காமக்ரோதாதி கிள்களை பக்தியாகிய கவணிலே முருக நாமங்களாகிய கற்களை விட்டேறிந்து ஓட்டிய இச்சாசக்தியாகிய வள்ளியின் அபர பரஞானங்களாகிய இரு தனங்களால் தழுவப் பெற்ற தோள்களையுடையவன் முருகன்.

சேகமுழுது.....வலம்வந்த:—

கனிகாரணமாக எங்கும் தானே நிறைந்தவன்; தன்னை யல்லால் உலகமில்லை என்ற தத்துவத்தை முருகப் பெருமான் காட்டியருளினார்.

இனியகனி மந்தி சிந்து மலைகிழவ:—

முருகனுக்கே உரிய நிலம் குறிஞ்சி.



சேயோன் மேய மைவரையுலகு —தொல்காப்பியம்.

அப்பெருமான் எழுந்தருளிய நிலம் மலை நிலம். அதுதானே உயர்ந்தது அவர் தேவசிகாமணி. தேய்வ நாயகன்.

“வின்பொரு நெடுவரைக் குறிஞ்சிக் கிழவ”

என்கின்றார் நக்கீரர்.

திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்ற பொற்பாவை திருமுலைப்பால் அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டி லேறி யறுவர் கொங்கை விரும்பிக் கடலழக் குன்றழச் சூழ விரும்பியமும்

குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவன் என்றோதும் குவலயமே. —அலங்காரம்.

அப்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள மலைகள் எல்லாம் இனிய கனிகளுடன் கூடியவை. பூத்துப் பழுத்துக் குலைகுலையாகக் குலுங்குகின்றன. மந்திகள் வந்து மரத்தைக் குலுக்கி உதிர்க்கின்றன. உதிர்ந்த கனிகளை உண்டு உவகையுறுகின்றன. எம்பெருமான் எழுந்தருளியுள்ள மலைகளில் உள்ள மந்திகளுக்குக் கூட பசிதாகமே கிடையா. அத்தனை வளமை.

இறைவ:—

எங்கும் எப்போருட்கும் அப்பரமபதியே தலைவன். ஆறு சமயங்கட்கும் அதிபன்.

குரு:— மலைக்குகைகளில் முருகன் எழுந்தருளி யிருப்பதன்றி, ஆன்மாக்களின் இதய குகைகளிலும் எழுந்தருளியிருக்கின்றான். அதனால் குகை என்ப பெறுகின்றான்.

சத்யம் ஞான மந்தம் ப்ரஹ்ம யோவேத நிவிர்தம் குறையாம் பாமேவ்யோமன்.

—தைத்திரியோபநிஷத் ஆனந்தவல்லி.

என்றுமீளையோனே:—

முருகன் என்றும் அகலாத இளமைக்காரன். குழந்தை வடிவில் விளங்கும் குருநாதன். குமாரன் என்ற திருப்பெயருக் குரியவன்.

எழுகடலும் எண் சிலம்பும் நிச்சிரரும் அஞ்ச அஞ்சும் இமையவரை அஞ்சல் என்ற பெருமானே:—

முருகன் வேலை எடுத்தவுடன் ஏழுகடல்களும் எட்டு மலைகளும் தூராதியவுணரும் அஞ்சினார்கள். அப்போது இமையவர்களை “அஞ்சல்” என்று அபயமருளி அருள்புரிந்தனர்.

சுருத்துரை

வள்ளி மணவாளரே! சேந்திலாண்டவரே! குறிஞ்சிக் கிழவரே! தொழுநோய் தொடர்ந்து அழியாமல் உமது திரு வடியைத் தொழ அருள்புரிவீர்.

கற்பு

“மாதரசி”

(உருச-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

தனியறையிலே இனிய பஞ்சனைமீது, கனியமுதமன்ன மாதரசியுடன் இருந்த சதானந்தனும் தமோற்றத்தை யடைய வில்லை. சிறந்த மதிநலம் என்ற அங்குசத்தினால் ஐம்போறிகளாகிய மதயானைகளை யடக்கினான்.

“உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்

வரன்என்னும் வைப்புக்கோர் வித்து”

என்கின்ற திருவள்ளுவரது திருவாக்குக்கு இலக்கியமாக நின்றான். அவனை உள்ளத்தினாலும் உடம்பினாலும் தீண்டினான்.

“பெண்மணியே! உனக்குச் சில அறுவரைகளாகிய வேதா கமங்களின் சாரங்களில் ஒன்றை இப்போது உபதேசிக்கின். ரேன். இன்பந்துய்க்க வேண்டும் என்றே எல்லாவுயிர்களும் விழைகின்றன. இன்பத்தை உயிர்கள் ஐம்போறிகளின் மூலம் அநுபவிக்கின்றன. அதனால் இன்பங்கள் ஐந்துவிதமாகின்றன. (1) ஒன்று மிருதுவான பஞ்சு, மேல்லியகாற்று முதலியவைகள் உடம்பில் படுகின்ற போது வருகின்ற இன்பம் பரிசு இன்பம். (2) இனியகனி, தேன் மற்றுமுள்ள அறுசுவையுணவு இவைகளை யுண்ணுகின்ற போது வருகின்ற இன்பம். இது சுவையின்பம் (3) நறுமணங்களை மலர்களை மோந்து அதனால் வருகின்ற இன்பம் கந்த இன்பம். (4) அழகிய நந்தவனங்கள், பெறுகின்ற இன்பம் கந்த இன்பம். (5) அழகிய நந்தவனங்கள், கடல், ஓவியங்கள், சிற்பங்கள் கவின் மிகந்த உருவங்களைக் காண்பதனால் வருகின்ற இன்பம் கண்ணினால் வரும் உருவ இன்பம். (6) நல்ல சங்கீதம், வீணை, புல்லாங்குழல், மத்தளம் பீடில் முதலிய வாத்தியங்களைக் கேட்கும்போதும், குழந்தை களின் மழலை மொழிகளைக் கேட்கும்போதும் வருகின்ற இன்பம் ஒலி இன்பம். இதுதான் இந்த ஐந்து இன்பங்களுக்குள் தலையாய இன்பம்.

“சுவையொளி ஊறு ஓசை நாற்றமில் வைந்தின் வகை தெரிவான் கட்டே யுலகு”

என்று திருவள்ளுவர் இவைகளின் வகைகளைத் தெரிந்து அவற்றை முறையாக உணர்கின்றவனிடம் உலகம் அடங்கு கின்றது எனக் கூறுகின்றார்.

இந்த ஐந்து போறிகளால் துயக்கின்ற இன்பங்கள் யாவும் ஒருகணத்தில் தோன்றி மறுகணத்தில் அழிகின்ற அற்ப இன்பங் களேயாகும்.

மேய் வாய் கண் நாசி சேவி என்ற ஐம்போறிகளாலும் சுவை ஓளி ஊறு ஓசை நாற்றம் எனும் ஐம்புல இன்பங்களை யனுபவிக்க



“அறிவை யறிவதுவே ஆகும் பொருள் என்று  
உறுதி சொன்ன உண்மையினை ஓரும் நாள் எந்நாளோ”

ஆகவே அறிவையறிவதுவே பொருள். அதனால் வரு  
கின்ற இன்பமே மேலான பேரின்பம். அந்த இன்பத்திற்கு  
உடான இன்பம் எங்கும் கிடையாது. அது அழியாத அரு  
ளின்பம்.

“அறிவையறிபவரறியும் இன்பந்தனை” என்று அருணகிரி  
நாதர் வேறு ஒரு திருப்புகழிலும் கூறியிருக்கின்றார்.

அறிவையறிவது என்பது வேறும் பேச்சினால் அன்று;  
எழுத்தினாலன்று. அது அசைவற நின்று உணர்வினால் உணர்  
வது. அங்கே பேசா அநுபூதிபிறக்கும்; அங்கே கருவிகரணங்கள்  
யாவும் கழன்றுவிடும். ஒளியில் விளைந்த உயர்கூன மலையின்  
மீது அளியில் விளைந்த ஆனந்தத்தேனை அங்கே பருகலாம்.  
வேளியில் விளைந்த வேறும்பாழைப் பெற்ற வேறுந்தனியில் அது  
கிடைக்கும்.

“சொல்லுகைக் கில்லை யென்று எல்லாம் இழந்து சும்மா இருக்கும்  
எல்லையுட் செல்ல எனைவிட்டவா”

என்று அந்த அநுபவத்தை அருணகிரிநாதர் கூறுகின்றார்.  
அதனை நாமும் பெறவேண்டும். அதற்குரிய சாதனைகளைச்  
செய்ய வேண்டும். அச் சாதனைகளைச் செய்வதற்காக வந்ததுவே  
இம் மாணுடப் பிறப்பு. அதனால் தான் இந்த உடம்பு மேல்  
நோக்கி வளர்கின்றதாய் அமைந்துள்ளது”

என்று தத்துவ ஞானத் தேன்மழையைப் போழிந்தான்.  
அந்த இன்ப ஞானமழையில் அவள் நனைந்து அழுந்தி கரை  
காணாத மகிழ்ச்சியை யடைந்தாள். அப்போது போழுது  
புலர்ந்துவிட்டது. மாதரசி தனது மணவாளனுடைய மலரடிமீது  
விழ்ந்து வணங்கினாள். “பேருமானே! அறிவின் சிகரமாகிய  
தங்களை நான் கணவனாகப் பெறும் பேறு பெற்றேன். என்ன  
புண்ணியஞ் செய்தேனோ? ஆ ஆ! என் தவமேதவம். தாங்கள்  
உபதேசித்த ஞானமொழிகள் சித்தத்தில் வேன்றுவிட்டது.  
கேவலம் உடம்பால் வரும் இன்பத்தை அது தாங்கள் தீண்டாது.  
தங்கள் உடைமையான இந்த உடம்பைத் தாங்கள் என்னவோ  
என் உள்ளத்தைத் தீண்டி உபதேசித்தீர்கள். இன்று என்னவோ  
சிக்கிரம் போழுது விடிந்துவிட்டது” துரியனுக்கு நேரம் தெரிய  
வில்லை போலும். நாளை இரவு மீளவும் தங்களிடம் உபதேச  
மொழிகளைக் கேட்டு உய்வேன்” என்று அவன் கரமலரைப்  
பற்றித் தன் கண் மலரில் ஒத்திக் கொண்டாள். இன்ப அன்பு  
வேள்ளத்தில் மூழ்கினாள்.



மந்திரி தந்த போன்னைக் கொண்டு காசியில் பல தான தருங்  
களை நாஸ்தோறும் புரிந்துகொண்டிருந்தான். அங்கு  
வடமொழி வித்யாசாஸிகளில் சென்று தனக்குள்ள வடமொழி  
ஞானத்தை மேலும் மேலும் வளர்த்துக்கொண்டான்.

“நமக்குள்ள ஆயுள் ஓராண்டு. ஜாதகம் ஒருபோதும்  
போய்க்காது. ஜோதிடம் வேதபுருஷனுக்கு நேத்திரம். ஆதலால்  
மீட்டிங்கு வாரா நேறியைப் பேறவேண்டும்” என்று எண்ணி,  
இரவும் பகலும் உள்ளக் கோயிலில் முருகவேளை நிறுவி, சடக்கர  
மந்திரத்தை ஒதி சதா தியான சமாதியில் அமர்ந்திருந்தான்.  
மார்க்கண்டேய முனிவரைப் போல் காட்சியளித்தான்.

வங்கபுரத்தில் மந்திரி மகாசேனன் மாளிகையில் மந்திரி  
மகன் பிரதாபசீலனை மணமகனாக நன்கு அலங்கரித்தார்கள்.  
உயர்ந்த ஆடை அணிகலன்களால் ஒப்பனை செய்து கொண்ட  
அவன் மிக்க மதிச் சீயும் அரசமாரியையடையப்  
போகின்றோம் என்று குதுகலமும் உடையவனும் எப்போது  
அந்த மாதரசியைக் காண்போம் என்று துடிதுடித்துக்  
கொண்டிருந்தான்.

அரச மாளிகையிலிருந்து மேளம் தாளம் யானை குதிரை  
பல்லக்கு முதலிய வரிசைகள் வந்தன. மந்திரி மகன் யானை  
மீது ஆரோகணித்தான். இளம் பெண்கள் போற்கவரி வீசவும்,  
ஆலவட்டம் அசைக்கவும், நடனம் ஆடவும், இன்னிசை பாட  
வும் மிகுந்த கோலாகலத்துடன் திருமண மண்டபத்தை தோற்றம்  
தான். அவனை மன்னர் வரவேற்றார். ஏறக்குறைய யறிய  
ஒன்று போல் இருந்தபடியால் மன்னர் வேற்றுமையை யறிய  
வில்லை. வேள்விக் குண்டத்துக்கு முன் மணமக்கள் நேற்று  
கள். அக்கினிஹோத்திர ஓளபாசனம் நடந்தது. நேற்று  
சதானந்தன் அம்மந்திரங்களை யெல்லாம் இனிய குரலில் தானே  
கூறினான். அச்சடங்குகளை யெல்லாம் தங்கு தடையின்றித்  
தானே செய்தான். அன்று பிரதாபசீலன் ஒரு மந்திரமும் கூறு  
மலும் சடங்குகளைச் செய்யத் தெரியாமலும் விழித்து தமோறி  
னான். பெண்ணிருக்கும் பக்கமாக நெருங்கினான். அட்சதையைக்  
கும்பத்தின் மீது போடுமாறு காட்டினால் இவன் ஐயர் மீதே  
போட்டுவிட்டான். இவன் இப்படித் தமோறுவதையும் அவ  
யாமையால் அசுவழிவதையும் மாதரசி கவனித்தாள். அவ  
ளுக்கு ஒன்றும் ஷளங்கவில்லை. சிந்தனை வேறு  
நேற்றுத் தன் கழுத்தில் திருப்பூட்டியவர் வேறு; இவன் வேறு  
என்பதை உணர்ந்தாள். எனினும் நன்கு தேளிந்தபின் தக்க  
தண்டனை தரவேண்டும் என்று எண்ணினாள். சிறிது ஒதுங்கி  
யமர்ந்தாள்.

மாப்பிள்ளைக்கு மணமகனே அன்னம் படைக்க வேணும்  
என்பது ஒரு மரபு. அவ்வாறு படைத்தாள். பிரதாபசீலன்



பிரதாபசீலன் திடுக்கிட்டான். அவன் ஐயுறுகின்றான் என்பதனை யுணர்ந்தான். அவன் உடம்பு வேர்த்தது மெய் பதறியது. நா நடுங்கியது; ஒருவாறு சமாளித்துக் கொண்டான். “பேண்மாணிக்கமே! இது என்ன கேள்வி? உனக்கென்ன பயிற்சியுமா? என்னுடன் இப்படி என்னஞ் செய்யலாமா? தாலி கட்டியது நான்தான். வேறு ஒருவனைத் தாலி கட்டவைப்பது என்பது எங்கும் நடக்காததல்லவா? நாம் இருவரும் என்றும் மாம் ஒரு மித்து இன்பவாழ்வில் வாழவேண்டும. என் காதற் கருப்ப நா நான்தான் உன் கழுத்தில் நேற்று தாலி கட்டினேன்” என்று உளறினான்.

மாதரசிக்கு சீற்றம் போங்கி எழுந்தது. மகிடாகரன்முன் நின்ற துர்க்காதேவிபோல் சீறினாள். தன் னுடையின் உள் சோருகி வைத்திருந்த உடைவாளை உருவினாள். பிரதாபசீலனுக்கு முன் ஒங்கினாள். “முடனே! இந்த உடைவாளால் உன்னைக் கண்டதுண்டமாக வேட்டியெறிவேன். உண்மையைச் சொன்னால் உயிர்ப்பிச்சை தருவேன்” என்று கூறி கர்ஜித்தாள்.

அவளுடைய கோபாக்கினி சோரியுங் கோலத்தையும் வடிவானையுங் கண்ட பிரதாபசீலன் நடுங்கிவிட்டான். அந்த அதிர்ச்சியினால் மறுநாள் வரவேண்டிய காகாவலி அப்போதே வந்துவிட்டது. கிழேவிழுந்து கால்கைகளை ஆட்டி உதைத்துக் கொண்டான். அதனைக் கண்டு மாதரசி மனம் பேரிதும் வருந்தினாள். “அந்தோ! நான் அவசரப்பட்டுவிட்டேன். வடிவானைக் காட்டி அதட்டியதனால் இவன் இதனை அடைந்தான் போலும். நயமாகவே கேட்டு உண்மையை யுணர்ந்திருக்கவேண்டும். சற்று அவசரப்பட்டு விட்டேன். இனி நாளை இரவுதானே இவனிடம் உண்மையை யறியவேண்டும்” என்று எண்ணினாள். கதவைத் திறந்தாள். தாய் தந்தையரை அழைத்தாள். அரசரும் அரசியும் படுக்கை வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்கள். நிலத்தில் எருமைக் கன்றுக்குட்டி போல் கைகால்களை உதறிக்கொண்டு காகாவலியால் துடித்துக் கொண்டிருக்கின்ற மாப்பின்னையைக்கண்டு மனங்கலங்கினார்கள்.

ஒருவேளை மாதரசி தன் மகனைச் சந்தேகப்படுவாளோ? என்ன ஆகுமோ! என்று எண்ணி ஒருபுறம் ஒதுங்கியிருந்த மந்திரி வந்து மன்னனைத் தொழுது “திருமணச் சடங்குகளையோட்டி பன்முறை நிராடியதனால் சீதளம் அதிகப்பட்டு இவ்வலி வந்தது போலும். முன் ஒரு முறை வந்தது.” என்று கூறிப் பசப்பினான்.

“மந்திரியே! இவனை விரைவில் கொண்டுபோ” என்று அதட்டிக் கூறினாள் மாதரசி மன்னன், “அம்மா! என்ன இருந்தாலும் கணவன் அல்லவா? கணவனை ஒருமையில் பேசலாமா?” என்றார். “அப்பா, கற்பு நேறியை நான் நன்கு அறிவேன். அதில் அணுவுளவும் பிழைபடேன்” என்று கூறிவிட்டு கலங்கிய கண்களுடன் வேறுபுறம் போனாள். மந்திரி தன் மகனை ஏவலர்களைக் கொண்டு எழுப்பித்துத் தன் னுட்குச் சென்றான்.



அவனுக்கு வேண்டியசிக்சைகளைச் செய்தான். விடிந்தது. வலியும் நின்றது. தெளிவு பெற்றான் பிரதாபசீலன். மந்திரி மகனை நோக்கி, "என் அருமை மகனே! இரவு என்ன நடந்தது. இன்று வரவேண்டிய வலி நேற்று இரவே வருவதற்குக் காரணம் யாது? அரசுமாரி உன்மீது ஒன்றும் ஐயப்படவில்லையே. அன்புடன் பேசினாள்?" என்று கேட்டான்.

"அப்பா! அந்தக் கதையை யா கேட்கின்றீர்? முதலில் அவள் என்மீது அன்பாகத்தான் இருந்தாள். பின்னர் எப்படியோ சந்தேகப்பட்டாள் போல் இருக்கின்றது. என்னைத் தோடவேயில்லை. நேற்று என் கழுத்தில் தாலி பூட்டியது யார்? என்று வேருண்டு வினாவினாள். "நான்தான் தாலி கட்டினேன்" என்று நான் கூறினேன். அவள் வடிவாளை எடுத்து ஒங்கினாள். அப்பா! உடனே எனக்குக் காகாவலி வந்துவிட்டது" என்றான். பிரதாபசீலன். மந்திரிக்குத் தலை சுற்றியது. ஓ நம் குடி கேட்டது. மன்னவன் மகள் எப்படியோ தெரிந்து கொண்டாள். என்ன செய்வானோ? என்ன தண்டனை கிடைக்குமோ? என்று கருதி ஏங்கினாள்.

இரவேல்லாம் உறங்காமல் வேதனைக் கடலில் அழுந்திக் கண்ணீர் வடித்தாள் மாதரசி. அவளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. மக்குப் பிண்டமாக இருக்கின்றனா? இந்த மந்திரி மகன் அவர் வந்து திருப் பூட்டக் காரணம் யாது? மேல்ல அந்த எண்ணிக் கண்ணீர் சிந்தினாள்.

காலையில் நிராடினாள். வழக்கம்போல் மேளதாளத்துடன் மணமகனை அழைத்து வந்தார்கள். மாப்பிள்ளை மணவறையில் அமர்ந்தார். அக்கினிஹோத்திர ஒளபாசனம் முன்னாள் போல் நிகழ்ந்தது.

அன்றிரவு படுக்கையறைக்குள் இருவரும் நுழைந்தார்கள்; மாதரசி மனதைச் சாந்தப் படுத்திக்கொண்டாள். மந்திரி மகனைப் பஞ்சணையில் இருக்குமாறு செய்தான். "எனது அன்புக்குரிய கொண்டேன். தாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டாம். என்னமோ விதியின் விளையாட்டை யாரால் வேல்ல முடியும். பாவம் தங்கட்குக் காகாவலி வருவது வழக்கம் போல் தோன்றுகின்றது. தாங்கள் வருந்த வேண்டாம். வினையை அநுபவித்துத் தானே உள்ளபடி உரையும். அன்று தாலி கட்டியது யார்? என் அன்பு உமக்கு என்றும் நிலைத்திருக்க வேண்டுமானால் உண்மையைக் கூறும்" என்று வினாவினாள்.

மந்திரி மகன், "நீங்கள் ஒன்றும் பிழையாக எண்ணாமல் இருந்தால் கூறுவேன். எனக்கு ஒருநாள் வீட்டு ஒருநாள் காக்காவலி வருவது வழக்கம். முகூர்த்தத்தன்று எனக்கு வலி வரும். அதனால் என் தந்தை மிகவும் யோசித்தார். அவன் ஒரு யாத்ரிகன்; பிராம்மணன். காசியாத்திரை போகும் வழியில் எங்கள் வீட்டிற்கு முன் தங்கினான். அவனைத் தாலி கட்டுமாறு என் பிதா ஏற்பாடு செய்தார். அவன் தாலி கட்டியதற்காகப் பதினாயிரம் போன்கொடுத்து அவனைக்காசிக்கு அனுப்பிவிட்டார். ஆதலால் அவனைப்பற்றி இனி சிந்தித்துப் பயனில்லை. எனக்காக அவன் தாலி கட்டினான். ஒருவன் பணம் வாங்கினால் பத்திரம் எழுதத் தெரிந்தவனைக் கொண்டு எழுதுவதும், நியாய ஸ்தலத்தில் கட்டிக்காரனுக்காக வழக்கறிஞர் வாதிப்பதும் வழக்கம் தானே. ஆதலால் நீயும் நானும் இனிமனமொத்து வாழவேண்டும். இந்த இரகசியத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டாம். நல்ல மணி மந்திரி ஒளஷதங்களால் இந்த வலி நீங்கிப்போகும்" என்றான்.

இவற்றை மாதரசி போறுமையாகக் கேட்டாள். அவளுக்குக் கோபம், துக்கம், சிரிப்பு எல்லாம் சேர்ந்து வந்தன. "பேஷ்; மந்திரி மகனே! நிரம்பவும் நன்றாக இருக்கின்றது. பணங் கொடுத்துப் பிறனைப் பத்திரம் எழுதுவிப்பது போல் கூலி தந்து தாலி கட்ட வைத்தீர்களோ? அருமையான வேலை. அபாரமான முனை; ஒருவன் தாலி கட்டுவது; ஒருவன் மனைவி யாக அடைவதுவோ? உலகில் இதுவரை இப்படி ஒரு நிகழ்ச்சி எங்கும் நிகழ்ந்திராது. மகா மோசம்; படுமோசம்; மதியினத்தில் மிதக்கும் மடையர்களுக்கெல்லாம் உன் தந்தை தான் தலைவன். அவன் மகனாகிய நீ மடையர்கள் சங்கத்திற்குச் செயலாளன். வியக்கத் தகுந்த அருஞ் செயல். உனக்கு ஒரு நாள் வீட்டு ஒருநாள் காகாவலியா? கேட்க எனக்கு நிரந்தரத் தலைவலி வரும்போல் இருக்கின்றது. சரி, சரி, நேரம் ஆகி விட்டது. அறிவு நிறைந்த அசட்டுப் பிண்டமே! அருமை மேவு எருமைக் கன்றே! உனது மேன்மை தங்கிய செயலைச் சில காலத்திற்கு வேளியிட மாட்டேன். நீ உன் வீட்டிற்குப் போயிரு. மறு உத்தரவு வருகின்ற வரை வீட்டிற்குள் இரு. எழுந்து சீக்கிரம் போ!" என்றான்.

பிரதாபசீலன் எழுந்து, "நீங்கள் கோபிக்கக் கூடாது; உங்கள் திருவாக்கினால் சொன்னதெல்லாம் எனக்குச் சந்தோஷமே. விடிந்தபின் போவேன். புல்லென்றாலும் புருடன்; கல்லென்றாலும் கணவன். நீங்கள் கணவனாகிய என்னை வேறுக்கக் கூடாது. நான் உங்களை உண்மையாகவே நேசிக்கின்றேன். என்னைக் கைவிட வேண்டாம்" என்று கெஞ்சியும் கொஞ்சியும் பேசி அவள் அருகிற் சென்றான். மாதரசி ரணபதர்களி போல் சிறிது. "சீ! மதி கேட்ட மடையனே! நீ என் கணவனு? உன் நாவை அறுத்து நாய்க்குப் போடுவேன். தாலி கட்டியவர்



அல்லவா கணவர்? பேசையாகிய நீ பெண்ணறத்தை எப்படி அறிவாய்? என் இடையில் உடைவாள் இருக்கின்றது. அருகில் வராதே. முடசிகாமணியே! மூளையில்லாத முதேவியே! நீயே போகின்றாயா? அல்லது எனது பணியாளர்கள் வந்து உன் கழுத்தில் கையை வைத்துத் தள்ளப்பட்டுச் சாகின்றாயா? என் புனிதமான கணவருக்குப் பதியாயிரம் போன் கொடுத்தனுப்பினேன் என்ற ஒரு மொழிக்காக உனக்கு உயிர்ப் பிச்சை தந்தேன்; என் எதிர் நிற்காதே; ஒடிப்போ" என்று.

பிரதாபசீலன் பிரதாபங் கேட்டு பிரதாபமுடன் கதவைத் திறந்துகொண்டு வீட்டை நாடி ஓடினான். மாதரசிக்கு மனம் வேதனையைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தீயின்மேல் சிடந்து துடிக்கும் புகுவாய்த் துடித்தான். ஒரு கணம் ஒரு யுகம் போல் இருந்தது.

போமுது விடிந்தது. தந்தையை நோக்கி, "அப்பா! நான் தவஞ் செய்யப் போகின்றேன். அதற்குரிய சாதனங்களை ஆயத்தம் செய்து கொடு" என்று. தன் கணவனுக்கு வந்த காகாவலி தீரும் போருட்டு தவஞ் செய்கின்றாள்போலும் என்று வீரசேகர மன்னன் கருதினான். தவக்கூடம் புதுக்கித் தந்தான். தவத்திற்குரிய சாதனங்களை ஆயத்தம் புரிந்து தந்தான். தவச் சாலையில் இருந்து மாதரசி அம்பிகையை நோக்கித் தவம்புரிவாள் ஆயினாள்.

மகரசேனன் மகனை நோக்கி, "மகனே! என்ன நடந்தது?" என்று கேட்டான். "அப்பா! நல்ல வில்லங்கத்தில் என்னை மாட்டிவிட்டார் நான் பிழைத்ததே பெரும் புண்ணியம். அரச குமாரியை நினைத்தாலே எனக்குக் காகாவலி வரும்போல் இருக்கின்றது. அவள் உள்ளதை உள்ளவாறு கூறு என்ருள். நான் நடந்ததை நவீன்றேன். அப்பா! மடையர்கள் சங்கத்திற்கு நீர் அரசராம். நான்தான் அமைச்சனும், அப்பா! ஒரு கணம் அங்கு டின்று நுப்பேனாயின் என் தலை பனம் பழம் போல் உருண்டிருந்த யோசனை தோன்றியது. இதனை மன்னர் அறிந்தால் என்ன ஆகுமோ?" என்று கூறி தலைமீது கை வைத்து அமர்ந்தான் பிரதாபசீலன். மந்திரியும் மதிகலங்கி நின்றான்.

திருமணம் இவ்வாறு நிலைகுலைந்தது மன்னனுக்கு மட்டற்ற கவலை. "தன் அருமந்த ஒரு மகளுடைய கதி இப்படியாயிற்றே" என்று எண்ணி எங்கினான். பெருந்துயரமுற்றான்.

கணவனுக்கு வருங்காகாவலி தீர மாதரசி தவம் புரிகின்றாள் என்று எங்கும் வதந்தி.

மாதரசி காசிவரை இடையிடையே சவுக்கைகள் அமைக்கச் செய்தாள். அந்தச் சவுக்கைகள் தோறும் நல்ல திறமையான

ஆட்களை இருத்தினாள். அவ்வுழி செல்பவரை உபசரித்து மூன்று வினாக்கள் அடங்கிய ஏட்டைத் தந்து, உரிய விடை கூறுவோரைப் பல்லக்கில் ஏற்றி அழைத்து வருமாறும் பணித் திருந்தாள்.

1. மேலான இன்பம் எது?
2. ஓம் என்பதின் உட்பொருள் யாது?
3. கைதிண்டியும் மேய் தீண்டாத வீரஉள்ளம் எதனால் வரும்?

இந்த ஏற்பாட்டின்படி வருவாரையும் போவாரையும் ஆங்காங்கு உபசரித்து இந்த ஏட்டை நீட்டுவார்கள். இதற்கு யாரால் விடை கூறுமுடியும்! அவர்கள் ஆந்தைபோல் விழிப்பார்கள்.

ஓராண்டு உருண்டுவீட்டது. சதானந்தன் இசைபாடும் இசைவாணனுக்குச் சுருதியில் நினைவு மாருமல் இருப்பதுபோல் தனது முடிவுநாளையும் ஒருபுறம் மறவாமல் நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். அந்நாள் வந்தது. "இன்று நமக்கு இறுதி என்பது உறுதி; மரணம் எய்தி மயிற் பெருமான் சரணம் அன்று வேண்டும். ஆனால் ஊருக்குள் அது நிகழக் கூடாது" என்று எண்ணினான்.

கங்கையில் முழுகினான். தாய் தந்தையர்க்கு நீரால் தர்ப்பணம் புரிந்தான். விச்வநாதரை வணங்கினான். விடை பெற்றான். காசிமாநகரைக் கடந்து ஒரு சிறு கானகத்தை யடைந்தான். ஒரு குராமரத்தின் அடியில் அமர்ந்து கண்களை மூடினான். இதயம் துடித்தது: "முருகா" "முருகா" "உயிர் பிரிந்தது. மூன்றுமுறை கூ.வி நிலத்தின்மீது சாய்ந்தான். (தொடரும்.)

### ஆதிவயலூர் வெண்பா அந்தாதி

(உச0ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

உவந்து நினதடியே உண்ணயந்து போற்றுந்  
தவந்தனையே கொண்டேன் தமிழேன்—அவந்துடைத்தே  
ஆதிவயலூரா! அயில்பிடித்த செங்கரனே! 4.  
நீதியோடு காக்க நினை.  
நினையன்றி யாரை நினைப்பே னடியேன்?  
புனையன்றில் போல்வள்ளி போகந்—தனைவிரும்பி  
ஆண்ட வயலூரா! ஆறுமுகா! நின்கழலே 5.  
வேண்ட வருவேன் விழைந்து.



## ஒன்று தெரிந்தால் ஒன்று தெரியாது....

உலகத்தைக் காண்கின்றபோது உலகைப் படைத்த ஒரு பரம்போருள் உண்டேன மதிப்பதுவே அறிவுடைமை. குடத்தைக் கண்டவுடன் குடத்தை வணங்கினான் ஒருவன் இருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றோம் அல்லவா? உலகம் காரியப் பாடுடையது. காரியம் கர்த்தா இன்றி நிகழாது. ஆகவே உலகிற்கு ஒரு கர்த்தன் வேண்டும். அவன் உலகைத் தோற்று வித்தான். நிலைபெறச் செய்கின்றான். ஒடுக்குகின்றான்.

ஆனால் அக்கடவுள் கண்களுக்குத் தெரியவில்லையே என்று ஐயுறுவார் பலர். கட்புலனுக்குத் தோன்றாமையால் ஒரு போருள் இல்லையென்று கூறுவது மடமை. மலரில் உள்ள மணம் கட்புலனுக்குத் தோன்றுகின்றதா? நெருப்பில் உள்ள துடு கட்புலனுக்குத் தோன்றுகின்றதா? கடல் நீரில் உள்ள உப்பு கட்புலனுக்குத் தோன்றுகின்றதா? சிந்தியுங்கள்.

“உடலுமுடல் உயிருநிலை பெறுதல் பொருளென உலகம் ஒருவிவரு மநுபவன சிவயோக சாதனையில் ஒழுமுவர் பிறிது பரவசமழிய விழிசெருகி உணர்வு விழிகொடு நியதி தமதாடு நாடுவதும்” என்கின்றார் அருணகிரிநாத சுவாமிகள்.

உணர்வு விழியினால் உணரப்படுகின்ற போருள் பரம் போருள் எனவுணர்க. அந்தவுணர்வு உலக நிலையினின்றும் நீங்கி, உலகை மறந்து உள்ளத்தையும் மறந்து உணர்வையும் மறந்து உயிரையும் மறந்தபோது அரும்புகின்ற ஒன்று ஆகும். நூலறிவினால் வாலறிவனைக் காண இயலாது.

“உருவெனவும் அருவெனவும் உளதெனவும் இலதெனவும் உழுவன பரசமய கலையாவாரமற உரையவிழ உணர்வவிழ உளமவிழ உயிர்விழ உளபடியை உணருமவர் அநுபூதி யானதுவும்” என்று உணர்த்துகின்றார் அருணகிரிநாதர்.

கடவுள் அங்கிங்கேதாழ் எங்கும் பிரகாசமாய் அருளோடு நீக்கமற நிறைந்திருக்கின்றார். ஆனால் காணமுடியாது. பாலில் நெய்யிருக்கின்றது. தெரியவில்லை. கண்ணுக்குத் தெரியாமையால் பாலில் நெய்யில்லை யென்றால் நம்மை அறிவுள்ள உலகம் பழிக்குமன்றோ?

“பாலில்படு நெய்போல் மறைய நின்றான் மாமணிச் சோதியான்”

உறவு கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால், முறுகவாங்கிக் கடைய அவன் முன்னிற்பன்.

உலகிலே இறைவன் எங்கும் நிறைந்திருப்பானாயின் உலகமாயை அவனைப் பற்றுதோ? பற்றாது. எதுபோல்? கடலில் பிறந்து கடல் நீரைக் குடித்து கடலிலேயே வாழ்கின்ற கடல் மீனில் உப்பு ஏறுவதில்லை. அதுபோல் உலகமெங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனை உலகமாயை பற்றுவதில்லை. பாம்பன் சுவாமிகள் இப்படி விளக்கியருளினார்.

உலகக்காட்சி தெரிகின்ற வரை கடவுட் காட்சி தெரியாது. கடவுட்காட்சி தெரியத் தலைப்பட்டார்க்கு உலகக் காட்சி தெரியாது.

“நாயைக் கண்டால் கல்லைக் காணோம் கல்லைக் கண்டால் நாயைக் காணோம்” என்பது நம்நாட்டுப் பழமொழி. நாயை அடிக்கக் கல் தேவது என்ற பொருளில் இப்பழமொழி எழவில்லை.

ஒரு சிற்பி ஒரு வீட்டின் முகப்பில் கருங்கல்லில் நாய் செய்து வைத்தான். புதிதாக வந்த ஒருவர், தொடக்கத்தில் நாய் என்று கண்டு மயங்கி நின்றார். அறிவு தெளிந்தபின் அது நாயன்று; கல் என்று கண்டார். நாய் என்று கண்டபோது நாய் தெரியவில்லை; கல் தெரியவில்லை; கல் என்று கண்டபோது நாய் தெரியவில்லை. நாயும் அதுதான், கல்லும் அதுதான். அதுபோல் உலகம் என்று கண்டால் கடவுள் தெரிவதில்லை. கடவுள் என்று கண்டால் உலகம் தெரிவதில்லை.

மரத்தினால் யானை செய்து வைத்திருக்கின்றது. கோயிலுக்கு வந்த ஒருவர் அதனைப் பார்க்கின்றார். யானையென்று பார்க்கின்றார். மரம் தோன்றுவதில்லை. மரம் என்று பார்க்கின்றார். அப்போது யானை தோன்றுவதில்லை. அதுபோல் பரம் என்று பார்த்தால் பார் தெரிவதில்லை. பார் என்று பார்த்தால் பரம் தெரிவதில்லை.

“மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை மரத்தில் மறைத்தது மாமத யானை பரத்தை மறைத்தது பார்முதல் பூதம் பரத்தில் மறைத்தது பார்முதல் பூதம்”

என்பது திருமந்திரம்.

முன்னாலில் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கப்பலில் போவார்கள். அப்போது இந்தியக் கரை தெரிகின்ற வரை யாழ்ப்பாணக் கரை தெரியாது. யாழ்ப்பாணக் கரை தெரிந்த அந்தக் கணத்தில் இந்தியக் கரை தெரியாது. இருகரைகளும் தெரிகின்ற அளவில் ஒரு நடு இடங்கிடையாது. இனி இருகரைகளும் தெரியாத அளவிலும் ஒரு நடு இடங் கிடையாது. ஒரு கரை தெரிந்தால்



மறுகரை தேரியாது. அதுபோல் போருட்காட்சி தேரிகின்ற வரை அருட்காட்சி தேரியாது. அருட்காட்சி தேரிந்த போது போருட்காட்சி தேரியாது.

"சும்மா விரு சொல்லற என்றலுமே  
அம்மா பொருள் ஒன்றும் அறிந்திலனே"

என்கின்ற இந்த அநுபவத்தை அருணகிரிநாதர் பேற்றார். இந்த அநுபவத்தை எனக்குக் காட்டு என்று வேண்டுகின்றார் சிதம்பர சுவாமிகள்.

"சும்மா விருளனீ சொல்லப் பொருளொன்றும்  
அம்மா அறிந்திலமென் றன்றுரைத்த—எம்மான்  
அருணகிரி நாதன் அநுபவம் நாயேற்குக்  
கருணைபொழி போருரா காட்டு.

'எல்லாமற என்னை யிழந்தலம் சொல்லாய்'

என்கிற அநுபுதிய நுபவத் திருவாக்கை யுன்னுக.

\* \* \* "எல்லாம் ஒருங்கிய நிர்க்குணம் பூண்டு  
என்னைமறந் திருந்தேன் இறந்தே விட்டது இவ்வுடம்பே"

என்னும் கந்தரலங்காரக் கனியமுதப் பாடலாலும் அறிக. ஆ!  
ஆ!! எத்தனைப் பேரிய அநுபவம்.

குறியைக் குறியாது குறித்து அறியும் நெறியில் விளைவது அந்த அநுபவம். அந்த அநுபவம் ஏற்பட்டபோது சேறி வற்று உலகோடு உரை சிந்தையும் அற்று அறிவு அற்று அறியாமையும் அற்று விடும்.

வேளியில் விளைந்த வேறும் பாழைப் பேற்ற வேறுந் தனி யாக விளங்கும் நிலை அது.

அங்கே காண்பானுமில்லை; காட்சியுமில்லை; காட்சிப் போருருமில்லை. ஞாதுரு ஞான சூயங்களாகிய முப்பாழும் கடந்த முருகிலே அது. முப்பாழும் கடந்து அப்பாலே சென்ற அநுபவஞானிகள் இப்பார்வையின்றி வேறு எப்பார்வையின்றி நற்பார்வையாகிய அருட்பார்வையிலேயே நிலைத்து நிற்பர். அவர்கட்குக் காலமில்லை; கர்மமில்லை; பாவமில்லை; புண்ணிய மில்லை. சுகமில்லை, துக்கமில்லை. தானில்லை, பிறரில்லை. அங்கே ஒன்றுமேயில்லை. எங்கும் ஒரே அருள். மருள் இல்லை. இருள் இல்லை. சுத்த வேளி. நித்த ஒளி. அந்த ஒளிமயமாய் நின்று அறிவுக் குன்றின் மேல் நிற்பர். அங்கே கிழ்மேலில்லை. மலை மீது ஏறிப் பார்ப்பார்க்கு உயர்வு தாழ்வு தேரியாது அல்லவா?

ஒளியில் விளைந்த உயர்ஞான பூதரத்து உச்சியின்மேல் அளியில் விளைந்ததோர் ஆனந்தத்தேனைப் பருகி உருகி இன்பம்

பேருகி ஏகாந்தமாக நிற்பர். அங்கே மோகாந்தகாரமில்லை. தேகாந்தந் தீர்வர். வாக்கும் மனமும் கடந்த நிலையில் போக்கும் வரவும் புணர்ப்பும் இல்லாத பேருகிலே அந்த நிலை எனவுணர்க. அத்திரு நிலையில் விளையும் ஆனந்தத்தை ஆராலும் உரைக்க ஒண்ணாது.

"போக்கும் வரவும் இரவும் பகலும் புறமும் உள்ளும்  
வாக்கும் வடிவும் முடிவும் இல்லாதொன்று வந்துவந்து  
தாக்கும் மனோலயந்தானே தரும் எனத் தன்வசத்தே  
ஆக்கும் அறுமுகவா சொல்லொணுதிந்த ஆனந்தமே"

என்ற அற்புதச் சேந்தமிழ்த் திருவாக்காலும் உணர்க.

ஆகவே அந்த அருட் காட்சியைக் காண விழைவார் சிறிது சிறிதாக உலகக் காட்சியை மறப்பதற்கு முயலுதல் வேண்டும். இது மறைந்த போது அருட்காட்சி நிறையும். அது தியானத்தி் முயற்சியினால் கைகூடும். பாடுபடாத மாக்கள் அதனை எங்ஙனம் பெறுவர்? "நான் பட்ட பாடு பஞ்சதான் படுமோ?" என்பார் இராமலிங்கர்.

அருளால் கண்டால் அனைத்தும் ஒன்றாகத் தெரியும். அறிவால் கண்டால் காண்கின்ற தன்னையுந் தெரியாது.

"அருளால் எவையும் பார் என்றான்—அத்தை  
அறியாதே சுட்டினன் அறிவாலே பார்த்தேன்  
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்—கண்ட  
என்னையுங் கண்டிலன் என்னேடி தோழி"

என்கிறார் தாயுமானார்.

எனவே உலகையும் தன்னையும் மறந்து, உணர்வு நிலை நின்று அவனருளே கண்ணாகக்கொண்டு கண்டு அயரா இன்ப நிலையில் அருளாரமுதம் உண்டு பக்குவ ஆன்மாக்கள் பரிபூரணம் பெறுக.

ஆதிவயலார் வேண்பா அந்தாதி

விழைந்துபவ மேபுரியும் வீணனென வென்னைத்  
தழைந்து வருபிறப்பிற் றள்ளேல்—குழைந்துநினைப்  
பாடு மடியேற்குப் பாரவய லூர்முருகா!

6.

நாடுமகிழ் ஈவாய் நயந்து.

நயந்துவய லூர்மேவும் நாயகனே! கந்தா!  
பயந்துநம னுக்காப் படிமேல்—சயந்தருநின்  
வேலுமயி லுந்துதித்தேன் வேண்டு மெனக்கருளிக்  
கோலு சுகமனைத்துங் கூட்டு.

7.



## திருவிளையாடற் புராணம்

(சிவக்கிழார்: திருநாவுக்கரசு)  
(௨௪௦-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

## 2. வேளையாணை சாபந் தீர்த்த படலம்.

(இவ் வரலாற்றின் உட்கருத்து)

[அகங்காரம் கொண்டார் துன்புறுவார் என்பதும், மூவாசை வென்ற முனிவர்கள் வெகுளியை யாரும் தடுத்தற்கியலாது என்பதும், இறைவனை எல்லோரிலும் மேலான பெருமையுடையான் என்பதும்; பெரியோர்கள் வெகுண்டாலும் குற்றமுணர்ந்த அக்கணமே மன்னிக்கும் இயல்புடையார் என்பதும்; சிறுபயிர்க்கும் பேரருள் செய்யும் கருணையாளன் என்பதும், இவ்வரலாற்றுக்கண் பொதிந்துள்ள செம்பொருள்களாகும்.]

ஒரு காலத்தில், மூவாசைகளையும் பற்றறக் களைந்த முனிவரேறு 'துருவாசர்' என்பார் கருவாசனை கழிக்கும் காசித் தலத்தில் தன் பெயரால் ஒரு சிவலிங்கம் நிறுவிப் பெருமானை மூர்த்தி வழவில் ஆகம முறைப்படி வழிபட்டார். வழிபாட்டின் முடிவில், அன்புக் கெளரிய சிவபெருமான் திருமுடியிலிருந்து தாமரைப் பூவொன்று வீழ்ந்தது. அதனை முனிவர் தம் கையினால் தாங்கினார். தன் கண், தலை, மார்பு முதலியவற்றில் அணைத்து மகிழ்ந்தார். பின் அம் மலரோடு தேவர்கள் வாழும் கற்பக நாடு சென்றார்.

அவ்வமயம், தேவேந்திரன் வேளையாணை மீது ஏறித் தேவர்கள் வாழத்தேடுப்பப் பவனி வருகின்றான். சங்குகள் முழங்கின. பல வாத்தியங்களும் ஒலித்தன. கடல் போல் தேவர்கள் சேனை ஆர்த்தன. மறைகள் முழங்கின. தேவர்கள் பல்லாண்டுகள் கூறி வாழ்த்தினர்.

அழகின் மிக்க அரம்பையர் ஆடினர். கீதம் ஒலித்தது. வேணுகவிகள் வீச, வேணுகொற்றக் குடை நிறல் கொடுப்ப அழகமைந்த கடலில் கொடி வீர்த்துச் செல்லும் கப்பல் மீது நின்று அதனைச் செலுத்தும் கப்பற்றலைவன் போல வேளையாணை மீது பவனி வந்தான்.

அவனைக் கண்ட தேவர்கள் தம் சக்திக்கேற்ப காணிக்கை கொடுத்து வணங்கினர். பரிசுகள் கொடுத்துப் பல்லாண்டு கூறினர். துருவாசமுனிவரும் தம் கையிலிருந்த சிவபெருமான் திருமுடிப் பிரசாதமாகிய தாமரைமலரைக் கொடுத்து வாழ்த்தினார். தீங்கில்லா ஆச்சோல்லிக் கொடுத்த தாமரை மலரை இந்திரன் தமது செல்வச் செருக்காலும், பவனிக்கண் கண்ட களிப்பின் தருக்காலும், ஒரு கையை நீட்டிவாங்கித் தான் ஏறி வந்த மதையானையின் உச்சியில் மதியில்லாது வைத்தான்.

அம் மதையானை சிறப்பிமிக்க அம்மலரை அதன் பெருமையறியாது எடுத்துத் தன்காலின் கீழ் இடறிச் சிந்தியது. கண்டனர் முனிவர். கண்ணுதல் எனக் கண் சிவந்து வெகுண்டார். ஆலம் உண்டபிரான் என உருத்து நின்று கூறினார். ஏ பேதாய்,

"புள்ளிய தோலாடை புனைந்தரவப் பூண் அணிந்த வெள்ளிய செங்கண் விடையா னடிக்கமலம் உள்ளிய மெய்யன் புடையார் அருவருத்துத் தள்ளிய செல்வத் தருக்கினாய் என்செய்தாய்?"

தோலாடை அணிந்து அரவம் பூண்டு வேள் விடையேறும் பெருமான் அடியில் மெய்யன்பு பூண்டு ஓடும் அடியார் அருவருத்து 'வேறுக்கை' என்று வேறுத்துத் தள்ளிய குப்பையாகிய செல்வத்தைப் போருள் என்று மதித்த நீ என்ன செய்தாய். அமரர் கையுறையை மதித்து வாங்கிய நீ! எம் ஈசன் முடிமீது சாத்திய மலரைப் போற்றுது யானை மதித்துச் சிந்துமாறு அதன் மீது வைத்தாய்.

"வண்டுளருந் தண்துழாய் மாயோன் இறுமாப்பும் புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தேள் இறுமாப்பும் அண்டர் தொழ வாழ் உன்னுமாப்பும் ஆலாலம் உண்டவனைப் பூசித்த பேறென்று உணர்ந்திலையால்"

மாயவன் களிப்பும் பிரம்மாவின் களிப்பும் உன் களிப்பும் சிவபெருமானைப் பூசித்த பேறல்லவா? உணர்வில்லாதவனே! பேரிய யானையை யுடையவனே! நின் தலை பாண்டியர் மரபில் வரும் ஒரு வீரனின் வளை என்னும் ஆயுதத்தால் சிதறுக; நின் யானையானது காட்டானையாக; எனக் கடுஞ்சாபம் இட்டார்.

முனிவர்பிரான் சாபம் கேட்ட இந்திரன் இடியோசை கேட்ட நாகம்போல் நடுங்கினான். கரங்களைக் குவித்தான். முனிவரை நோக்கி "ஐம்பொறி யவித்த ஐய! யானும், என் யானையும் திங்குடையோம். தவறிழைத்தோம். பெரும! பிழை போறுத் தருள் வேண்டும். இச் சாபம் நீங்கு மார்க்கம் அருள் வேண்டுகின்றேன்" என்று வருந்திக் குறையிரந்தான்.

போன் சுட்டாறியது போன்று சினம் விடுத்த முனிவர், "ஏ! இந்திரா! சிந்தனைக்கும், வாக்கிற்கும் எட்டாத சிவபெருமான் பிரசாதத்தினை அவமதித்த பாவம் நீங்காது. ஆயினும், நின் தலை சிதறுக! என்று கூறியது, நின் முடியோடு நிற்கவும், நின் யானையின் சாபம் காட்டானையாக நூருண்டு வாழ்ந்து பின்னர் நீங்கவும் இறைவனருளை யெண்ணிச் சாப நிவீர்த்தி செய்கின்றேன். இனியாவது செருக்கினைத் தவிர்த்து வாழுதி!" என்று கூறி யகன்றார்.

பின் வேளையானையாகிய 'ஐராவதம்' காட்டானையாகி மண்ணுலகு போந்து நூருண்டுகள் காடு, மேடு என்று அலைந்து பல காட்டானைகளோடு திரிந்து நல்லூழ் கூட்டக் கடம்பவனத்து அடைந்தது. முனிவருள் வந்து எய்த திருவாலவாய்க் கடம்பு



வனத்துள்ள பொற்றாமரைத் தடாகத்தைக் கண்டதும் அதன் கண் விழந்து ஆடியது. உடனேயே காட்டாணையாயிருந்த 'ஐராவதம்' தன் பழைய வேண்மை வடிவம் பெற்றுத் தேவ யானையானது.

மீண்டும் பண்டைய அறிவு தலையேடுத்தது. பாஞ்சுடர் அருள் பாலிக்கச் சிவலிங்கத் திருவுருவை எதிரே கண்டு அர்ச்சிக்க விரும்பி பொற்றாமரைக் குளத்தின் நன்னீரை நீண்ட கையால் முகந்து சிவலிங்கத் திருவுருவின் முடிமீது விட்டு குளத்து மலர்ந்திருந்த தாமரை மலர்களைக் கொய்து முடிமீது சாத்திக் கண்ணீர் ததும்ப உள்ளங் குழைந்து வழிபாடு செய்தது.

யானையின் மெய்யன்பு கண்ட பாஞ்சுடர் யானையே நீ வந்ததென்? உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது? என்று கருணையோடு வினவினார். ஐராவதமும், ஐயனே! நின் பொன் விமானத்தை எட்டு யானைகள் தாங்குகின்றன, அடியேன் அவற்றோடு ஒன்பதாவதாகத் தாங்கிப் பேறெய்த விரும்புகிறேன் என்று பிரார்த்தித்து வணங்கியது. அன்பால் நிறைந்த 'ஐராவதம்' இங்ஙனம் கூற, இறைவன் 'ஐராவதமே! விண்ணோடைய இந்திரன் எம் அடியான்; அவனை நீ சுமப்பதே எமக்கு விருப்பம். நீ மீண்டும் விண்ணுடைய பழையபடி இந்திரனோடு வாழ்க' என அருளினான்.

வேளையானையும், இறைவனை வணங்கி மேற்றிசையடைந்து தன் பெயரால் ஒரு குளம் தோண்டி அதன்பால் சிவவுருவையும், கணேச உருவையும் ஸ்தாபித்து வணங்கி வாழ்ந்தது. பின்னர் கற்பக நாடாள்வான் தன் யானையின் நிலையுணர்ந்து அதனைத் தன்பால் சேர்க்குமாறு தூதரை விடுத்தான்.

தூதர்கள் வந்து யானையை அழைப்ப யானை நான் வருகிறேன் நீங்கள் செல்லுங்கள் என அவர்களை அனுப்பிவிட்டுக் கீழ்த்திசையில் ஓர் ஊர் தன் பெயரால் நிறுவி, இந்திரேச்சுரன் என ஓர் இறையுரு நிறுவி, சிவபெருமானைப் பூசித்து அங் கிருப்ப இந்திரன் களிறு வந்திலதே என்று எண்ணி மனோ வேகமுடைய தூதரையனுப்பி அழைத்தான்.

வேளையானையும் வானுலகடைந்து தனக்கு நேர்ந்த துன்பத்தையும், இன்பத்தையும் இந்திரன்பாற் கூறி முன்போல் வாழ்ந்தது.

மேற்கே, ஐராவதப் பெருந் தீர்த்தத்திலாடிக் கணேசப் பெருமானைத் தொழுது கிழக்கே ஐராவதேச்சுரத்துக் கடவுளைப் பணிபவர் சாபத்தோடும், பாவத்தோடும் கழிய வாழ்வார்.

"இம்மையில் அறமுன் முன்றல் எய்திய பயனை எய்தி அம்மையில் மகவான் நரேழ் அரும்பதம் அளவும் வானில் வெம்மை இல்போகம் முழுகி வெறுப்பு வந்து அடையவுள்ளச் செம்மையில் விளைபேரினபச் சிவகதிச் செல்வ ராவார்"

(தொடரும்)



## திருப்புகழ்மீர்தம்

"குருப்புகழை மேவுகின்ற கொற்றவன் ருள்போற்றும் திருப்புகழைக் கேள் தினம்"

மலர் } துன்முகி ஆண்டு பங்குனித் திங்கள் { இதழ்  
21 } மார்ச்சு-1957 { 12

### திருப்புகழ்

திருச்சேந்தூர்

இயலிசையி லுசித வஞ்சிக்  
இரவுபகல் மனது சிந்தித்  
உயர்கருணை புரியு மின்பக்  
உனையெனது ளறியு மன்பைத்  
மயில்தகர்க லிடைய ரந்தத்  
வனசு குற மகனை வந்தித்  
கயிலைமலை யனைய செந்திற்  
கரிமுகவ னினைய கந்தப்

கயர்வாகி  
துழலாதே  
கடல்முழ்கி  
தருவாயே  
தினைகாவல்  
தனைவோனே  
பதிவாழ்வே  
பெருமானே.

### பதவுரை

மயில்=மயிலும், தகர்=ஆடும் நிறைந்த, கல் இடையர் அந்த தினைகாவல்=மலையினிடம் வாழ்கின்ற வேடர்கள் அமைத்த அந்த தினைப்புனைத்தைக் காவல் புரிந்த, வனசு குறமகனை=இலக்குமி போன்ற வள்ளியம்மையாரை, வந்தித்து அனைவோனே=வணங்கி மணஞ் செய்து கொண்டவரே! கயிலை மலை அனைய=திருக்கயிலாயம் போன்ற, செந்தில் பதி வாழ்வே=திருச்சேந்தூரில் எழுந்தருளி வாழ்பவரே! கரி முகவன் இனைய=யானைமுகக் கடவுளாகிய விநாயகப் பெருமானுக்கு இனையவரே! கந்த=கந்தக் கடவுளே! பெருமானே=பெருமையின் மிகுந்தவரே! இயல் இசையில் உசித வஞ்சிக்கு அயர்வு ஆகி=இயல் கமிமுடன் கூடி இசை ஞானத்தில் தகுதி பெற்ற பெண்ணை நினைந்து



உள்ளம் வாடி, இரவு பகல் மனது சிந்தித்து உழலாதே=இரவும் பகலும் என் மனமானது அப் பெண்ணையே நினைந்து அலையாமல், உயர் கருணை புரியும்=தேவர்களுடைய உயர்ந்த திருக் கருணையால் விளையும், இன்ப கடல் முழுகி = பேரின்பக் கடலில் முழுகி, உனை எனது உள் அறியும்=தேவர்களை அடியேனுடைய உள்ளத்தில் அறிகின்ற, அன்பை தருவாயே=அன்பினைத் தந்து அருள் புரிவீர்.

### பொழிப்புரை

மயில்களும் ஆடுகளும் நிறைந்து வாழ்கின்ற மலையினிடம் வசிக்கின்ற வேட்களுடைய தினைப்புனத்தைக் காவல் புரிந்த திருமகள் போன்ற அழகு மிகுந்த வள்ளியம்மையாரை விளை யாட்டாக வணங்குவார் போல் வணங்கி மணந்து அருள் புரிந்தவரே! திருக்கயிலாயம்போல் மகிமையில் சிறந்த திருச்சேந்தாரில் எழுந்தருளியுள்ளவரே! ஆனைமுகப் பெருமானுக்குத் தம்பியே! கந்த வேளே! பெருமிதம் உடையவரே! இயல் இளம் பேண்ணை வீரும்பி தளர்ச்சியுற்று, இரவு பகலாக அப் பெண்மணியையே நினைந்து அலையாமல், தேவர்களுடைய உயர்ந்த திருக் கருணையினால் விளையும் பேரின்ப சாகரத்தில் உய்யும் அன்பை அருள்புரிவீர்.

### விரிவுரை

இயலிசையி லுசிதவஞ்சி:—

போது மகளிர் இனிய இசைப்பாடலை மிகவும் நன்றாகக் கற்றுக் கொள்வர். அந்த இசை ஆடவரை மயக்கி இசைவிக்கும், இசை பசுவையும் பாம்பையும் மயக்குமெனின் ஆடவரை மயக்குவதில் என்ன வியப்பு?

“புலன்களை வேன்று துறவு பூண்டவர்கள் பேண்களை வியந்து கூறக் கூடாது. பேரையும் தம் நாவினால் சொல்ல வொண்ணாது; கண்ணும் கருத்தும் ஒன்றிப் பேண்களை நோக்கக் கூடாது. பண்ணைமைந்த பாடல் கேட்கக் கூடாது” என்று அறநூல் கூறுகின்றது.

பெண்மை வியவார் பெயரும் எடுத்தோதார்  
கண்ணொடு நெஞ்சறைப்ப நோக்கார்—பண்ணொடு  
பாடல் செவிமடார் பண்பல்ல பாராட்டார்  
வீழல் புலப்பகையி னார்.

வஞ்சிக் கயர்வாகி:—

வஞ்சி—கொடி. கொடி போன்ற மென்மைத் தன்மை யுடைய அம் மாதரை வீரும்பி உள்ளம் வருந்துவர்.

இரவு பகல் மனது சிந்தித் துழலாதே:—

அம் மாதரை இராப் பகலாக நினைந்து நினைந்து நெஞ்சு புண்ணாகி, அம் மாதரையடையும் போருட்டு இங்குமங்குமாக உழலுவர். இனி ஆசைக் கடலுள் முழுகி அதனால் பலப்பல பிறப்பு எடுத்தும் உழலுவர். சுவர்க்கத்திற்கும் நரகிற்குமாகவும் உழலுவர்.

உயர் கருணை புரியும் இன்பக்கடல் முழுகி:—

முருகப் பெருமானுடைய கருணை மிகவும் உயர்ந்தது. அதனால் விளைவது பேரின்பம். அது கடல் போல் பெருகியுள்ளது. ஆதலின் அதில் பிறவிக் கோடையாலாய் வெப்பந் தீரும் போருட்டு முழுகு என்றார்.

ஆசை வேள்ளத்தில் முழுகியலைந்த ஆன்மா ஆண்டவனுடைய கருணையால் எய்தும் பேரின்ப வேள்ளத்தில் முழுகி மகிழும்.

உனை யெனது னறியு மன்பைத் தருவாயே:—

முருகப் பெருமான் ஆன்மாக்களின் இதய தாமரையில் உறைகின்றான். அப்பரமனை உள்நாடி யறிய வேண்டும்.

எண்ணாயிரத் தாண்டு யோகம் இருக்கினும்  
கண்ணா ரமுதனைக் கண்டறி வாரில்லை  
உண்ணாடி யுள்ளே ஓளிபெற நோக்கில்  
கண்ணாடி போலே கலந்திருந் தானே.

என்கின்றார் திருமுலர்.

உடலுமுடல் உயிருநிலை பெறுதல் பொருளென உலக  
மொருவிவரு மநுபவன சிவயோக சாதனையில்  
ஒழுமுவர் பிறிதுபர வசமறிய விழிசெருகி  
உணர்வுவிழி கொடுநியதி தமதுநாடு நாவது  
—திருவகுப்பு.

தேடிக்க கண்டு கொண்டேன்—திருமாலொடு நான்முகனும்  
தேடித் தேடொண்ணாத் தேவனை என்னுள்ளே  
தேடிக்க கண்டு கொண்டேன். —அப்பர்.

முருகனிடத்தில் அருணகிரியார் கேட்கின்ற வரம் அன்பு ஒன்றே என்பதை உய்த்துணர்மின்கள். வீரவாகு தேவர் முருகவேளிடம் வேண்டிய வரமும் இதுவேயாகும்.

கோல நீடிய நிதிபதி வாழ்க்கையுங் குறியேன்  
மேலை யிந்திரன் அரசினைக் கனவினும் வெக்கேன்  
மால யன்பெறு பதத்தையும் பொருளென மதியேன்  
சால நிற்பதத் தன்பையே வேண்டுவன் தமியேன்.



## கற்பு

62  
முருகா

மாதரசி.

உணவையும் உறக்கத்தையும் துறந்து, உலகையும் தன்னை யும் மறந்து அரிய பேரிய தவம் புரிந்தாள் மாதரசி. பன்னிருகைப் பரமனைப் பெற்ற பார்வதிதேவியைக் குறித்து பன்னிருமாதங்கள் தவஞ் செய்தாள். ஒவ்வொரு விளக்குபோல் அசைவற்றிருந்தாள். அவளுடைய தவத்தைக் கண்டு மண்ணவரும் விண்ணவரும் அதிசயித்தார்கள். தாய் தந்தையர் அவள் அசையாமல் சித்திரப் பதுமைபோல் இருந்து செய்யும் தவநிலையை நோக்கி கைகூப்பி வணங்கினார்கள்.

அன்று பவுர்ணமி; அதிகாலை அம்பிகைதோன்றி காட்சி யளித்தாள். மூவருந் தேவரும் பணியும் பராசத்தியை மாதரசி கண்டாள். எழுந்தாள், இணையடி மீது விழுந்தாள். அழுதாள். தோழுதாள்; ஆடினாள்; பாடினாள். பித்துப் பிடித்தவள் போல் ஆனாள். “அன்னையே அன்னையே” என்று அழைத்து அலறி னாள்.

உமாதேவி, கருணைமழை பொழிந்து, “குழந்தாய்! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டும்? கேள். தருகின்றேன்” என்று அருள்புரிந்தனர்.

(முன்பக்கத் தொடர்ச்சி)

மயில் தகர்கலிடையர்:—

தகர்—ஆடு. கல்—மலை. இடையர்—அதன் இடையே வாழ்பவர்; வேடர்.

குறமகளை வந்தித் தணவோனே:—

வள்ளியை ஞான பண்டிதன் வந்தித்தான் என்பதன் உட் பொருள் ஆன்மாவின் மீதுள்ள கருணையால் தனது உயர்வை ஒரு போருளாக எண்ணாமல் இரங்கி வந்து எளிதாக நின்றான் என்பதாகும்.

கயிலைமலையணைய செந்தில்:—

திருச்செந்தூர் திருக்கயிலாயம் போன்ற உயர்வுடையது. “பரமபதமாய் செந்தில்” என்றும் பிறதொரு திருப்புகழில் கூறியுள்ளார்.

கருத்துரை

வள்ளி நாயகரே! செந்திற் குமாரரே! தேவரீரை அடியேனுடைய உள்ளத்தில் அறிய அன்பைத் தருவீர்.

கற்பு

63

மாதரசி, “என்தாயே! அகில உலகங்களையும் படைத்து அளித்து அழிக்கும் பராசத்தியே! உன் அருள் இல்லையானால் உலகமில்லை. என் அம்மே! என் கணவனை எனக்குத் தந்து அருள்புரிவாய்” என்று வேண்டினாள்.

கௌரி, “குழந்தாய் உன் கணவனுக்கு அற்ப ஆயுள். அவன் நேற்று மாலை காசியில் மாண்டு போனான். மாண்டவன் மீண்டு வாரான். வேறு ஒன்றைக் கேள். தருவேன்” என்று அருளினார்.

மாதரசி, “அம்மா! என் கணவனார் உயிர் துறந்தனரா? அவரை எழுப்பியளிக்க உன்னால் ஆகாதா? வேதாகமங்கள் யாவும் உன்னைப்பற்றிக் கூறுவது போய்யா? நித்ய கல்யாணி. உன்னை நம்பித் தவஞ்செய்த யான் கணவனாயிற்று உயிர் விடலாமா? இது நின் கருணைக்கு அழகா. அகிலாண்ட நாயகி; ஒளிமருவு நினது திருவருள் உற்றால் சிறுதுரும்பும் இந்த உலகங்களைப் படைத்தளித்த தழிக்குமே? நீ தந்த கரும்பையும் அரும்பையும் கொண்டு மனமதன் இரும்பையும் கரையுமாறு ஆட்சி புரிகின்றான். வேல் கொடுத்தாய் செந்திலாண்டவருக்கு. பால் கொடுத்தாய் பாசமய கோளரிக்கு. எனக்கு மங்கல நூல் கொடுக்க உனக்குச் சக்தியில்லையா? தேவீ! உன் கருணைக் கண் பட்ட இடம் பாலைவனம் சோலைவனம் ஆகுமே? அம்மா! உன்னைத் தெரிசித்த பிறகு எனது வினை இடிந்து பொடிபடாமல் இன்னும் இருக்கின்றதா? சாம்பலாகப் போன மனமதனை எழுப்பி இரதிக்குத் தந்த கருணம்பிகை! என் கணவனைத் தந்து காப் பாற்றுவாய்” என்று கைகூப்பிக் கண்ணருவி சோரிந்து மலர்க் கொடிபோல் நின்றாள்.

“குழந்தாய்! வருந்தற்க. அருள்புரிந்தேன். உன் கணவன் உயிர் பெற்று எழுந்துவிட்டான். வீரையில் உன் பால் வந்து சேருவான். வள்ளியும் முருகனும் போல் வற்றாத வளமை புடன் வாழ்வீர்களாக” என்று அருள்புரிந்து மறைந்தருளினார் உமாதேவியார்.

மாதரசி மட்டற்ற மகிழ்ச்சியுற்றாள். ஆனந்தக் கூத்தாடி னாள். தவத்தை முடித்துக்கொண்டாள். தாய் தந்தையரைத் தொழுது, தன் தவம் பலித்துவிட்டது என்று மட்டும் பொது வாகப் புகன்றாள்.

காட்டிலே குராமரத்தடியிலே மாண்ட சதானந்தன் மறு நாள் விழித்து எழுந்தான். தான் புண்ணிய வுலகிற் சென்ற போது சிவதூதர்கள் வந்து “பராசத்தியின் உத்தரவு; சீக்கிரம் வா. இன்னும் சிலகாலம் நிலவுலகில் இருக்கவேண்டும்” என்று கூறி தன்னை இழுத்து வந்து உடம்பில் புகுத்தியதாகக் கண்டான். அவை யாவும் கனவு போல் தோன்றியது.



என் சிந்தை மேவிய செல்வர் வருகின்றார். வாருங்கள் அழைத்துவருவோம்" என்று. மந்திரிமகனுக்கு உள்ள காகா வலியைப் போக்க யாரோ ஒரு மகனை யழைத்திருக்கின்றான் போலும் என்று அவர்கள் கருதினார்கள். குடை, கோடி, ஆல வட்டம், யாணை, தேர், குதிரை, அணிகலம், ஆடை, மாலை முதலிய வரிசைகளுடன் எதிர்கொண்டான்.

மந்திரியும் தன் மகனை அழைத்துக்கொண்டு வந்தான். தன் மகனுடைய காகாவலியை மாற்ற யாரோ வருகின்றார். காகா வலி போய்விட்டால் தன் மகனுடன் அரசகுமாரி வாழ்வாள் என்று மந்திரி பகற்கனவு கண்டு வந்தான்.

அரசகுமாரி அருந்தவ மணியாகிய சதானந்தன் அடிமலர் மீது வணங்கினான். சதானந்தன் அவளது தவக் கோலத்தைக் கண்டு இறும்புதுற்றான். அன்று மணமக ளாகக் கண்டான். இன்று தவமகளாகக் காண்கின்றான். அத் திருவாளனை மீளவும் பல்லக்கில் ஏற்றி அரசவைக்கு அழைத்துவந்தான் மாதரசி.

சிறந்த அரியணை மீது அமர்த்தினான். போற்றும்பாளத்தில் அவன் அடிமலர்களை வைத்துப் பாதபூசை செய்தான். அந் நிரை உண்டான். ஆனந்தங் கொண்டான்.

மந்திரிக்கு அடையாளம் நன்கு புரியவில்லை. யாரோ ஒரு சாமியார் என்று மட்டும் எண்ணினான். இரவிலே அன்று கண்டதுதானே?

மாப்பேருங் கூட்டம்; ராஜ சபை; எல்லோரும் இமை கோட்டாது வந்த தவக்குமாரனை நோக்கி நின்றார்கள். மாதரசி அவனை நெருங்கி, "என் உயிர்த் துணைவரே! உத்தம நாயகரே! மாண்டு பிழைத்து மீண்டு வந்த தங்களுக்குப் பல கோடி வணக்கம். இனி என் வாழ்வு தழைத்தது. ஒரு குறையும் இல்லை. இனி என் உயிர் உடம்பு செல்வம் இந்த நாடு நகர் எல்லாம் தங்களுடையவை" என்று.

மகனுடைய சொல்லைக் கேட்ட மன்னன் வீரசேகரனுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. என்ன நமது புதல்விக்குப் பித்தமா? யாரோ ஒரு சந்நாசியைத் தன் உயிர் நாயகன் என்கின்றனா? இது பேண்ணறத்திற்கே பேருங் கேடல்லவா? மந்திரி குமார னுக்குக் காகாவலி என்பதற்காக அவனை வேறுத்து ஒருவனை விரும்பலாமா? என்றெல்லாம் எண்ணி குறுகுறு என்று விழித் தான். சபையோர்களும் அப்படியே பலப்பல எண்ணித் திகைத்து நின்றார்கள். மந்திரியும் மந்திரிமகனும் பகைத்துநின்றா கள். இவர்களைக் கண்ட மாதரசி நகைத்து நின்றாள்.



ஒடிப்போ என்று என்னை விரட்டிவிட்டார்கள். இதுதான் நடந்தது” என்றான்.

இதனை மன்னவன் கேட்டு சீற்றமுற்றான். மாதரசி சதாநந்தனை நோக்கி, “பெருமானே! என் கழுத்தில் திருப்பூட்டியது யார் என்பதைத் தாங்கள் உரைத்தருளும்” என்று.

சதானந்தன், “வேந்தர் பெருமானே! நான் ஆதிசைவர் மரபில் வந்தவன். பிறந்த ஊர் திருத்தணிகை. என் பிதா சிவராஜ குருக்கள். எனக்கு ஜோதிடக் கணக்கின் படி ஆயுள் பதினாறு ஆண்டுகள் தான். என் பிதா பிரபல ஜோதிடர். எனக்கு ஆயுள் இல்லையே என்று வருந்தினார். அவருக்கு நான் என் வாக்கின் வலிமையால் ஆயுள் உண்டு என்று கூறிவிட்டு, அவர்கள் முன் மரணமடையக் கூடாது என்று எண்ணி காசி யாத்திரைக்காக வந்தேன். மந்திரியார் தன் மகனுக்குக் காகா வலி வருவதனால் அவருக்குப் பதிலாக என்னைத் தங்கள் புதல்விக்குத் திருமாங்கல்யம் தரிக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டார். அவர் வேண்டுமோளுக்கு இசைந்து இம்மாதரசியின் கழுத்தில் திருப்பூட்டினேன். அன்றிரவு இவளைத் தீண்டாது தத்துவோபதேசம் செய்தேன். மறுநாள் பதினாயிரம் போன் பேற்றுக் காசி சென்றேன். அறம் பல புரிந்தேன். குறிப்பிட்ட நாளில் மாண்டேன். தங்கள் மகள் மாதரசியின் தபோபலத்தால் மறுநாள் உயிர்த்து எழுந்தேன். இந்த ஏட்டில் உள்ள முன்று வினாக்களின் நுட்ப தீட்பங்களை திருமணத்தன்று இரவு இந்த உத்தமிக்கு உபதேசித்தேன். இதுதான் நிகழ்ந்தது” என்று.

இதனைக் கேட்ட மன்னர் மனம் மகிழ்ச்சியுற்றது. மந்திரியின் அறியாமை குறித்து வருந்தினான். “மந்திரி! என்னை உன் மதிநலம்? மகனுக்குப் பதில் வேறு ஒருவன் தாலிகட்டுவதா? மிக நன்றாக இருக்கின்றது; அசட்டுத்தனத்தின் சிகரமாக இருக்கின்றதே. உனக்கும் உன்மகனுக்கும் தீவாந்தர தண்டனை விதித்துள்ளேன். செல்லக்கடவீராக” என்று.

சதானந்தன் மன்னவனை நோக்கி “என் போருட்டு இவர்களை மன்னிக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்” என்று.

பின்னர், மன்னன் மகள் தன் கணவனைத் தோழுது, “பிராணபதியே! நான் தங்களைப் பிரிந்த பின் அடைந்த மன வேதனைக்கு அளவு ஏது? அகிலாண்ட நாயகியாம் அம்பிகையை நோக்கி ஓராண்டு தவம்புரிந்தேன். அம்பிகை எனக்குத் தரிசனம் தந்து தாங்கள் மாண்டு போனதாக அறிவித்தார். என் வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி தங்களுக்கு உயிர்ப் பிச்சை தந்தருளினார். என்னையாள் வந்த இன்னுயிர்த் துணைவரே! இன்று உமது திருவடிகளைக் கண்டு உய்ந்தேன்” என்று கூறி கண்மழை பொழிந்து அவன் அடிமலர் மீது வீழ்ந்தான்.



மனைவியை எடுத்து சதானந்தன் வாழ்த்தினான். மன்னவன் மருமகனை மார்புடன் தழுவி “என் குலத் தழைக்க வந்த குணக் குன்றமே! என் தவப் புதல்வியும் இந்த அரசும் தங்களுக்கே உரியவை. என் மாதவம் பளித்தது. இந்த மந்திரியால் நான் மதிக்கேன் ஆனேன். திருவருள் தங்களைக் கூட்டிவைத்தது” என்றார்.

அரசனும் சதானந்தனும் மாதரசியும் அரண்மனை சென்றார்கள். அரசமாதேவி இந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு துக்கமும் மகிழ்ச்சியும் அடைந்தாள். மருகரை வரவேற்று உபசரித்தாள். தக்கார்களைப் பல்லக்குடன் அனுப்பி தாய் தந்தையரை சதானந்தன் அழைத்துக்கொண்டான். அவர்கள் அடிமலர் மீது முடியுறப் பணிந்தான். மகனைக் கண்ட மாதா பிதாக்கள் இழந்த புதையலை மீளவும் பெற்றது போல் உவகையுற்றார்கள்.

சதானந்தன் அவர்களைப் பிரிந்தது முதல், இடையில் மாதரசியை மணந்ததும், காசியில் மாண்டதும், மாதரசியின் மாதவப் பயனில் அம்பிகையின் அருள் பெற்று மீண்டதும் விரிவாக விளம்பினான். அன்னையும் பிதாவும் கேட்டு துன்பமும் இன்பமும் மாறி மாறியடைந்தார்கள். மகனையும் மருமகனையும் தழுவி உடம்பும் உயிரும் உணர்வும் குளிர்ந்தார்கள்.

மன்னர் தனது நண்பர்கட்கும் உறவினர்கட்கும் ஒரு பேரிய விருந்து வைத்தனர். எல்லோரும் மணமக்களை வாழ்த்தினார்கள். மந்திரியை வைத்தார்கள்.

சதானந்தன் தான் காசியில் ஒரு மகானிடம் அறிந்து வந்த மணிமந்திர மருந்துகள் மூலம் மந்திரி மகனுக்குள்ள காசாவலியைப் போக்கியருளினான். அவனும் உய்வுபெற்றான்.

சதானந்தனும் மாதரசியும் உயிரும் உடலும் போல் ஒருமித்து இன்புற்று வாழ்ந்தார்கள். சில ஆண்டுகட்குப் பின் வீரசேகரன் சதானந்தனுக்கு மகுடாபிஷேகம் புரிந்தனர். தன் கணவனுடன் மாதரசி மக்களைப் பயந்து மாண்புடன் நல் வாழ்வில் வாழ்ந்தாள்.

### ஆதிவயலூர் வேண்பா அந்தாதி

கூட்டுபெரு மன்பாற் குணங்கேட்ட நாயேனும்  
நீட்டுவய லூர்க்கந்தா! நின்மலர்நேர்—தாட்டுணைக்கே  
பாட்டிசைத்து நின்றேன் படரவரு மேன்றுயரை  
ஓட்டியருள் செய்வாய் உணர்ந்து.

உணர்ந்து வழியில்லேன் ஓங்கறமுஞ் செய்யேன்  
கோணர்ந்து பலமலரைக் கொண்டு—புணர்ந்தபவ  
நோயகல அர்ச்சியேன் நோக்குவய லூர்வேனே!  
தூயநின் றுள்தான் தோழ.

### மானம் பேரிது

எல்லோருக்கும் உயிர் பேரிது என்றே தோன்றும். உயிரையே பேரிதென்று கருதி ஒம்புவதுதான் உலக இயல்பு. போன்னைப் பேரிதென்று கருதுகின்றவனும் ஆபத்து வந்த போது ஆயிரம் பதினாயிரம் மருத்துவருக்குத் தந்து உயிரைக் காப்பாற்ற முற்படுகின்றான். மனைவி மகன் இவர்கள் மீது எத்துணைப் பிரியம் இருப்பினும் தன்னுயிர்க்கு ஆபத்து வரும்போது அவர்கள் மீதுள்ள பிரியமும் விலகிப்போகும்.

ஆனால் அந்த உயிரைத் தரும்பு என எண்ணி உயிரை விடுவர். யார்? ஆன்றோர். அப்படி விடுவது எதன் போருட்டு? மானம் அழிய நேருமாயின் ஆன்றோர்க்கு உயிர் தரும்பாக மாறிவிடுகின்றது. வானம் பேரிது என்பர் உலக நூல் வல்லார். ஆயினும் வானத்தினும் மானம் பேரிது என்றும், உயிரினும் மானம் பேரிது என்றும் ஆன்றோர் கூறுவர்.

தன் தலையில் உள்ள ஒரு மயிர் நீங்குமாயின் கவரிமான் உயிரை விடும். அதுபோல் மானம் நீங்க வரின் ஆன்றோர் ஆருயிரை விடுவர்.

மயிர்ப்ப வாழாக் கவரிமா அன்னார்  
உயிர்ப்பார் மானம் வரின்.

தயரதருடைய அமைச்சர்களைப் பற்றிக் கூறவந்த கம்ப நாடர், “அரிய நூலும் கற்றவர். மானம் நோக்கில் கவரிமா அணைய நீரார்” என்று அழகாகக் கூறுகின்றார்.

மகாபாரதப் போர் பதினைந்தாவது நாள் மாலை நேரம்; துரோணசாரியார் கடும் போர் புரிகின்றார். உச்சிக் காலத்துச் சூரியனைப் போல் ஒளி செய்கின்றார். அவர் முன் நிற்கும் ஆற்றல் ஒருவருக்கும் இலதாயிற்று. ஊழிக் காலத்து மாருதம் போல் சுழன்று பாண்டவ சேனையை அழிக்கின்றார். அவருடைய கரவேகத்தையும் சரவேகத்தையும் தடுப்பது அரியதாயிற்று.

அத்தருணத்தில் அவர் மேய்மறந்தாலன்றி அவருக்கு மரணம் வராது. அசுவத்தாமா என்ற பேருள்ள ஒரு யானையைப் பீமன் கொன்றான். இதனை ஒரு காரணமாகக் கொண்டு அவரை அழிக்க எண்ணினார் கண்ணபிரான். அசுவத்தாமா இறந்துவிட்டது என்று அவர் முன் நின்று தருமரைச் சொல்லச் சொன்னார். தருமர் அப்படிச் சொல்ல மறுத்தார். கண்ணபிரான், “தருமரே! இதோ பாரும்; ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் மடிக்கின்றார்கள். துரோணருடைய கருங் கணையால் பல கோடிப் பேரை மடியாமல் காத்தருளும்போருட்டுக் கூறும். அது போய்யுமன்று. வீமசேனன் கையால் அசுவத்தாமா என்ற பேருள்ள யானை மாண்டது உண்மை. ஆகவே ‘வீமன்



மீளவும் சேரமானிடம் புலவரை யனுப்பிவைக்குமாறு கூறும்படி ஒரு தாதனை எவ்விதம்.

தாதனை சேரமானிடம் யுந்து, "புலவர் பேருமானை அனுப்பி வைக்கும்படி சோழ வேந்தர் விரும்புகின்றார். புலவரை அனுப்பி வைக்கும்" என்றான். சேரன், "புலவர் விரும்பினால் உறையூருக்குச் செல்லட்டும். அவருக்கு இங்கு இருக்கவும், விருப்பம் போல் செல்லவும் உரிமையுண்டு. அவருடைய உரிமை யிலே நான் இடைமறிக்கமாட்டேன். அவர் அங்கு வர விரும்பினால் அழைத்துப் போங்கள். போகின்றவரை வேண்டாம் என்று நான் தடுக்க மாட்டேன். இருக்கின்றவரைச் செல்லுங்கள் என்று கூறவும் மாட்டேன்" என்றான்.

இதனைத் தாதர் சோழனிடம் கூறினார்கள். சோழனுக்குச் சிற்றம் போங்கி எழுந்தது. சோழன் செங்கணனுக்கும் கணைக் காலிரும் போறைக்கும் கடும் போர் தொடங்கியது. இருதிறத் துச் சேனைகளும் எதிர்த்துப் போர் புரிந்தன. மின்னலைப் போல் வாள்கள் ஒளியேய்தன. தேர்கள் வாயு வேகத்தில் ஓடி உருண்டன.

இறுதியில் செங்கணன் உருத்திராகாரமாகப் பேரும் போர் புரிந்தான். சேரமான் வலி குன்றியது. அவனுடைய தேரையும் வில்லையும் அழித்து அவனைப் பற்றி சிறையில் அடைத்து விட்டான் சோழன்.

கணைக்கால் இரும்போறை என்ற சேரர்கோன் உறையூர்ச் சிறையில் வேறுந்தரையில் கிடந்து வாடுகின்றான். இன்பத்தின் உச்சியில் கின்ற அவன் இப்போது துன்பத்தின் உச்சியில் கிடந்து துடிக்கிறான்.

போய்கையார் என்ற புலவர் இச் செய்தியை யறிந்தார். அவர் மனம் அளவற்ற வேதனை யடைந்தது. என் போருட் டல்லவா என் தோழன் இந்த இடர்க் கடலில் விழுந்தான். என்னைப் பிரிய மனமின்றியே போர் புரிந்து நாடு நகர் மாடு மனைவி முதலிய எல்லாவற்றையும் இழந்து சிறையில் கிடந்து துடிக்கின்றான். அவன் சிறையை மீட்பது என் கடன்" என்று கருதினார். அறிவும் அன்பும் நிறைந்த அத் தலைமை சான்ற புலவர் களவழி நாற்பது என்ற அரிய நூல் ஒன்றைப் பாடினார். சோழனிடம் வந்தார். புலவரைக் கண்டு சோழ வேந்தன் அன் போடு வரவேற்றான். உபசரித்தான்.

களவழி நாற்பது என்ற நூலை அவனுக்கு முன் பாடினார். அதனைக் கேட்ட சோழன் பேரிதும் மகிழ்ந்தான். போன்னும் மணியுந் தந்து அவரைப் பாராட்டினான். புலவர் "சோழர் குலம் வாழ்வந்த வேந்தர் பேருமானே! எனக்குப் போன்னும் மணியும் வேண்டாம். என் உயிரினைய உத்தமத் தோழன் சேரமானை விடுவிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டினார். சோழன்



உள்ளம் உருகியது. 'அப்படியே விடுவிக்கின்றேன். வாருங்கள்' என்று புலவர் பேருமானுடன் சிறைச்சாலை சென்றான்.

சிறையிலிருந்த சேரமான் சிறைச்சாலைக் காவலனைநோக்கி! "அப்பா! நீர் விடாயால் நா உலர்ந்துவிட்டது. சிறிது நீர் கொடு" என்றார். அறிவிலியாகிய அக் காவலன் நீர் கேட்பவர் ஒரு மன்னன் என்பதையும் அறிந்தானில்லை. கற்பூர மணத்தைக் கழுதையறியாதன்றோ? மன்னர் பேருமையை மடையன் எப்படி அறிவான்? நிருபன் நீர் கேட்க அம்முடன் எருமை யசைவது போல் மேல்ல அசைந்து சென்று கழுவாத ஒரு பாத்திரத்தில் நீர் கொணர்ந்து இடக் கரத்தில் நீட்டினான்.

இதனைச் சேரமான் கண்டார். அவர் சிறந்த மானி. ஒப்பும் உவமையும் இல்லாத அவர் பேருமை எங்கே? காவலனுடைய சிறுமை எங்கே? கண் காட்டினால் ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் கைகட்டி வாய் போத்திப் பணிவிடை புரிவார்களே. அத்துணைப் பேருமிதமான பேருவாழ்வில் வாழ்ந்தவரல்லவா அவர்? சிறையில் பேருமையிழந்து அருமையின்றி நீர் விடாயால் வாடினார். போற் கிணைத்தில் தம்பால் ஏந்தி இளமகளிர் நிற்க, அதனை உண்ணாது அரியனை மீது வாழ்ந்தவர், அவர். ஒரு ஏவலன் கழு வாத பாத்திரத்தில் நீர் கொணர்ந்து அசட்டையாக இடக்கரத்தில் நீட்ட அதனை உண்டு வாழ மனம் இடந்தருமா அவருக்கு? உயிர் வாழ்க்கையை வேறுத்தார். நீர் வாங்க மறுத்தார். சிவனே என்று கண்களை முடினார். உடம்பாகிய சிறையிலிருந்து அவர் உயிர் விடுதலை பெற்றுப் பிரிந்தது.

பொய்கையாரும் செங்குணனும் சிறையிலிருந்து விடுவிக்க அதே சமயம் உள்ளே நுழைந்தார்கள். சிறையிலிருந்து விடுவிக்கு முன் அவர் உடற் சிறையிலிருந்து விடுபட்டார். நீர் ஏந்திய கை யுடன் ஏவலன் நிற்கின்றான். காவலன் அவன் மூலம் நடந ததைக் கேட்டு அறிந்தான். கண்ணிர் பேருகியது. உள்ளம் உருகியது.

இந்த நிகழ்ச்சியைக் கண்ட பொய்கையார் நண்பரை அணைத்துத் தழுவினார். அவர் உடம்பில் உறைந்த உயிர் நண்பர் உயிரை நாடத் தொடர்ந்து நீங்கியது. என்னே நடப்பின் தகைமை? இதனைக் கண்டான் சோழன். நண்பர் மாண்டதற் காகத் தானும் உடன் மாண்ட இப் புலவரைப் பிரிக்க எண்ணின தனது அறியாமையைக் குறித்து வருந்தினான். அலட்சியமாகத் தந்த நிரை வாங்கிப் பருகி உயிர் வாழ விரும்பாது மானத்தினைப் பேரிதாக மதித்து உயிர் விடுத்த சேரமானுடைய மாண்பை எண்ணி வியந்தான்.

உயிரினும் மானம் பேரிதேன உணர்ந்தான். மானத்தின் பேருமையை நோக்கி இறும்புது அடைந்தான். நடப்பின் தகை மைக்கும் மானத்தின் மாண்புக்கும் வணங்கினான்.

## தவனையின் அன்பு

பாண்டவர்கள் வனத்தில் வசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அரண்மனையில் சந்தனமரக் கட்டிலில் பஞ்சணையில் படுத்து உறங்கிய அவர்கள் மரத்தடியில் கல்லணையில் படுத்துக் கண்ணு றங்கினார்கள். அறுசுவை யுணவை மறுசிகை நீக்கியுண்ட அவர்கள் காயுங் கனியுங் கிழங்கும் இலையும் உண்டு, சுனைநீரைப் பருகினார்கள். விதியின் விளையாடல். ஊழிற் பேருவலி யாவா? மற்றேன்று துழினும் ஊழ்முந்தறும். ஊழை வென்றார் ஒருவரு மில்லை.

பாஞ்சால ராஜகுமாரியாகிய திரௌபதியும் அக் கானகத்தில் போனகமின்றித் துயருழந்தாள். அவ் வனவாசத்தில் அவர் களுக்கு எய்திய இடர்கள் பல. அத்துணை இடர்களையுந் தாங்கிச் சாந்தியாக அவர்கள் வாழ்ந்ததற்கு மூலகாரணம் சிவ சிந்தையே யாகும்.

இவ்வாறு வாழ்கின்ற காலத்தில் வீமசேனனுக்குத் "தன்னி னும் தோள்வலி படைத்தார் ஒருவரும் இலர்" என்று ஒரு சேருக் குத் தோன்றியது.

திரௌபதிக்குத் தனக்குக் கிருஷ்ண பக்தி நிறைந்திருப்ப தாகவும் தன்னினும் மேம்பட்ட பக்தர் இருக்க முடியாதேன்றும் ஒரு சேருக்கு இருந்தது.

உயிர்கள் தோறும் உறையும் கண்ணபிரான் இதனை யறிந் தார். இத் தருக்கை முனையிலே களையவேண்டும் என்று திருவுளங் கொண்டார்.

மேல்லக் கால்நடையாக நடந்தே வந்து பாண்டவர்கள் வாழும் வனத்தை யடைந்தார். பாண்டவர்களும் திரௌபதி தேவியும் எதிர்கொண்டு பரிவுடன் அழைத்து வந்து காயுங் கனியுந் தந்து உபசரித்தார்கள்.

திரௌபதி, "அண்ணா! தேர் யானை பரி முதலிய ஊர்திகள் பல இருந்தும் ஏன் இப்படி நடந்து வந்தீர்கள்? தங்கள் திருவடி நோக்கில்லையா? வேதங்களும் முனிவர்களும் தேவர் களுந் தேடித் காணாத திருவடி சிவக்க இப்படி நடக்கலாமா? அண்ணா!" என்று கனிவுடன் கூறினாள்.

கண்ணபிரான், "அம்மா! உடல் நலங் கருதி ஊருக்கு வெளியே வந்து சற்று உலரவிக்கொண்டிருந்தேன்? உங்கள் நினைவு வந்தது. உங்கள் மிதுள்ள அன்பு என்னை ஈர்த்தது. நடந்தே வந்துவிட்டேன். உங்களைப் பார்த்தவுடன் வலி நீங்கி விட்டது. நீங்கள் என் அன்பின் சோருபங்கள் அல்லவா" என்றார்.